

Giá đầu đó có người đợi tôi

Anna Gavalda

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Lời giới thiệu

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 3 - (tt)

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

- 9 -

- 10 -

- 11 -

Đoạn kết.

Đoạn kết. (tt)

Anna Gavalda

Giá đâu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

Lời giới thiệu

Nguyên tác tiếng Pháp: Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part

Anna Gavalda

Những tình huống giản dị và gần gũi với cuộc sống, tới mức độc giả dường đã từng nghe thấy ở đâu đó, nhìn thấy ở đâu đó bên lề cuộc sống của chính mình, đã được Anna Gavalda kể lại từ tốn, chậm rãi. Cô để cho nhân vật lên tiếng và tự bộc bạch, đôi khi tản mạn như những dòng nhật ký cá nhân.

Trong phần lớn những câu chuyện, nhân vật của Gavalda đều bình thản đón nhận những biến cố, những trắc trở của số phận: “Giờ thì tôi đang ngồi bên bàn bếp. Tôi đã hâm lại cà phê và đang hút một điếu thuốc. Tôi đợi xe cảnh sát đến. Tôi chỉ hy vọng họ sẽ không hú còi” - với lời tuyên bố khẳng khái “Định mệnh, ta đã sẵn sàng”.

Những câu chuyện tình của Gavalda có khi là những mối tình dai dẳng, đầy trắc trở và ám ảnh “Trong nhiều năm liền”. Ở đó, có một người đàn ông luôn khắc khoải về một mối tình trong quá khứ. Mặc dù hết lòng yêu

thương vợ và các con, song một phút nào đó trên con đường trở về nhà, ông vẫn đưa mắt dõi theo con đường xưa mong nhận ra một bóng hình quen thuộc.

Nỗi nhớ tưởng như đã chìm khuất sau tất cả những bận bịu của cuộc sống hàng ngày nhưng ông vẫn mong chờ “tìm lại được cô ấy ở khúc quanh của một khoảnh khắc cô đơn”.

Cũng có khi đó là một mối tình bất ngờ và mãnh liệt như tình cảm của chàng lính trong đợt “Về phép” với niềm mơ ước “giá đâu đó có người đợi tôi”. Nhưng dù có cháy bỏng, tràn đầy khao khát, chàng trai vẫn để mối tình đó trượt khỏi tay mình.

Với Giá đâu đó có người đợi tôi, người đọc có thể thả trôi mình trong dòng đời bình lặng, đôi khi vụn vặt để thảng thốt nhận ra những biến cố lớn làm chuyển hướng cả cuộc đời lại xuất phát từ chính ở những điều vụn vặt mà họ đã vô tình bỏ qua trong một phút lơ đãng nào đó.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 1 -

Người đàn ông và người đàn bà

Người đàn ông đó và người đàn bà đó đang ngồi trong một chiếc xe sản xuất tại nước ngoài. Chiếc xe có giá ba trăm hai mươi nghìn quan và, lạ lùng thay, chính là cái giá ghi trên giấy chứng thực đã trả thuế ô tô đã khiến người đàn ông do dự khi ở chỗ đại lý độc quyền.

Gic-lơ bên phải chạy kém. Chuyện ấy khiến ông ta tức điên.

Thứ Hai, ông sẽ nhờ cô thư ký gọi cho Solomon. Ông thoáng nghĩ tới bộ ngực của cô thư ký, nó lép kẹp. Ông chưa từng ngủ với các cô thư ký riêng. Làm thế thật tầm thường và ngày nay, làm thế còn có thể khiến chúng ta mất rất nhiều tiền. Dầu sao thì ông không còn phàn bội vợ nữa, kể từ hôm ông và Antoine Say đùa nhau bằng cách lần lượt tính toán khoản nghĩa vụ cấp dưỡng của mỗi người khi đang chơi dở một ván golf.

Họ đang cho xe chạy về căn nhà nghỉ cuối tuần ở nông thôn. Một trang trại hết sức xinh xắn ngay gần Angers. Những tỉ lệ tuyệt vời.

Họ đã mua nó với giá rẻ mạt. Trái ngược với chi phí sửa sang sau đó ...

Gỗ ốp tường cho tất cả các phòng, một cái lò sưởi được dỡ ra và lắp lại từng viên đá, họ tìm thấy nó ở chỗ một nhà buôn đồ cổ người Anh và vừa nhìn thấy đã ưng ngay. Các khung cửa sổ đều có những tấm rèm dày nặng vén sang hai bên. Một gian bếp rất hiện đại, những khăn lau có họa tiết cải hoa và những mặt bàn bếp bằng đá cẩm thạch màu xám. Các phòng ngủ đều kèm nhà tắm khép kín, đồ gỗ tuy ít những đều là đồ mới. Trên tường trên những khung vàng rực và quá tôi đối với những bản tranh khắc có từ thế kỷ XIX, chủ yếu miêu tả cảnh săn bắn.

Tất cả những yếu tố này tạo nên một phong cách mang hơi hướm nhà giàu mới nổi nhưng may thay, họ không nhận ra điều ấy.

Người đàn ông mặc trên người trang phục cuối tuần, một chiếc quần âu vải tweed cũ cùng một chiếc áo cổ lọ màu xanh da trời vải lông dê cachemire

(món quà tặng vợ nhân dịp sinh nhật lần thứ năm mươi). Đôi giày ông đang đi mang hiệu John Lobb, ông sẽ không đòi nào đổi sang hiệu khác vì bất cứ lý do nào. Tất nhiên tất ông đi dưới chân dẹt bằng sợi e-cốt và che kín bắp chân. Dĩ nhiên rồi.

Ông lái tương đối nhanh. Ông đang mài miết suy ngẫm. Khi đến nơi, ông sẽ đi gặp hai người gác cổng để bàn với họ về nông trang, về việc coi sóc, về việc tía canh cho đám sồi rừng, về nạn săn bắn trái phép ... Và ông ghét cay ghét đắng việc ấy.

Ông ghét phải cảm thấy người ta coi mình chẳng ra thể thống gì và đó đúng là những gì đang diễn ra với hai người này – mãi tận sáng thứ Sáu mới uể oải bắt tay vào việc bởi vì ngay tối ngày hôm đó ông bà chủ nhà sẽ về tới nơi và nhất định phải tạo được ấn tượng là mình đã làm lụng vất vả.

Đáng lẽ ông nên tổng khừ cả hai mới phải nhưng ngay lúc này, quả thực ông không có thời gian để lo việc đó.

Ông mệt mỏi. Những người cùng hùn vốn làm ông phát bực, ông hầu như không làm tình với vợ nữa, muỗi bám đầy kính chắn gió của xe và gic-lơ bên phải chạy kém.

Người đàn bà tên là Mathilde. Bà xinh đẹp nhưng gương mặt bà hiển hiện cả nỗi chán chường trong cuộc sống.

Bà luôn biết mỗi khi bị chồng phản bội và bà cũng thừa hiểu nếu ông không còn phản bội vợ nữa thì lý do cũng không là gì khác ngoài chuyện tiền nong.

Bà vẫn sống mà không khác nào đã chết và luôn tỏ ra hết sức sầu muộn trong những chuyến đi đi về về bất tận vào mỗi dịp cuối tuần.

Bà nghĩ đến chuyện mình chưa bao giờ được yêu thương, bà nghĩ đến chuyện mình không có con cái, bà nghĩ đến thằng bé con trai bà gác cổng tên là Kevin, tháng Giêng này nó sẽ tròn ba tuổi ... Kevin, cái tên nghe mới gớm ghiếc làm sao. Bà ấy à, nếu có một đứa con trai, bà sẽ đặt tên thằng bé là Pierre, giống tên bố bà. Bà vẫn nhớ như in cái cảnh tượng kinh khủng khi bà nhắc đến chuyện nhận con nuôi... Nhưng bà cũng nghĩ đến bộ vest

nữ màu lục vừa thoáng thấy hôm trước trong quầy kính của tiệm Cerruti.

Họ đang nghe Fip. Nghe cũng thú, Fip: thứ nhạc cổ điển mà người ta hẳn phải lấy làm mừng nếu biết cách cảm thụ, những bản nhạc phổ cập toàn thế giới, mang lại cảm giác khoáng đạt và những mâu thuẫn hết sức ngắn gọn chừa đủ thời gian để chuyện vặt vãnh ùa vào khoang lái.

Họ vừa đi qua trạm thu phí. Họ đã không nói với nhau dù chỉ một lời và họ còn cách đích khá xa.

Anna Gavalda

Bằng Quang dịch

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 2 -

Junior

Nó tên là Alexandre Devermont. Là một chàng trai trẻ hồng hào từ đầu đến chân, tóc vàng ươm.

Được nuôi dạy theo kiểu lồng kính. Trăm phần trăm xà phòng thơm và kem đánh răng Colgate bifluor, với những chiếc áo sơ mi cộc tay vải visi và một rãnh xẻ ở cằm. Xinh trai. Sạch sẽ. Một chú lợn sữa bé xin chính hiệu.

Nó sắp tròn hai mươi. Cái độ tuổi đáng nản, thời điểm con người ta vẫn còn tin rằng mọi chuyện đều có thể. Bao nhiêu xác suất, bấy nhiêu ảo tưởng. Cũng là bấy nhiêu cú đấm phải chường mặt ra mà nhận lấy.

Nhưng đối với gã trai hồng hào từ đầu đến chân này thì không như vậy. Cuộc đời chưa hề động chạm gì đến nó cả. Chưa ai kéo tai nó đến mức khiến nó bị đau. Đó là một thằng con trai ngon lành.

Mẹ nó vẫn xem mình là mệnh phụ phu nhân. Bà ấy nói: “Alô, Elisabeth Devermont xin nghe ..”, tách riêng âm tiết đầu. Như thế bà vẫn còn hy vọng bị được ai đó ... Tatatata ... Ngày nay, bạn có thể trả bằng tiền để có nhiều thứ nhưng riêng điều này, bạn thấy đấy, xét về thành phần xã hội mà nói, thì có bỏ ra nhiều tiền đến mấy cũng đành thua.

Bạn không thể dùng tiền mà tậu về cho mình thứ kiêu hãnh này nữa rồi. Cũng giống như Obelix vậy, phải đọc ngay từ lúc bạn còn bé xíu kia. Chuyện này không ngăn cản bà đeo một chiếc nhẫn mặt đá với huy hiệu khắc bên trên.

Huy hiệu của cái gì ấy nhỉ? Tôi tự hỏi. Một mớ hỗn độn những vương miện và hoa huệ tây trên nền huy hiệu. Hiệp hội của Những người bán thịt – Người phục vụ đồ ăn tại nhà Pháp đã chọn mẫu huy hiệu tương tự cho loại giấy giao dịch có in tiêu đề của nghiệp đoàn, thế nhưng bà ta không biết đến điều đó. Phù.

Bố nó đã kế tục việc kinh doanh của dòng họ. Một xí nghiệp sản xuất đồ gỗ

dùng trong vườn bằng nhựa trắng. Đồ gỗ Rofitex.

Mặt hàng được bảo hành mười năm chống ngả màu và dưới mọi điều kiện khí hậu.

Dĩ nhiên là chất liệu nhựa gọi nên chút không khí cắm trại và picnic tại Mimile. Nếu làm từ gỗ tẻch thì nom sẽ lịch sự hơn, những chiếc ghế băng kiểu dáng trang nhã sẽ dần phủ một lớp gỉ đồng đẹp mắt và vài loài địa y dưới thân sồi cổ thụ được cụ cố trồng chính giữa khu đất của dinh thự ... Nhưng cũng tốt thôi, người ta có nghĩa vụ phải nhận của truyền đời từ cha ông mình chứ.

Nhân tiệc nhắc đến mấy chuyện bàn ghế này, ban này tôi hơi thối phồng chút đỉnh khi nói cuộc đời này chưa gây khó dễ gì cho Junior. Tất nhiên là có chứ. Một hôm, khi cậu đang khiêu vũ với một cô bé con nhà tử tế có thân hình phẳng lý và thanh nhã như một chú chó săn lông xù Anh quốc chính hiệu, cậu đang làm cô bé phải xao xuyên.

Đó là một trong những buổi dạ hội quy mô nhỏ của giới thượng lưu mà các bà mẹ bỏ công bỏ của tổ chức để tránh cho con cháu nhà mình một ngày nào đó mạo hiểm rúc vào ngực một cô ả Leila hay Hannah hay bất cứ cái gì khác nồng mùi dị giáo hay hăng mùi của nước chấm cho nhiều ớt.

Vậy là cậu đang có mặt tại đó, với cái cổ áo thắt nơ bướm và đôi bàn tay xấp xập mồ hôi. Cậu khiêu vũ cùng cô bé đó, cậu rất chú tâm, nhất định không để cửa quần phía trước sượt nhẹ vào bụng cô. Cậu cố gắng chuyển động nhịp nhàng, đánh nhịp bằng đỉnh tán của đôi giày hiệu Westons. Bạn thấy đấy, làm như vậy để tạo cho mình cung cách vô tư lự. Cung cách thật trẻ trung.

Và rồi cô nàng thanh nhã hỏi cậu:

- Bố anh làm nghề gì? (Đó là loại câu hỏi các cô gái thường đặt ra trong những buổi khiêu vũ thân mật dạng này.)

Cậu đã trả lời cô, vẽ lơ đãng giả tạo, định làm cho cô rối trí:

- Ông ấy là tổng giám đốc Rofitex, không rõ em có biết hãng này không ...

Hai trăm nhân v...

Cô không để cậu nói dứt câu. Cô đứng khựng lại, không khiêu vũ nữa và trợn ngược đôi mắt chó săn lông xù của mình:

- Đợi đã ... Rofitex ấy à? ... Anh muốn nói là ... là ... bao cao su Rofitex á!?!?

Lúc bấy giờ, đó lại là câu hỏi thích hợp nhất.

- Không, là bàn ghế dùng trong vườn, cậu trả lời, nhưng tình thực, cậu đã dự liệu mọi tình huống, tất cả các câu hỏi cô có thể đặt ra với mình, ngoại trừ câu này.

Ôi, không phải vậy chứ, cái đứa con gái này mới ngu ngốc làm sao. Ngu không thể tả. Thật may là điệu nhảy đã kết thúc và cậu đã có thể tiến lại bàn tiệc tự chọn để uống chút sâm banh và nuốt ực một hơi. Không phải thế chứ.

Chuyện đã rõ ràng, đó thậm chí không phải là một đứa con gái sành điệu rành rẽ chốn ăn chơi, con bé đó thuộc loại cặn bã tồn kho.

Hai mươi tuổi. Lạ Chúa tôi.

*

* *

Cậu út nhà Devermont thi tốt nghiệp trung học hai lần mới đỗ nhưng trong cuộc thi lấy bằng lái thì không cần đến hai lần, mọi chuyện ổn cả. Cậu đỗ ngay từ lần thi đầu tiên và vừa nhận được giấy phép lái xe.

Không giống như anh trai cậu đã thi đi thi lại tới lần thứ ba.

Trong bữa tối, tâm trạng cả nhà đều rất phấn chấn. Lấy được bằng lái không phải chuyện bỡn bời vì viên thanh tra giao thông chịu trách nhiệm sát hạch trong vùng là một tên ngốc chính hiệu. Thêm vào đó lại là một gã say xỉn suốt ngày. Ở đây dù gì cũng là nông thôn mà lại.

Cũng giống thằng anh trai và những đứa anh em họ hơn tuổi, Alexandre tranh thủ dịp nghỉ hè về nhà bà ngoại để thi lấy bằng lái, bởi lẽ lệ phí thi ở tỉnh sẽ rẻ hơn so với ở Paris. Chênh gần nghìn quan cho một kỳ hướng dẫn thực hành trọn gói.

Nhưng rốt cuộc, lần này, gã bợm đã gần như chưa được giọt rượu nào vào miệng từ lúc thức dậy tới giờ và đã ký mẫu khai in sẵn của cậu mà chẳng buồn ỏ ê hạch sách gì thêm.

Alexandre có thể lái chiếc Golf của mẹ cậu với điều kiện bà không có nhu cầu sử dụng, nếu không, cậu sẽ lái chiếc Peugeot 104 cũ đậu trong kho

thóc. Như những đứa khác.

Chiếc xe vẫn chạy tốt nhưng nồng nặc mùi phân gà.

*

* *

Bấy giờ đang là cuối kỳ nghỉ hè. Chẳng bao lâu nữa cậu sẽ phải quay trở lại căn hộ rộng thênh trên đại lộ Mozart và nhập học trường Thương mại tư thực năm ven đại lộ Saxe. Bằng cấp của ngôi trường này vẫn chưa được Nhà nước công nhận nhưng nó có một cái tên phức tạp với đầy đủ những chữ cái đầu viết tắt: I.S.E.R.P. hay I.R.P.S. hay I.S.D.M.F. hay cái gì đó đại loại như vậy.

Chú lợn sữa bé nhỏ của chúng ta đã thay đổi nhiều trong những tháng nghỉ hè này. Cậu đã sống sa đoạ và thậm chí còn tập tọng hút thuốc.

Marlboro Light.

Ra nông nổi ấy là bởi những mối quan hệ giao du mới của cậu: cậu đánh bạn với thằng con trai của một chủ trang trại lớn trong vùng, thằng Franck Mingeaut. Trong khi thằng này cũng chẳng phải loại vừa. Lắm tiền, được cái mã trai tơ, loè loẹt và ồn ã. Thằng này chào hỏi bà ngoại của Alexandre rất ngoan và cùng lúc nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cả mấy con em họ. Khắc khắc ...

Franck Mingeaut vui ra mặt khi được quen với Junior. Nhờ có cậu, nó có thể tiếp cận thế giới, tiếp cận những buổi hội hè, nơi đám con gái mới lớn trông thon thả và xinh xắn, nơi rượu sâm banh nhà cất lấy thay thế cho bia Valstar. Bản năng của nó mách bảo rằng nó phải thông qua chính con đường này để thu vén một chỗ ấm vào thân. Những phòng trong của các tiệm cà phê, những nàng Maryline táo tợn, phòng chơi bi-a và những chợ phiên chuyên mặt hàng nông sản, những cái ấy chỉ giải sầu được một chốc một lát. Trong khi đó, một buổi dạ hội tại nhà cô con gái của Bidule trong tòa lâu đài của dòng họ La Biduliere, đó mới là năng lượng được sử dụng đúng nơi đúng cách.

Junior Devermont hài lòng về cậu bạn giàu có mới quen. Nhờ có cậu ấy, nó mới được lượn xe thể thao mui trần trong những khoảnh sân rải sỏi, nó mới được phóng xe bạt mạng trên những đường tỉnh lộ vùng Touraine vừa

ngoặc tay làm điệu bộ tục tũu cho lũ nhà quê để chúng đỡ chiếc 4L của chúng và nó khiến ông bố phát bực. Nó đã mở thêm một nút áo sơ mi và thậm chí còn đeo thêm cả sợi dây chuyền mặt thánh để tỏ ra mình rắn rỏi những vẫn dịu dàng. Bọn con gái thích mê.

Tối hôm đó là lễ hội mùa hè. Vợ chồng bá tước La Rochepoucaut đón khách của cô con gái út Elenore. Giới thượng lưu sẽ tụ về đó. Từ Mayenne cho tới tận cùng của Berry. Các dòng họ góp mặt trong từ điển tra cứu về các dòng họ danh giá của Paris Bottin Mondain nhiều vô kể. Những cô nàng được hưởng khoản thừa kế kha khá vẫn còn trinh nhiều vô số.

Tiền bạc. Không phải vẻ hào nhoáng của các thứ đồ mỹ ký mà là mùi tiền bạc. Những cổ áo trễ ngực hở vai, những làn da trắng như sữa, những chuỗi hạt ngọc trai, những điệu thuốc loại siêu nhẹ và những tiếng cười đùa réo rắt. Đối với Franck-dây-đồng-hồ-dẹt và Alexandre-dây-chuyền-nhỏ, đó là một buổi tối vô cùng trọng đại.

Không có lý gì lại bỏ lỡ buổi hôm đó.

Đối với những kẻ này, một điền chủ, dù có giàu có cách nào đi nữa, thì vẫn cứ là một tay nông dân và một nhà công nghiệp được giáo dục hẳn hoi sẽ mãi chỉ là một kẻ chuyên cung ứng hàng. Thêm lý do nữa là để uống rượu sâm banh của họ và sờ soạng lũ con gái của họ trong lùm cây. Những cô nàng lăng lơ sẽ không từ chối. Họ đều là hậu duệ dòng dõi chính thống của Godefroy de Bouillon và đều nhất trí tán thành để đẩy xa thêm chút cuộc thập tự chinh cuối cùng.

Franck không có giấy mời nhưng Alexandre quen gã lễ tân phụ trách gác cửa, không thành vấn đề, cậu chỉ việc dúm cho thẳng đó một trăm quan rồi nó sẽ cho cậu qua cửa, thậm chí nó còn có thể sửa tên cậu như trong các cuộc triển lãm của Automobile Club nếu cậu thích thế ấy chứ .

Mắc mứu mấu chốt là cái xe. Phải tính đến chuyện xe cộ để thu xếp ổn thoả những cô nàng không thích cái thú vị của bụi rậm.

Cô nàng không thích về nhà quá sớm, cô ấy sẽ cho ông bố được rảnh rang và phải kiếm cho ra một anh chàng đang ve vãn biết phục dịch tận tụy để đưa cô ấy về nhà. Không có xe hơi trong một vùng mà người dân vẫn sống cách nhau hàng chục kilomet thế này, hoặc bạn là một kẻ bỏ đi, hoặc làm

một cậu trai tân lớ ngớ chưa biết mùi đời.

Mà trong trường hợp này, tình thế rất nguy ngập. Franck không sẵn trong tay chiếc xe thể thao: đang gửi bảo dưỡng lại, và Alexandre không được dùng ô tô của bà mẹ: bà ta đã lái nó quay lại Paris.

Còn lại gì nào? Chiếc Peugeot 104 màu xanh da trời đầy những phân gà trên ghế và dọc theo các cửa xe. Thậm chí còn có cả rơm trên sàn xe và một miếng đề can có dòng chữ “Sẵn sẵn là lẽ đương nhiên” trên kính chắn gió. Chúa ơi, trông phát gớm.

- Thế còn bố mày? Ông ấy đâu rồi?

- Đi công tác rồi.

- Thế xe của ông ấy?

- Thì ... vẫn đấy, sao thế?

- Tại sao nó vẫn đấy?

- Vì Jean-Raymond phải rửa nó thật sạch. (Jay-Raymond là người gác cổng.)

- Rồi, không chê vào đâu được!!! Chúng ta sẽ mượn tạm ông ấy cái xe để đến dự tiệc và sẽ mang trả về chỗ cũ. Và hấp, không ai thấy cũng chẳng ai hay.

- Không, không, Franck, làm thế không được đâu. Không thể được.

- Tại sao thế.

- Gượm đã, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì là tao tự rúc đầu vào chỗ chết ngay. Không, không, không làm thế được đâu ...

- Nhưng mày muốn xảy ra chuyện quái gì mới được chú? Hả mày, mày muốn xảy ra chuyện gì nào?

- Không, không ...

- Chó chết thật, nhưng thôi ngay cái câu đó đi, “không, không”, thế là ý gì? Cả thầy là mười lăm cây đi và mười lăm cây về. Đường thẳng tắp và sẽ chẳng có ma nào thò mặt ra đường vào cái giờ đó cả, mày nói xem còn xảy ra chuyện gì được đây?

- Nhờ mà gặp phải chuyện phiền toái gì ...

- NHƯNG phiền toái GÌ mới được chứ? Hả, phiền toái GÌ mới được? Tao có bằng lái từ ba năm nay và chưa bao giờ gặp phải chuyện gì, mày nghe

thùng chưa? Không có chuyện đó đâu.

Nó để ngón cái dưới cái răng cửa như muốn đẩy bật chân răng lên.

- Không, không, không đồng ý. Không lấy chiếc Jaguar của bố tao đâu.

- Khốn thật, nhưng đừng có ngốc thế chứ, đừng có làm thế!

- ...

- Vậy thì làm thế nào bây giờ??? Chúng ta đến nhà La Roche-de-mes-deux với cái chuồng gà lưu động khốn kiếp của mày nhé?

- Ủ thì ...

- Nhưng đừng hòng dẫn theo con em họ mày và qua Saint-Chinan mà đón con bạn nó nhé?

- Có chứ ...

- Và mày nghĩ hai đứa nó sẽ đặt mông lên mấy cái ghế nhoe nhoét phân gà của mày hả??!

- Ôi không ...

- Còn thế nào nữa!... Cứ mượn tạm xe của bố mày, mình chạy từ từ và vài tiếng sau, mình lại nhẹ nhàng trả nó về chỗ cũ, chỉ thế thôi.

- Không, không, không phải chiếc Jaguar ...(im lặng) ... không phải chiếc Jaguar.

- Đợi đã, tao thì tao sẽ tìm ra ai đó cho đi nhờ thôi. Mày đúng là thậm ngu. Đây là sự kiện trọng đại của mùa hè này thế mà mày lại muốn hai đứa mình đến đó cùng cái xe chở gia cầm của mày. Không có chuyện đó đâu. Mà nó còn chạy được không ấy chứ?

- Có mà, nó vẫn chạy tốt.

- Khốn thật, nhưng nói thế cũng không đúng ...

Nó đưa tay bẹo má thẳng kia.

- Đẳng nào thì không có tao đi cùng, mày cũng chẳng vào được đâu mà.

- Ủ thì giữa chuyện không được tới đó với chuyện đến trên cái thùng rác của mày, tao cũng chẳng biết thế nào mới hay hơn ... Này, nhớ canh chừng xem còn sót con gà nào trên đó không nhé?

*

* *

Trên đường về. Năm giờ sáng. Hai thằng con trai chuẩn choáng hơi men

và một môi nồng nặc mùi thuốc là và mồ hôi túa ra đầm đìa nhưng không phạm tội thông dâm (buổi tiệc đẹp đẽ, không tình dục, chuyện như thế đã xảy ra).

Hai thằng con trai lạng lẽ trên tuyến đường D49 nối giữa Bonneuil và Cisse-le-Duc tại Indre-et-Loire.

- Mà thấy đấy ... Chúng ta có làm hỏng nó đâu ... Này ... mà thấy đấy ... Đâu cần phải làm mọi chuyện thêm rầy rà với những câu “không không” của mà. Ngày mai lão mập Jean-Raymond tha hồ lau chùi cho nó bóng loáng, xe của ông già mà ấy ...

- Xì ... Với những cái nó đem lại cho chúng ta ... Ta dùng xe nào mà chẳng được ...

- Xét về mặt này thì quả đúng như vậy, chẳng được cái cóc khô gì hết ...

Nó sờ vào đũng quần mình.

- ... Chẳng phải mà đã gặp gỡ nhiều người đó sao? ... Tóm lại ... ngày mai kiểu gì tao cũng có cuộc hẹn đánh tennis với một em tóc vàng vú bự ...

- Em nào thế?

- Mà biết cái em ...

Nó không bao giờ nói được dứt câu vì một con lợn lòi, một con lợn nặng ít nhất là một trăm năm mươi kilô đã chạy ngang qua đường đúng vào lúc ấy, chạy ngang đường mà không nhìn gì cả, không nhìn bên phải cũng chẳng nhìn bên trái, con vật đàn độn ấy.

Một con lợn lòi rất vội vã, có lẽ vừa trở về từ một bữa tiệc náo nhiệt nào đó và sợ bị cha mẹ quở mắng.

Thoạt tiên chúng nghe thấy tiếng lốp xe siết xuống mặt đường và kế đến là một tiếng “bụp” to ùng phía bánh trước. Alexandre Devermont thốt lên:

- Khốn thật đấy.

Chúng dừng lại, để cửa xe mở toang và bước ra ngoài xem sao. Con lợn chết cứng và vành bánh trước bên phải cũng chết cứng, không còn thanh chắn xóc, không còn bộ tản nhiệt, không còn đèn pha và không còn thùng xe nữa. Cả dòng chữ Jaguar nhỏ xíu cũng chịu chung số phận. Alexandre Devermont lại nói:

- Khốn thật đấy.

Nó đã ngà ngà say và quá mệt, không thể nói thêm một lời nào nữa. Tuy nhiên, chính xác vào giây phút ấy, nó ý thức rõ ràng về sự rầy rà vô cùng lớn đang chờ đợi mình. Nó ý thức rõ ràng về chuyện đó.

Franck đá một cú vào bụng con lợn lòi và nói:

- Nhưng bọn mình sẽ không để nó lại đây. Ít ra thì cũng mang nó về, sẽ có món thịt bạc nhạc để ăn cơ mà ...

Alexandre bắt đầu dần dà cười bò ra:

- Ủa, món đùi lợn rừng cũng ngon đấy chứ ...

Câu nói ấy chẳng buồn cười chút nào, thậm chí nghe còn thâm thúy không khác nào tình cảnh hiện tại nhưng trận cười ngặt nghẽo đã kéo đến. Hẳn là do nổi mệt nhọc và trạng thái căng thẳng dễ bị kích động.

- Mẹ mày mới gọi là hài lòng ...

- Chắc chắn là thế rồi, bà ấy hài lòng quá đi ấy chứ!

Và hai thằng nhóc ngu xuẩn ấy lại phá lên cười, cười đến quặn cả ruột.

-Mà này ... mình tống nó vào cốp nhé? ...

-Ừa.

-Lạ chữa!

-Lại chuyện gì nữa thế?!

-Nhiều đồ quá ...

-Thế hử?

-Tao đã bảo là nhiều đồ lắm mà! ... Trong này có túi gôn của ông già mày và đầy các thùng rượu vang đây này ...

-Cứ thật ..

-Mình làm gì đây?

-Mình quăng tạm nó lên sàn xe phía sau vậy ..

-Mày nghĩ thế à?

-Ừ, chờ đã nhé. Tao sẽ phủ cái gì đó lên để che mấy cái gối dựa ... Nhìn trong cốp xem có thấy cái chần choàng nào không ...

-Chần gì?

-Chần choàng.

-Nó là cái gì thế?

- ...Tấm vải kẻ caro pha xanh lục với da trời, ở tít trong cốp ấy ..

-À! Một cái chần ... một cái chần kiểu Paris chứ gì ...

-Mày gọi thế cũng được ... Nào, nhanh lên.

-Chờ đã, tao sẽ giúp mày. Chúng ta không cần làm bán những chiếc ghế da của ông ấy thêm nữa.

-Mày nói đúng.

-Con quỷ này nặng thế không biết!...

-Mày làm tao ngạc nhiên đấy.

-Lại còn hôi rình nữa chứ.

-Này Alex ... đây là nông thôn mà ..

-Xin kiểu nông thôn.

Chúng lại ngồi vào xe. Khởi động lại không gặp trở ngại gì, rõ ràng là động cơ không làm sao hết. Chuyện đã xảy ra như thế đấy.

Và đi thêm vài cây số nữa: nổi khiếp sợ mỗi lúc một lớn dần. Thoạt tiên là tiếng lục xục và những tiếng ủa ủa đằng sau lưng chúng.

Franck nói:

-Khỉ thật, nhưng con vật ngu dần đó chưa chết!

Alexandre không trả lời. Thế này thì đúng là quá lắm rồi.

Con lợn đã bắt đầu đứng dậy và lồng lộn xoay vòng quanh.

Franck phanh khựng lại và la lớn:

-Này, chúng ta chuồn thôi!

Mặt nó trắng bệch.

Hai cánh cửa xe đóng sập lại và chúng lánh xa khỏi chiếc xe. Bên trong xe là sự hỗn loạn hoàn toàn.

Hỗn loạn Hoàn toàn.

Những chiếc ghế bằng da màu kem, hồng. Tay lái, hồng. Cần tốc độ bằng gỗ du, hồng, những tấm dựa đầu, hồng. Toàn bộ bên trong xe, hồng, hồng, hồng hết.

Devermont đệ nhị, ủ rũ trong đến là tuyệt vọng.

Hai mắt của con vật lồi tướng và bọt trắng sùi ra quanh những chiếc răng nanh to và cong cong hình móc. Trông phát tởm.

Hai thằng trai quyết định mở cửa xe, lẩn ra đằng sau rồi trèo lên trốn trên nóc xe. Đó có thể là một chiến thuật đúng đắn nhưng có điều này chúng

không bao giờ lường trước bởi trong khoản thời gian ấy, con lợn đã giẫm trúng cái nút của hệ thống chốt chính và tự nhốt mình trong xe.

Mà chìa khoá lại vẫn còn đang cắm trên bàn điều khiển.

Úi dào .. có thể nói rằng, khi mà mọi chuyện đã đến lúc phải xấu đi thì nó sẽ diễn ra đúng như vậy.

Franck Mingeaut rút điện thoại di động từ túi trong áo vest ra bằng một cử chỉ vô cùng sành điệu và bấm số 18, về hết sức bức bối.

Khi lính cứu hộ tới nơi, con vật đã bình tĩnh hơn một chút. Hầu như vừa mới dụi đi một lát. Phải nói rõ hơn là chẳng còn gì để mà phá thêm nữa.

Đội trưởng đội cứu hộ dạo một vòng quanh xe. Nói gì thì nói, anh ta bị ấn tượng. Không thể kìm được, anh ta thốt lên:

-Chiếc xe đẹp thế này cơ mà, bảo sao không đau đời kia chứ.

Phần tiếp theo là không thể chịu nổi, đối với những người vốn yêu những thứ đẹp đẽ ...

Một người trong đội cứu hộ đi tìm một cây súng cạc bin to đùng, một loại súng trường. Anh ta xua mọi người ra xa rồi ngắm bắn. Con lợn và cửa kính xe nổ tung cùng một lúc.

Phía bên trong xe được sơn lại thành màu khác: đỏ choét.

Nhoe nhoét máu, tận cùng học đưng găng, thậm chí giữa những nút điện thoại trên bàn điều khiển.

Alexandre Devermont đứng ngây thộn. Người ta hẳn có thể cho là nó không suy nghĩ nữa. Không suy nghĩ một chút nào. Chẳng nghĩ đến chuyện gì hết. Hoặc giả chỉ nghĩ đến việc tự chôn sống mình hoặc muốn chĩa cái nòng súng trường của anh cứu hộ về phía mình.

Nhưng không, nó đang nghĩ đến những lời đàm tiếu sẽ lan ra khắp vùng và đến dịp may vượt quá mong đợi mà chuyện này mang lại cho những nhà sinh thái học ...

Phải nói rằng bố nó có không chỉ một chiếc Jaguar tuyệt đẹp mà còn có những mưu đồ chính trị bèn bí nhằm chống lại những thành viên đảng Xanh.

Bởi lẽ những người này muốn ban hành lệnh cấm hoạt động săn bắn và lập ra một Khu bảo tồn thiên nhiên hay bất cứ mô hình nào khác tương tự, và

bởi động thái đó đã làm những điền chủ cỡ bự trong vùng hết sức bức mình.

Đó là một cuộc chiến đấu mà ông đã bỏ ra nhiều công sức để theo đuổi và cho đến lúc này đã gần như giành phần thắng. Tối qua, khi ngồi vào bàn và dùng dao xắt nhỏ món thịt vịt, ông vẫn còn nói:

-Này! Đây là một trong những thứ mà Grolet và bè lũ bất tài thảm hại của lão sẽ không được nhìn thấy qua ống nhòm của chúng nữa!!! Ha ha ha!

Nhưng trong trường hợp này ... con lợn rừng nổ tung thành nghìn mảnh trong chiếc Jaguar Sovereign của vị uỷ viên hội đồng tỉnh tương lai, chuyện thế này sẽ đẩy ông ấy vào thế bí đây. Chắc là chỉ một chút xíu thôi, phải không nào?

Thậm chí có cả lông lợn lòi nhoe nhoét trên kính xe.

Đội cứu hộ đã đi khỏi, cảnh sát cũng đã đi khỏi. Ngày mai, một chiếc xe cứu hộ sẽ tới và kéo cái ... cái ... rớt cuộc là đồng sắt vụn màu xám đang nằm chình ình chắn ngang mặt đường.

*

* *

Hai kẻ tòng phạm đi dọc theo con lộ, áo smoking vắt qua vai. Chẳng có chuyện gì đáng để mở miệng. Đẳng nào chuyện cũng đã đến nước này, chẳng nên suy nghĩ làm gì nữa cho thêm mệt.

Franck bảo:

-Có muốn làm điếu thuốc không?

Alexandre đáp:

-Có, muốn quá đi chứ.

Hai đứa cứ cuốc bộ như thế hồi lâu. Mặt trời bắt đầu nhô lên trên đồng ruộng, bầu trời nhuộm màu hồng và một vài ngôi sao vẫn còn nấn ná chưa chịu tắt. Không gian tĩnh mịch, không nghe đến cả một tiếng động nhỏ. Chỉ có tiếng sột soạt khi lũ thỏ chạy trong những con mương cạn.

Thế rồi Alexandre Devermont quay sang đứa bạn và bảo thẳng này:

-Thế nào? ... Còn cái con bé tóc vàng ban nãy mà đang kể ấy ... cái con

bé vú bự ấy ... nó là ai vậy?
Và thằng bạn nhìn nó, mỉm cười.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 3 -

Giường xếp

Từ năm tháng rưỡi nay, tôi đã thèm muốn Sarah Briot, nàng sếp phụ trách bàn hàng.

Phải chăng tôi nên nói thế này thì hơn: năm tháng rưỡi nay tôi phải lòng Sarah Briot, sếp phụ trách bán hàng? Tôi không biết.

Kể từ đó đến nay, tôi không thể nào nghĩ đến cô ấy mà không cương cứng kỳ lạ và bởi lẽ đây là lần đầu tiên chuyện ấy xảy đến với tôi, tôi không biết gọi tên cảm giác này như thế nào.

Sarah Briot đang nghi ngờ chuyện ấy. Không, cô ấy không có dịp nào để chạm vào quần tôi, cũng không nhận thấy điều gì hết nhưng cô ấy đã sinh nghi.

Dĩ nhiên, cô ấy không biết là tính đến thứ Ba này, hiện tượng ấy đã kéo dài tròn năm tháng rưỡi bởi lẽ cô ấy không chú ý đến những con số bằng tôi (tôi là chuyên viên kế toán, thế nên không tránh khỏi...) Nhưng tôi biết cô ấy biết bởi đó là một cô nàng rất láu lỉnh tinh ranh.

Cô ấy nói chuyện với đàn ông theo cái cách khiến trước đây tôi bị sốc và giờ, nó khiến tôi tuyệt vọng. Cô ấy nói chuyện với họ như thể cô ấy đang mang một cặp kính đặc biệt (loại kính có sử dụng tia X của siêu nhân) và cặp kính này cho phép cô ấy nhìn ra chính xác kích thước bộ phận sinh dục của người đối diện.

Theo tôi hiểu là kích thước trong tư thế nghỉ. Vậy nên dĩ nhiên chuyện ấy tạo nên khối mối liên quan kỳ cục trong nội bộ công ty ... Bạn cứ hình dung sẽ thấy.

Cô ấy bắt tay bạn, trả lời những câu hỏi bạn đưa ra, mỉm cười với bạn, thậm chí còn vào căng-tin ngồi uống với bạn thứ cà phê đựng trong cốc nhựa, còn bạn, như một tên ngốc, bạn chỉ nghĩ đến chuyện nên ngồi khép gối hay bắt tréo chân. Thật tai ác.

Tệ hại nhất là suốt quãng thời gian đó, cô ấy không ngừng nhìn thẳng vào mắt bạn. Và chỉ nhìn vào mắt mà thôi.

Sarah Briot không đẹp. Cô ấy nom ưa nhìn và đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cô ấy không cao lớn lắm, tóc màu vàng sáng nhưng không cần phải sành sỏi lắm mới nhận ra đó không phải là màu tóc thật, đó là bộ tóc giả.

Như tất cả bọn con gái, cô ấy thường vận quần âu và thường xuyên là quần jean. Tiếc thật.

Sarah Briot là một cục bông nhỏ xinh, mũm mĩm. Tôi thường xuyên nghe cô ấy nhắc đến chế độ ăn kiêng với mấy cô bạn gái qua điện thoại (vì cô ấy nói to mà tôi lại ngồi ngay phòng kế bên nên thấy tất).

Cô ấy bảo phải giảm 4 cân nữa mới xuống còn 50 cân. Ngày nào tôi cũng nghĩ đến chuyện đó bởi vì tôi đã ghi lại con số đó trên tấm lót tay trong lúc cô ấy nói: “54 kilô!!!”

Cũng theo cách nghe lén ấy, tôi được biết cô ấy đã thử phương pháp giảm cân Montignac và “...(cô ấy) thấy tiếc mấy trăm quan bỏ ra”, rằng cô ấy đã gỡ tung tạp chí Biba số tháng Tư để giữ riêng tất cả những công thức nấu ăn giảm cân đặc biệt của Estelle Hallyday, rằng cô ấy đã dán trong gian bếp bé tí hìn của mình một tấm poster khổng lồ ghi rõ lượng calorie chứa trong mỗi loại thực phẩm và cô ấy thậm chí đã tậu một chiếc cân đĩa nhỏ để đong đếm mọi loại thực phẩm theo phương pháp Weight Watchers ...

Cô ấy thường xuyên buôn chuyện ấy với cô bạn Marie của mình, người mà theo những gì tôi có thể đoán biết, thuộc dạng cao lớn và gầy gò. (Thú thật

với bạn, chuyện ấy quả là ngu xuẩn bởi vì tôi không nghe được cô bạn kia trả lời cô ấy ra sao ...)

Khi tôi đã mô tả kỹ đến mức này, những kẻ u mê có thể sẽ băn khoăn: nhưng hẳn thấy cô nàng này có gì hay ho kia chứ?

A ha, thì đây ... tôi sẽ không để những kẻ này có cơ hội băn khoăn!!!

Hôm trước, tôi nghe thấy Sarah Briot vừa kể chuyện này vừa phá lên cười hết sức khoái trá (có lẽ là kể cho Marie chẳng?) rằng cô ấy rất cuộc đã chuyển hộ khẩu cho cái căn sang nhà mẹ để để bà làm cho con gái mình “nhưng chiếc bánh ga tô ngon lành của ngày Chủ nhật”, mà khi thuật lại chuyện này cho người khác nghe, thái độ của cô ấy thật sự vui thích.

Vả lại, Sarah Briot không tầm thường, cô ấy hấp dẫn. Mọi đường nét, cử chỉ ở cô ấy chỉ gợi lên những vuốt ve mơn trớn và hai khái niệm này cũng hoàn toàn khác biệt.

Vậy nên hãy ngậm miệng lại đi thôi.

Một tuần trước ngày lễ các bà tôi lững thững dạo trong gian hàng quần áo của Galeries Lafayette trong giờ nghỉ trưa. Tất cả các cô bán hàng, ai nấy đều gài một bông hồng đỏ trên ngực áo, đều đang hết sức bận rộn và rình chộp những ông bố còn phân vân chưa biết nên chọn mua quà gì.

Tôi đã kẹp cặp táp dưới cánh tay và tôi chơi trò nếu-tôi-đã-kết-hôn-cùng-Sarah-Briot-tôi-sẽ-mua-quà-gì-cho-cô-ấy? ...

Lou, Passionnata, Simone Perele, Lejaby, Aubade, tôi chóng cả mặt.

Tôi để ý thấy một vài thứ quá khêu gợi (dù sao cũng là ngày lễ các bà mẹ kia mà), những thứ khác, tôi lại không thích tông màu hoặc không ưa cô bán hàng, màu da người thì tôi rất ưng nhưng lại chẳng có nhiều để chọn.

Đó là chưa kể đến tất cả những mẫu mã mà tôi không thể hiểu nổi.

Tôi không tài nào hình dung ra cảnh mình đang gỡ cho bằng hết những nút khuy bấm bé xíu xiêu này trong cơn phấn hứng và tôi không thể hiểu phần hướng dẫn sử dụng của những chiếc đai đeo tất của phụ nữ (để cho đúng

kiểu thì cần phải để nguyên chúng đấy hay tháo tung ra?).
Tôi thấy người nóng bừng bừng.

Cuối cùng, tôi đã tìm ra, cho bà mẹ tương lai của lũ con mình, một bộ đồ lót bằng lụa màu xám nhạt của hãng Christian Dior. Hàng có thương hiệu đàn ông hoàng.

- Bà nhà thường mặc áo ngực cỡ bao nhiêu ạ?

Tôi kẹp cặp tấp giữa hai chân.

- Khoảng bằng chừng này ... tôi bảo cô nhân viên, khum tay lại cách ngực khoảng mười lăm xăngtimét.

- Ông không biết rõ sao? Cô nhân viên hơi xăng giọng. Bà nhà cao bao nhiêu ạ?

- À, cô ấy đứng cao khoảng đến đây tôi ... tôi đáp, tay chỉ vào vai mình.

- Rõ rồi (cái bữu môi khiến tôi rụng ròi) ... Nghe này, tôi sẽ gói cho ông một bộ cỡ 90C, có lẽ là hơi rộng nhưng bà nhà hoàn toàn có thể đến đổi lại. Ông nhớ giữ lại phiếu thanh toán, được chứ?

- Cảm ơn cô. Thế thì tốt quá, tôi ra giọng một ông bố Chủ nhật nào cũng dẫn các con đi dạo trong rừng mà không bao giờ quên bình đựng nước hay áo mưa.

- Thế còn quần lót? Tôi gói cho ông loại cổ điển hay loại lọt khe? Cửa hàng cũng bán cả loại che nửa mông nhưng tôi không nghĩ đó là loại ông tìm ... Cô đang xen vào chuyện gì thế hả thưa quý bà Micheline của Galeries Lafayette?

Rõ là cô chẳng biết gì về Cô Nàng Sarah Briot làm việc tại hãng Chopard&Minont. Cô nàng luôn để hở khoảng rốn và xông vào phòng làm việc của người khác mà không buồn gõ cửa.

Nhưng khi cô bán chỉ cho xem mẫu này, tôi liền xẹp hẳn khí thế. Không, đúng là không thể khoác một thứ như thế này lên người được. Nếu định đi đến công đoạn cuối thì đó hầu như là một dụng cụ tra tấn. Tôi lấy loại lọt khe, mẫu mã "... năm nay hoàn toàn theo phong cách Braxin nhưng không bị khoét nhiều phía trên hông, như ông đã thấy rồi đấy. Tôi đóng thành hộp

quà cho ông nhé?”

Một cái quần lợt khe kiểu gì thế không biết.

Phù, vậy là xong.

Tôi kẹp cái gói nhỏ màu hồng giữa hai tập hồ sơ và đồ án Paris của mình rồi quay lại ngồi trước màn hình vi tính.

Bạn đang nói đến một quãng thời gian nghỉ cơ đấy.

Ít ra khi có con rồi, mấy bố con sẽ tìm ra những loại quà dễ chọn hơn. Tôi sẽ phải nói với lũ trẻ rằng: “Không, các con ạ, chớ có chọn lò nướng bánh đấy nhé ... để xem nào...”

Một hôm, Mercier, tay đồng nghiệp làm bên bộ phận xuất khẩu, bảo tôi:

- Cô nàng rất hợp ý cậu, phải không nào?

Chúng tôi đang ở nhà hàng Mario, đang đếm các phiếu ăn được trợ giá của nhân viên trong công ty và gã ngu si này vẫn muốn tỏ ra đang về hòa với tôi, bạn cứ việc nhắc lại tất cả những gì tôi đã viết ở phía trên mà xem.

- Cậu sẽ nói cho tôi biết chứ, cậu có khiếu nhận xét lăm cơ mà!

Tôi vốn không muốn chuyện trò với gã. Nhưng lúc bấy giờ thì hoàn toàn không còn muốn nói chút nào nữa.

- Cô nàng có vẻ hay đấy chứ hả... (nháy mắt đầy ngụ ý)

Tôi lắc đầu tỏ ý không tán thành.

- Chính Dujoignot nói với tớ như thế mà...

- Dujoignot đã hẹn hò với cô ấy sao!

Tôi không còn biết mình đang đếm đến bao nhiêu nữa.

- Không, nhưng cậu ấy nghe chuyện từ Movard, bởi vì Movard đã cửa đố cô nàng, và tớ dám đảm bảo với cậu rằng...

Gã hươ những ngón tay trong không trung như để vẫy cho thật ráo nước trong lúc miệng gã phác một chữ O tròn trĩnh của từ “ngốc”.

- ... Đúng vậy, một cô nàng tình tứ đấy chứ... cái cô nàng Briot này, cô ta cũng táo tợn ra trò, phải không nào... Có những chuyện thậm chí tớ không thể kể cho cậu nghe được...

- Đừng kể. Gã Movard ấy là ai vậy?

- Hắn làm bên bộ phận quảng cáo nhưng đã bỏ việc trước khi cậu chuyển vào làm. Quy mô công ty này quá nhỏ đối với hắn, thế nên cậu thấy đấy...
- Tớ thấy rồi.

Mercier đáng thương. Gã không khá lên được. Hắn là gã đang nghĩ tới hàng tá các tư thế hành lạc.

Mercier đáng thương. Cậu có biết chị và em gái tôi vẫn gọi chệch tên cậu thành Merdchie (ND- Ghép hai từ merde và chie: cứt ỉa để tạo thành từ đồng âm với tên riêng của nhân vật) và họ vẫn còn phì cười mỗi khi nhớ đến chiếc Ford Taunus của cậu.

Mercier đáng thương đã thử tán tỉnh Myriam trong khi gã có một chiếc nhẫn vàng mặt đá khắc những chữ cái đầu lồng vào nhau.

Mercier đáng thương. Kẻ vẫn còn nuôi hy vọng đeo đuổi được những cô nàng thông minh và xuất hiện trong những cuộc hẹn đầu tiên của mình với điện thoại di động đựng trong một cái bao bằng nhựa gài nơi thắt lưng và máy thu thanh loại lắp trên ô tô kẹp dưới nách.

Mercier đáng thương. Giá mà cậu biết được chị em gái của tôi nhận xét về cậu như thế nào... mỗi khi họ có dịp nhắc đến tên cậu.

* * *

Người ta không bao giờ có thể dự tính được chuyện gì. Không dự tính được sẽ diễn biến như thế nào, cũng không dự liệu được tại sao những việc hết sức đơn giản bỗng nhiên lại đóng một vai trò quan trọng đến phi lý như vậy. Chẳng hạn trong trường hợp này, cuộc đời tôi đã hoàn toàn thay đổi chỉ vì một trăm năm mươi gram lụa màu xám.

* * *

Từ năm năm cộng gần tám tháng nay tôi sống cùng chị gái và em gái trong một căn hộ rộng 110 mét vuông gần trạm xe điện ngầm Convention.

Thoạt đầu, tôi chỉ ở cùng cô em gái Fanny. Con bé kém tôi bốn tuổi, đang học ngành y tại đại học Paris V. Đây là ý tưởng của bố mẹ tôi nhằm tiết kiệm tiền thuê nhà và để chắc chắn rằng đứa con gái không bị lạc giữa Paris, con bé chỉ mới biết có Tulle, trường trung học của nó, các quán cà phê quen và những chiếc xe máy chạy dầu được hí hoáy chữa tạm.

Tôi sống với Fanny vô cùng hoà hợp bởi lẽ nó rất kiệm lời. Và hỏi chuyện gì nó cũng đồng ý.

Ví dụ nếu đó là tuần nó phụ trách nấu ăn và nếu tôi có mang về, một con cá bơn chẳng hạn, bởi vì tự dưng tôi thèm món cá bơn, nó nhất định sẽ không kêu ca rầm rĩ rằng tôi phá hỏng mọi kế hoạch của nó. Nó đi chuẩn bị món đó ngay.

Nhưng với Myriam thì không được như thế.

Myriam là chị cả trong nhà. Tôi và chị ấy cách nhau chưa đến một năm tuổi nhưng nếu nhìn hai chúng tôi, bạn thậm chí sẽ không thể hình dung chúng tôi là hai chị em ruột. Chị ấy nói tí lia suốt ngày. Tôi thậm chí còn nghĩ rằng chị ấy hơi gàn dở nhưng âu đó cũng là một chuyện bình thường, đó là Nghệ sĩ của cả gia đình.

Tốt nghiệp trường Mỹ thuật, chị chụp ảnh, cắt dán nghệ thuật với sợi gai dầu và nùi phơi sắt, những clip ghi lại các vệt màu sơn trên đồ vật, những màn trình diễn bằng cơ thể, thiết lập không gian cùng với Loulou của nhóm La Rochette (?), những cuộc biểu diễn, điêu khắc, khiêu vũ và những gì nữa tôi quên khuấy mất rồi.

Bây giờ chị ấy đang vẽ những bức tranh mà tôi vất vả lắm mới hiểu được ngay cả khi đã nheo mắt một thôi một hồi nhưng theo Myriam, tôi cực là thiếu tư chất nghệ sĩ và tôi không biết thưởng thức những thứ đẹp đẽ. Cũng tốt thôi.

Lần gần đây nhất, hai chị em cãi nhau, đó là khi chúng tôi cùng đến dự cuộc triển lãm của Boltanski (ND – Christian Boltanski: nghệ sĩ tạo hình

người Pháp, nổi tiếng với những tác phẩm sắp đặt nghệ thuật đương đại.) (nhưng thú thực, cái ý tưởng dẫn tôi đến dự triển lãm kiểu này mới hay ho làm sao ... Bạn không nghĩ là tôi có vẻ mặt của một gã đàn độn đang cố gắng hiểu ý nghĩa của chuyến tham quan này sao?).

Myriam có một trái tim thực sự không lấy gì làm chung tình, kể từ năm mười lăm tuổi, cứ sáu tháng một lần (nếu tôi nhớ không nhầm thì cũng phải khoảng ba mươi tám lần rồi), chị lại dẫn người đàn ông của đời mình về ra mắt chúng tôi. Anh Tốt tính, anh Chân thật, anh Đám cưới không, anh Xong rồi Lần này là Bền chặt, anh Sau chót, anh Chắc chắn, anh Cuối cùng của cuối cùng.

Cả châu Âu nằm trong tay chị: Yoann là người Thụy Điển, Giuseppe người Ý, Erick quốc tịch Hà Lan, Kiko quốc tịch Tây Ban Nha, Laurent đến từ St-Quentin-en-Yvelines. Dĩ nhiên là còn tới những ba mươi ba anh chàng nữa... bây giờ tôi không thể moi ra được tên họ nữa rồi. Thời điểm tôi rời căn hộ một phòng để chuyển về sống với Fanny thì Myriam đang ở cùng Kiko. Một đạo diễn thiên tài trong tương lai.

Thoạt đầu, chúng tôi không thường xuyên gặp chị ấy lắm. Thỉnh thoảng hai người họ chẳng đợi ai mời cũng dẫn xác sang ăn tối và Kiko thường mang rượu vang đến. Lần nào cũng là loại thượng hạng. (May sao, vì lẽ cả ngày trời anh ta chỉ có mỗi việc đó để làm: chọn rượu vang.)

Tôi rất mến Kiko. Anh ta nhìn chị gái tôi vẻ đau thương, thế rồi anh vừa lắc đầu vừa tự tiếp rượu vào ly của mình. Kiko hút những thứ kỳ quặc và ngày hôm sau, tôi luôn buộc phải xịt nước khử mùi kim ngân để tẩy sạch mùi.

Nhiều tháng trôi qua, Myriam ngày càng năng đến chỗ chúng tôi hơn và hầu như lần nào cũng đến một mình. Chị ấy kéo Fanny vào phòng riêng của con bé, chốt chặt cửa và đến tận nửa đêm, tôi vẫn nghe thấy hai chị em rúc rích cười với nhau. Một tối nọ, khi xông vào phòng hỏi xem hai chị em có

muốn một tách trà hay thứ gì đó không, tôi trông thấy họ đang nằm dài ra sàn, đang nghe một băng cassette cũ rích của Jean-Jacques Goldman: “Bởi vìiiii em đã ra điiiii... và thắng cuuuuộc”.

Nghe mới thống thiết làm sao.

Đôi khi Myriam ra về. Đôi khi không.

Xuất hiện thêm một bàn chải đánh răng trong chiếc cốc bằng nhựa siêu bền hiệu Duralex của phòng tắm và ban đêm, cái ghế có thể kéo ra làm giường thường xuyên được trưng dụng.

Và rồi một hôm, chị ấy bảo chúng tôi, tay chỉ vào điện thoại:

- Nếu là Kiko gọi đến, cứ nói chị không có đây nhé...

Và rồi, và rồi, và rồi... Một buổi sáng, chị ấy hỏi tôi:

- Cậu không phiền nếu chị ở lại đây cùng hai đứa một thời gian chứ?... Tất nhiên là chị sẽ đóng góp...

Tôi đã hết sức chú tâm để không bóp vụn miếng bánh bít cốt đang cầm trong tay, vì nếu có một chuyện khiến tôi khiếp sợ thì đó chính là chuyện bóp vụn những miếng bít cốt, rồi tôi bảo chị ấy.

- Không vấn đề gì đâu.

- Cậu thật tốt. Cảm ơn.

- Chỉ có điều...

- Điều gì kia?

- Em sẽ thích hơn nếu chị ra ngoài ban công mỗi lần hút thuốc...

Chị ấy mỉm cười với tôi, chị ấy đứng dậy và vỗ bộp vào mông tôi một cái rất chi là nghệ sĩ.

Dĩ nhiên bánh bít cốt của tôi thì đã vỡ vụn và tôi vừa tự nhủ: “chuyện đã bắt đầu rồi đây...” vừa quấy đều cốc sôcôla của mình để không bỏ phí những mẩu bánh vụn, nhưng dẫu sao cũng thấy hài lòng.

Thông báo dọn đến sống chung của Myriam đã khiến tôi bị xáo trộn mất cả ngày hôm đó và đến tối, tôi sắp xếp lại mọi việc cho quy củ: chúng ta góp tiền nhà theo khả năng của từng người, tự thu xếp chia lịch đi chợ, làm bếp và dọn dẹp nhà cửa, ngoài ra, hai chị em cứ việc nhìn lên cửa tủ lạnh, trên đó có dán một lịch phân công theo tuần: Fanny, những ô màu hồng là phần việc của em, Myriam, chị phụ trách những ô màu xanh còn em, màu vàng

... Làm ơn báo trước nếu ăn tối bên ngoài hoặc mời khách về nhà và về vấn đề khách mời, nếu dẫn đàn ông về nhà và có ý định qua đêm với họ, hai chị em làm ơn tự thu xếp phòng ốc và ...

- Chà, được rồi, được rồi ... em đừng có kích động thế chứ ... Myriam lên tiếng.

- Đúng thế đấy ... em gái tôi tiếp lời.

- Thế còn em? Khi em dẫn một cô nàng nào đó về, cũng làm ơn báo cho bọn chị biết trước nhé ... nhớ đấy! Để chị và Fanny còn lo thu dọn đồ lót và bao dùng rồi của bọn chị ...

Và hai chị em nhếch mép cười duyên.

Tai họa.

Cuộc sống chung của ba chị em diễn ra cũng khá suôn sẻ. Phải thú thật, mới đầu tôi không mấy tin vào kết cục này nhưng tôi đã nhầm ... Khi phái nữ đã muốn chuyện gì đó diễn ra suôn sẻ, nó tất sẽ diễn ra đúng như vậy. Độ phức tạp của vấn đề cũng chỉ đến thế.

Bây giờ nghĩ đến, tôi mới nhận thấy chuyện Myriam dọn đến quan trọng đến thế nào với Fanny.

Con bé trái ngược hẳn với chị ruột, bản tính nó lãng mạn và chung tình. Và nhạy cảm.

Nó vẫn đang phải lòng một anh chàng cực kỳ lãnh đạm sống ở Petaouchnok. Từ năm mười lăm tuổi đến giờ, sáng nào nó cũng ngóng người bưu tá và nhảy dựng lên mỗi khi nghe điện thoại đổ chuông.

Đó đâu phải là sống.

Trước đây có Fabrice, gã trai sống ở Lille (mà con bé thì ở tận Tulle, bạn thấy sự thể rồi đó ...), anh chàng dìm nó ngập ngựa trong một dòng lũ những bức thư đầy ắp đam mê mà trong đó anh ta chỉ say sưa nói về mình. Bốn năm yêu đương tuổi mới lớn và bị ngăn trở.

Sau đó có Paul, gã trai tình nguyện gia nhập nhóm bác sĩ không biên giới để lên đường đi Burkina-Faso, để lại cho con bé mằm mống một khuynh hướng, manh nha của nguồn năng lượng để càu nhàu về thói lề mề chậm chạp của ngành Bưu điện và tất cả trữ lượng nước mắt để khóc ... Năm năm yêu đương xuyên biên giới và bị ngăn trở.

Và bây giờ thì còn quá đáng hơn : qua những cuộc chuyện trò tâm tình lúc đêm khuya và những câu bóng gió ám chỉ bên bàn ăn, tôi tin rằng Fanny đã trot phải lòng một gã bác sĩ đã có vợ.

Tôi đã nghe thấy hai chị em nói chuyện trong buồng tắm, Myriam vừa đánh răng vừa hỏi Fanny:

- Anh ta có con rồi à?

Tôi hình dung ra Fanny đang ngồi trên nắp bồn cầu.

- Không.

- Thế thì tốt, là vì ... (chị ấy nhổ bọt kem trong miệng ra bồn) .. em thấy đấy, có thêm bọn trẻ vào thì chuyện càng phức tạp hơn. Dẫu sao đi nữa, chị thì chị không thể chấp nhận được.

Fanny không trả lời nhưng tôi chắc chắn con bé đang vừa nhay nhay đuôi tóc của nó vừa nhìn tấm thảm trải phòng tắm hay ngón chân mình.

- Hình như em tự đang tìm đến họ thì phải...

- ...

- Em làm bọn chị phát mệt với những gã giải-thoát-tôi-khỏi-thế-khó-xử của em. Hơn nữa, bọn bác sĩ rất là một lũ phá quấy. Rồi hẳn ta sẽ tập tọng chơi gôn, rồi hẳn ta sẽ luôn bận rộn với những hội nghị trong Club Med ở Marrakech hay đâu đó chị cũng không rõ và em thì sẽ lúc nào cũng chỉ có một mình ...

- ...

- Thêm nữa, chị cũng nói điều này để em rõ... Đó là trong trường hợp mọi việc xuôi chèo mát mái nhưng ai dám chắc là nó được như thế nào? ... Bởi vì Con mụ kia, em không nghĩ mụ ta sẽ nhả ra dễ dàng thế chứ. Mụ ta đã tống khứ lão chồng đi tắm nắng ở Marrakech để rảnh tay xử lý mụ vợ lão nha sĩ ở Rotary.

Hẳn là Fanny đang cười, giọng của nó cho thấy thế. Con bé thì thào:

- Chị có lý ghê...

- Có lý quá đi ấy chứ!

Sáu tháng tình yêu ngoài vợ ngoài chồng và bị ngăn trở. (Có thể như vậy lắm chứ.)

- Thế thì tối thứ Bảy này đến Galerie Delaunay với chị đi, trước hết chị

quen thẳng cha phụ trách buổi thết đãi trước khi triển lãm khai mạc, với lại không đến nổi tầm lăm đâu. Chị chắc chắn Marc sẽ có mặt ở đó .. Nhất định chị phải giới thiệu cậu ấy với em! Rồi em sẽ thấy, đó là một anh chàng hơi bị tuyệt! Hơn nữa, cậu ta có một cặp móng cực hấp dẫn.

- Xì, chị nói khó tin bỏ xừ ... Triển lãm gì vậy?

- Chị cũng không nhớ nữa. Đây, đưa chị khăn tắm.

Myriam vẫn thường cải thiện bữa ăn hàng ngày bằng cách mang về những đồ ăn sẵn của tiệm Fauchon và những chai rượu ngon. Phải công nhận rằng chị ấy còn tìm ra một mảnh kiếm tiền kỳ quặc: trong nhiều tuần liền, chị ấy đã tỉ mỉ học thuộc lòng hàng lô những sách và tạp chí về công nương Diana (không tài nào đi ngang qua phòng khách mà không giẫm phải vị công nương quá cố...) và tập vẽ công nương cho thuần thực. Rồi cứ đến cuối tuần, chị ấy dựng giá vẽ trên cầu Alma và phác họa những kẻ mau nước mắt đến từ khắp nơi trên thế giới bên cạnh thần tượng của họ.

Bỏ ra một khoản tiền lớn đến khó tin (“dại dột thì phải tốn kém thôi”), một nữ du khách người Nhật có thể yêu cầu chị tô vẽ bà bên cạnh công nương Diana đang cười rạng rỡ (trong lễ tựu trường của Hoàng tử Harry) hay với công nương Diana đang khóc (với những bệnh nhân AIDS của Belfast) hay Diana đang động lòng trắc ẩn (với những bệnh nhân AIDS của Liverpool) hay Diana với vẻ mặt hờn dỗi (tại lễ kỷ niệm tròn năm mươi ngày Liên quân đổ bộ).

Tôi báỉ phục nghệ sĩ và tôi lo chuyển rượu vang vào phòng cho ấm lên một chút.

Vâng, quan hệ giữa chúng tôi vẫn ổn. Fanny và tôi hầu như không trò chuyện cùng nhau nữa nhưng chúng tôi cười nhiều hơn. Myriam không hề chùng mực hơn nhưng chị ấy chỉ trích tàn tệ. Đối với chị gái và em gái mình, tôi là mẫu đàn ông lý tưởng nhưng không phải mẫu đàn ông họ muốn lấy làm chồng.

Tôi không bao giờ đặt nặng về khám phá này, tôi bằng lòng với việc nhún vai và canh chừng lò nướng.

Thế nên sẽ phải cần đến một nhúm đồ lót để mở đầu cuộc đình công.

Kết thúc những buổi tối ngồi dưới chân tràng kỷ, vừa nhìn chị gái và em

gái vừa thở dài. Kết thúc những ly cocktail Fanny chế biến trong phòng trực mang về khiến người bạn nóng ran lên rạo rức và nhắc bạn nhớ lại một lô những chuyện dâm tục. Kết thúc những vụ cãi cọ kiểu như:

- Nhưng cậu nhớ lại đi chứ, quý thật! Chuyện quan trọng đấy! Anh ta tên là Lilian hay Tristan???

- Em không rõ. Anh chàng của chị cứ lúng la lúng búng trong miệng ấy.

- Làm sao có chuyện ấy được! Cậu cố tình bịa chuyện hay sao? Cố nhớ lại xem nào!

- “Làm ơn cho gặp Myriam, tôi là Lillan.” Thế đã được chưa?

Rồi chị ấy bỏ vào bếp.

- Chị sẽ thật tử tế nếu không sập cửa tủ lạnh...

- ... và đưa cho anh ta địa chỉ của một chuyện gia chính âm thạo việc...

- Nglqutu ngtlzốc đáng thương.

- Này, hình như chuyện này không còn khiến chị khó chịu nữa thì phải.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 3 - (tt)

Giường xếp

Những cuộc giảng hoà trước món gà Boursin trứ danh của tôi (“thế nào?... chị không nghĩ là ở lại đây với bọn em còn vui hơn là với Lillan trong trò lừa phỉnh ngọt ngào hay sao?”)

Kết thúc những tuần lễ làm việc nhà theo lịch phân công, kết thúc công việc chợ búa mỗi sáng thứ Bảy, kết thúc cảnh nhà vệ sinh đầy những số tạp chí Gala toàn mở đúng trang coi số tử vi, kết thúc những nghệ sĩ đủ mọi hạng giúp chúng tôi hiểu mở giẻ rách của Boltanski, kết thúc những đêm thức trắng, kết thúc những bài luận phải soát cho Fanny học thuộc lòng, kết thúc cảm giác căng thẳng vào những ngày có kết quả thi, kết thúc những tia nhìn nham hiểm gửi đến cô hàng xóm tầng dưới, kết thúc những ca khúc của Jeff Buckley, kết thúc những ngày chủ nhật đọc đồng truyện tranh nằm vương vãi trên thảm trải sàn, kết thúc những cuộc chén kẹo Haribo thả phanh vừa xem Buổi dạ hội thần thánh, kết thúc cảnh ống kem đánh răng không bao giờ được nút kín nên khô dần khiến tôi phát điên.

Kết thúc thời trai trẻ của tôi.

Chúng tôi đã tổ chức liên hoan một bữa để ăn mừng Fanny kết thúc kỳ thi tốt nghiệp. Con bé bắt đầu nhìn thấy phần cuối đường hầm ...

- Thế là xong! Hơn mười năm trời... con bé vừa nói vừa cười.

Ngồi quây quần quanh chiếc bàn thấp có chàng bác sĩ nội trú của nó (không đeo nhẫn cưới, thẳng hèn), (anh chàng trong tương lai sẽ đến chơi gôn tại Marrakech, tôi khẳng định chắc chắn luôn), các cô bạn gái làm cùng trong bệnh viện, trong đó có cô nàng Laura, chị và em gái tôi đã lên cho tôi vô số kế hoạch cầm chắc thất bại, viện cố cô ta đã có lần nhắc đến tôi với vẻ xúc động giả tạo trong giọng nói (a ha!... cái vụ các nàng đã sắp đặt cho tôi một cuộc hẹn tại nhà cô ả Laura ấy để mừng một sinh nhật bất ngờ và tôi chỉ có trợ trợ một mình cả buổi tối với cơn thịnh nộ vì phải tìm cho ra cặp kính áp

tròng cô ả làm rớt trong tấm thảm lông dê trước khi đặt đít ngồi xuống ...). Có Marc (tôi tranh thủ dịp này để tận mắt chiêm ngưỡng cái gọi là “bộ môn hoàn hảo”... quả đúng vậy...).

Có những người bạn của Myriam mà tôi chưa gặp bao giờ.

Tôi tự hỏi chị ấy lôi đâu ra được những nhân vật dị thường như thế, những gã xăm mình từ đầu đến chân và những cô ả chân dài căng sếu đến không thể tin nổi, cười phá lên trước những câu đùa nhạt nhẽo nhất, vừa cười vừa lắc lắc cái thứ đang thế chỗ tóc trên đầu họ.

Chị gái và em gái đã bảo tôi:

- Nếu muốn, hãy mời các đồng nghiệp của cậu đến chơi ... Đúng đấy, cậu chưa từng giới thiệu với chúng tôi ai trong số họ...

Vì những lẽ đã rõ, các cô gái... sau này tôi đã nghĩ như thế khi nhìn ngắm những sinh vật đang gặm nhấm hạt đậu phộng lăn lóc trên chiếc tràng kỷ hiệu Cinna mẹ tặng cho tôi nhân dịp tốt nghiệp ngành kế toán, vì những lẽ đã rõ ...

Đã khá muộn và cả bọn chúng tôi đã thấm mệt khi Myriam vào phòng tôi, kiểm một cây nến thơm rồi quay trở ra, miệng kêu toang toác như một ả gà mái thềm trống, ngón cái và ngón trỏ kẹp chặt lấy chiếc áo nịt ngực dành cho Sarah Briot.

Trời đất ơi.

Có thể nói kể từ giây phút đó, tôi đã trở thành nhân vật chính của buổi tiệc.

- Chà! Cái này là gì vậy nhi?! Đợi đã Olivier, cậu biết trong phòng mình xuất hiện những đồ phụ kiện kích dục rồi chứ?... Lấy gì để tất cả bọn đàn ông ở đất Paris này dựng đứng lên nào! Đừng bảo bọn này là cậu không biết gì đấy nhé!?

Chị ấy lao vào một màn độc diễn cuồng dại, ngoài tầm kiểm soát.

Chị ấy ưỡn ẹo đánh hông thật mạnh, bắt chước điệu bộ của vũ nữ thoát y, hít hà chiếc quần lót, bám chặt vào bóng đèn huỳnh quang và ngả người ra sau.

Ngoài tầm kiểm soát.

Tất cả những người khác cười lẫn cười bò. Cả tay vô địch gôn cũng vậy.

- Hay đấy. Thế đủ rồi, tôi nói. Đưa đây cho em.

- Cái này mua dành cho ai vậy! Trước tiên, cậu phải khai mua để tặng ai cái đã... phải không quý vị?

Và thế là tất cả những gã khốn đang kê răng vào thành ly và nhất là đang làm vấy bẩn phòng khách của tôi liền cho tay vào mồm huýt sáo để hưởng ứng!

- Mà anh cũng kịp biết cỡ ngực của cô ta rồi cơ đấy!!! Xem nào, phải đến 95 chứ không ít!!! Cô ả Laura ngậy độn thét lên.

- Anh đừng bực nhé... Fanny vừa rí tai tôi vừa mím môi.

Tôi đứng bật dậy, vợ lấy chùm chìa khoá nhà và chiếc áo khoác ngoài rồi đóng sập cửa.

RẦM.

Tôi đã ngủ đêm trong khách sạn Ibis ở cửa ô Versailles.

Mà không, tôi không chớp mắt tẹo nào. Tôi suy ngẫm.

Phần lớn thời gian đêm đó tôi đứng lặng, áp trán vào cửa sổ và nhìn xuống Công viên Triển lãm.

Xấu thế không biết.

Sáng ra, ý tôi đã quyết. Thậm chí tôi không có cảm giác khô rát cổ hay ong đầu vì uống nhiều rượu và tôi chén sạch một bữa sáng đầy ụ.

Tôi đến khu chợ trời.

Rất hiếm khi tôi dành thời gian cho riêng mình.

Tôi giống như một du khách giữa lòng Paris. Tay dứt túi và thơm phức mùi dưỡng thể Nina Ricci loại dành cho nam giới sẵn có trong hệ thống khách sạn Ibis trên toàn thế giới. Tôi những mong cô bạn đồng nghiệp sẽ tình cờ bắt gặp tôi ở một khúc ngoặt:

- Ồ Olivier!

- Ồ Sarah!

- Ô Olivier, anh có mùi dễ chịu ghê ...

- Ô Sarah ...

Tôi ngồi sưởi nắng trước khi uống một vài bia hơi tại sân trước quán cà phê Tình bạn.

Bấy giờ đang là ngày 16 tháng Sáu, khoảng giữa trưa, trời nắng đẹp và cuộc đời tôi vô cùng tươi đẹp.

Tôi đã tậu một cái lồng chim chạm trổ cầu kỳ với rất nhiều chi tiết cách điệu bằng sắt uốn.

Gã chủ hàng cam đoan chiếc lồng có niên đại từ thế kỷ XIX và thuộc về một gia đình danh gia vọng tộc bởi vì người ta đã tìm thấy nó trong một dinh thự thuộc quyền sở hữu cá nhân, hoàn toàn nguyên vẹn và vân vân và vân vân và ông thanh toán thế nào?

Tôi muốn nói với cậu ta: đừng nản, cậu bạn thân mến, tôi thì mặc kệ.

Khi tôi về tới nơi, căn nhà sạch nức mùi sạch sẽ từ tầng trệt.

Căn hộ sạch bong. Không một hạt bụi. Thậm chí trên bàn bếp còn sẵn một bó hoa với lời nhắn: “Bọn chị đang ở vườn Bách thảo, hẹn tối nay. Hôn cậu.”

Tôi tháo đồng hồ đeo tay và đặt nó trên bàn đầu giường. Hộp quà Christian Dior đã đặt sẵn ở đó như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Aaahhh!!!! Các nàng chị em gái của tôi ...

Tối nay, tôi sẽ tự tay chuẩn bị món gà Boursin không-thể-nào-quên đãi các nàng!

Rồi, trước hết là chọn rượu vang ... và tất nhiên là khoác lên người tấm tạp dề.

Còn món tráng miệng, một chiếc bánh ga tô bột nghiền rưới thật nhiều rượu Rhum. Fanny rất khoái món này.

Tôi không hề nói là chúng tôi choàng tay ôm nhau thật chặt và lắc đầu như

người Mỹ thường làm. Hai chị em chỉ hé miệng cười với tôi khi bước qua ngưỡng cửa và tôi đã thấy trên gương mặt họ tất cả những bông hoa bé xíu của vườn Bách thảo.

Riêng lần này, chúng tôi không vội thu dọn. Sau cuộc chè chén quá đà ngày hôm trước, không ai còn có ý định ra ngoài và Mimi pha một bình trà bạc hà mang ra bàn bếp mời cả bọn cùng uống.

- Lòng gì thế này? Fanny hỏi.

- Anh vừa mua ở chợ trời sáng nay, của một gã chuyên lồng cổ ... Em thích à?

- Vâng.

- Thế thì anh tặng cho em đây.

- Thật chứ! Em cảm ơn. Nhưng nhân dịp thế ạ?

Bởi vì chị em mình quá tế nhị và khéo xử chứ sao, Myriam vừa đùa vừa tiến về phía ban công với ban Craven trong tay.

- Quà kỷ niệm để hai chị em nhớ về anh thôi. Em và chị Myriam chỉ việc nói rằng chú chim đã bay đi ...

- Sau cậu lại nói thế!?

- Em sẽ đi.

- Cậu đi đâu mới được???

- Em dọn đi sống nơi khác.

- Với ai???

- Một mình.

- Nhưng tại sao? Chắc là vì chuyện tối qua đây mà... Nghe này, hãy bỏ qua cho chị, cậu biết đấy, chị đã nốc quá nhiều và ...

- Không, không, chị đừng lo. Chuyện này không liên quan gì tới chị.

Fanny có vẻ thật sự thẳng thốt và tôi thấy khó mà nhìn thẳng vào mắt nó.

- Anh chán hai chị em em rồi sao?

- Không, không phải vậy.

- Vậy thì tại sao nào? Nghe như mắt con bé đã ngân ngấn nước.

Myriam đứng như trời trồng giữa bàn bếp và cửa sổ với điều thuốc trên môi rũ xuống một cách sâu thẳm.

- Này Olivier, đang xảy ra chuyện gì vậy?

- Em đang yêu.

Cậu không thể nói điều ấy ra ngay sao, hả đồ ngốc.

Mà tại sao cậu không dẫn cô ấy đến ra mắt chúng tôi? Gì kia! Cậu sợ chúng tôi làm cho cô nàng phải khóc thét lên rồi bỏ chạy hả? Cậu không hiểu gì về bọn tôi rồi... Cái gì? Cậu quá hiểu chúng tôi ư... Vậy hả?

Cô nàng tên gì?

Xinh không? Xinh hả? Ôi trời ...

Gì kia? Cậu hầu như chưa bao giờ nói chuyện với cô nàng sao? Nhưng cậu là thằng ngốc hay loại đàn ông nào vậy? Cậu đúng là thằng ngốc ấy hả?

Nhưng không, cậu đâu có ngốc.

Cậu hầu như chưa bao giờ nói chuyện với cô nàng, vậy mà giờ lại chuyển nhà vì cô nàng sao? Cậu không nghĩ mình đang đặt cày trước trâu sao? Cậu đặt cày ở bất cứ đâu cậu muốn... cứ trông thì biết, dĩ nhiên...

Bao giờ cậu mới mở miệng bắt chuyện với cô nàng đây? Một ngày nào đó à. Nhất trí thôi, để tôi xem cậu làm nên trò trống gì... Cô nàng có hài hước không? À, càng hay, thế càng hay chứ sao.

Cậu yêu cô nàng thật lòng ư? Cậu không muốn trả lời sao? Chúng tôi làm phiền cậu chẳng?

Cậu cứ việc nói ra.

Cậu sẽ mời chị em chúng tôi đến dự đám cưới cậu chứ? Chỉ khi chúng tôi hứa sẽ biết điều ấy à?

Khi tôi tan nát cõi lòng, ai sẽ an ủi cho tôi khuây khoả?

Cả em nữa? ai sẽ giúp em ôn tập những bài bệnh lý giải phẫu đây?

Ai sẽ là người chiều chuộng bọn tôi bây giờ?

Cậu bảo cô ta xinh xắn thế nào ấy nhỉ?

Cậu sẽ nấu cho cô ta món gà Boursin sao?

Cậu biết là hai chị em tôi sẽ nhớ cậu cơ mà.

Tôi cũng ngạc nhiên vì đã mang theo ít đồ đạc đến vậy. Tôi thuê một chiếc xe thùng nhỏ của hãng Kiloutou và chỉ chờ một chuyến là hết xoắn.

Tôi không biết liệu mình nên nhìn nhận chuyện này là tốt, rằng đây là bằng chứng chứng tỏ bạn không mấy gắn bó với những thứ của cải vật chất trên thế gian này, bạn thân mến ạ, hay dứt khoát phải nhìn nhận nó là xấu, theo

kiểu hãy nhìn cho kỹ đây, bạn tôi ơi: sắp bước sang tuổi băm đến nơi và mười một thùng các tông để đựng tất tần tật mọi thứ... Kể ra cũng chẳng nhiều nhận gì cho cảm, phải không?

Trước khi đi, tôi vào trong bếp một lần cuối.

*

* *

Suốt mấy tuần đầu, tôi ngủ trên một tấm nệm trải thẳng xuống sàn nhà. Tôi đọc đâu đó trong tạp chí có nói rằng nằm như thế rất tốt cho lưng.

Được mười bảy ngày, tôi mò đến cửa hàng nội thất Ikea: lưng tôi đau quá thế.

Có trời đất chứng giám, tôi đã suy đi nghĩ lại, tính đủ mọi nhẽ. Thậm chí tôi còn vẽ phác bố cục trên giấy kẻ carô nhỏ.

Cô bán hàng cũng nghĩ như tôi: trong một chỗ ở có diện tích “khiêm tốn” như thế và cũng tạm bợ như thế (nói tôi đã thuê ba cái hàng lang nhỏ gộp lại cũng không sai...), cái thích hợp nhất, là loại ghế có thể kéo ra làm giường.

Và thứ rẻ nhất, đó là một chiếc giường xếp.

Nào thì giường xếp.

Tôi cũng đã mua một bộ đồ làm bếp (399 quan cho cả tủ sau mười năm món dụng cụ, kể cả đồ vẩy rau và cái nạo pho mát), mấy cây nến (ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì cơ chứ...), một cái chặn choàng kiểu Ê-cốt (cũng không rõ để làm gì nữa, tôi thấy mua một cái chặn choàng cũng hay hay), một bóng đèn (bụp), một tấm thảm chùi chân (phòng khi), mấy cái kệ (nhất thiết phải có), một chậu cây xanh (có tác dụng cải thiện nhân lực...) và vô vàn những đồ lặt vặt khác (là do cửa hàng muốn thế).

*

* *

Myriam và Fanny đều đặn để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động, những tin nhắn kiểu như: Tuuuuuúút “Bật lò thế nào ấy nhỉ?” tuuuuuúút “Bật được lò rồi nhưng giờ thì chị bán khoản tự hỏi không biết làm thế nào để thay cầu chì vì bảng điện vừa nổ tung rồi...” tuuuuuúút “Chị rất muốn làm theo chỉ dẫn của cậu nhưng cậu để cái đèn pin ở đâu ấy nhỉ?...” tuuuuuúút

“Này, số gọi cứu hoả là bao nhiêu thế không biết?” tuuuúut...

Tôi nghĩ rằng chị và em gái của mình đã phần nào phóng đại, nhưng giống như tất cả những ai sống một thân một mình, tôi bắt đầu biết thế nào là cảm giác mong ngóng và thậm chí là hy vọng những chớp đèn đỏ nhấp nháy báo tin nhắn mỗi tối trở về nhà.

Không ai thoát được cảnh ấy, tôi tin là vậy.

Và bỗng nhiên, cuộc sống của bạn trở nên gấp gáp đến nực cười.

Và khi tôi không còn kiểm soát được tình hình, tôi có khuynh hướng trở nên hết hoảng, như thế mới thật ngu ngốc làm sao.

Nhưng thế nào thì được gọi là “không còn kiểm soát được tình hình”?

Không còn kiểm soát được tình hình, đơn giản là vậy. Chính Sarah Briot, một sáng nọ đã xuất hiện trong căn phòng nơi bạn đổ mồ hôi, sôi nước mắt để kiếm sống và ngồi ghếghenghệ trên mép bàn làm việc của bạn, tay vén mạnh tà váy.

Và cô ấy nói với bạn:

- Kính của anh bị mờ hay sao ấy nhỉ?

Và cô ấy lôi phần vạt áo sơ mi màu hồng từ bên dưới nếp váy ngăn ra và dùng nó để lau sạch kính cho bạn, điềm nhiên như không có chuyện xảy ra.

Trong trường hợp này, bạn sẽ cứng lên, cao đến nỗi có thể nâng bổng cả cái bàn lên (dĩ nhiên là với một chút luyện tập cho thành thực).

- Thế nào, hình như anh đã dọn nhà đi nơi khác thì phải?

- Đúng vậy, cũng được hai tuần rồi.

(Phuuuu hít thở đi nào ... mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi...)

- Bây giờ anh sống ở đâu?

- Ngay quận Mười.

- Ra thế! Ngộ nhỉ, tôi cũng ở quận Mười đấy.

- Thật thế hả?!

- Kể ra rủ nhau cùng đi tàu điện ngầm cũng tiện đấy chứ nhỉ...

(Khởi đầu bao giờ cũng là như vậy.)

- Anh không tổ chức khao tân gia hay cái gì đó đại loại thế à?

- Có chứ có chứ! Dĩ nhiên là phải có rồi!

(Chuyện tôi mới nghe thấy lần đầu đấy.)

- Anh định bao giờ thế?
- Xem nào, tôi cũng chưa biết nữa... Cô biết không, vừa sáng nay người ta mới chuyển đến cho tôi nốt mấy thứ đồ đạc cuối cùng, thế nên...
- Tại sao không phải là tối nay nhỉ?
- Tối nay ấy à? À không, tối nay thì không được. Đồ đạc còn bừa bãi như thế, vớ lại... Mà tôi cũng chưa báo cho ai cả và...
- Anh chỉ cần mời em là được. Bởi vì em thì anh biết rồi đấy, em mặc xác đồ đạc còn bừa bộn, chỗ anh làm sao tề hơn nhà em được!...
- À... vậy thì... nếu cô đã muốn thế. Nhưng đừng quá sớm là được!?...
- Tuyệt quá. Như thế em sẽ có thời gian đảo về qua nhà để thay đồ... Chín giờ được không anh?
- Hai mươi một giờ, được quá đi chứ.
- Hay lắm, vậy thì hẹn chút nữa gặp lại nhé?...

Đó chính xác là cái tôi gọi là “không còn kiểm soát được tình hình”.

Tôi rời khỏi công ty từ rất sớm và lần đầu tiên trong đời mình, tôi không dọn dẹp lại bàn làm việc cho gọn gàng trước khi tắt công tắc đèn.

Bà gác cổng đang ngóng tôi về, phải, người ta giao đồ đạc đến cho cậu rồi đấy nhưng chuyển cái tràng kỷ qua sáu tầng gác mới vất vả làm sao chứ!

Cảm ơn bà Rodriguez, cảm ơn. (Tôi sẽ không quên quà năm mới cho bà, bà Rodriguez ạ...)

Ba khoảnh hành lang nhỏ gộp lại trông không khác gì bãi chiến trường, cũng hay ra phết ...

*

* *

Để bánh cọt ra chỗ mát, hâm lại món gà giò nấu rượu, đun lửa nhỏ liu riu, đồng ý... mở sẵn mấy chai rượu, bày tạm một bàn ăn, chạy vội xuống tầng trệt, vào hiệu tạp hoá của người Á rập để tìm mấy cái khăn giấy và một chai Badoi, chuẩn bị sẵn máy pha cà phê, tắm rửa qua loa, xúc nước hoa (hiệu Eau Sauvage của Christian Dior), ngoáy tai, tìm cho ra một chiếc sơ mi không quá nhàu, giảm bớt độ sáng của đèn, rút giắc điện thoại, bật nhạc (album Pirates của Rickie Lee Jones, mọi chuyện đều có thể trên nền nhạc ấy...) (nhưng đừng để mức âm lượng quá to), sắp chỗ thích hợp cho cái

chăn choàng kiểu Ê-cốt, thả mấy cái nến (ấy đấy...), hít vào, thở ra, thôi không tự ngắm mình trong gương nữa.

Thế còn “áo mưa”? (Để trong ngăn kéo bàn đầu giường có hơi quá gần không nhỉ?... mà để trong phòng tắm thì không phải quá xa đấy chứ?...)

Dring, dring.

Có nên nói là tôi đang nắm chắc quyền kiểm soát trong tay không nhỉ?

Sarah Briot bước vào nhà tôi. Xinh đẹp vô ngần.

Muộn hơn chút nữa, khi mà chúng tôi đã cười phá lên thật thoải mái, đã chén bữa tối hết sức ngon miệng và đã chia sẻ vài khoảng thời gian im lặng mơ màng, hiển nhiên là đêm nay Sarah Briot sẽ nằm gọn trong vòng tay tôi. Chỉ có điều tôi vẫn luôn gặp khó khăn mỗi khi đưa ra một vài quyết định và tuy nhiên, đó thật sự là thời điểm để đặt ly rượu của mình xuống và mưu toan chuyện gì đó.

Như thế cô vợ của Roger Rabbit đang ngồi ngay bên cạnh, còn bạn lại đang nghĩ tới kế hoạch tiết kiệm tiền mua nhà của riêng mình...

Cô ấy đang huyền thuyên chuyện gì đó tôi cũng không biết nữa và mắt vẫn liếc tôi.

Rồi đột nhiên... bỗng chốc... tôi nghĩ đến chiếc tràng kỷ chúng tôi đang ngồi này giờ.

Tôi bắt đầu băn khoăn, băn khoăn một cách thành thực, dữ dội và thầm lặng rằng phải làm sao để mở một cái giường gấp?

Tôi nghĩ tốt hơn hết nên bắt đầu bằng việc ôm hôn cô ấy thật cuồng nhiệt rồi khéo léo đẩy cô ấy ngửa ra sau để đặt cô ấy nằm dài ra mà không gặp phải bất cứ rắc rối nào...

Phải rồi, nhưng sau đấy... với chiếc giường gấp thì sao nhỉ?

Tôi đã hình dung ra cảnh mình đang âm thầm vật lộn với một cái chốt nhỏ xíu trong khi lưỡi cô ấy đang nhẹ nhàng kích thích họng tôi, còn hai tay cô ấy đang lần tìm tới sợi dây lưng...

Xét cho cùng... ngay lúc này đây, cũng không giống như thế lắm... thậm chí cô ấy đã bắt đầu cố ngăn cơn ngáp ngủ...

Bạn đang nói đến một gã Don Juan cơ đấy. Mới thăm thương làm sao.

Và rồi tôi nghĩ đến các chị em gái của mình, tôi cười thầm khi nghĩ đến hai cô ả quàu quạu đó.

Có thể nói rằng họ sẽ lấy làm vui sướng nếu nhìn thấy tôi vào lúc này, với cặp đùi của hoa hậu Hoàn vũ áp sát vào đùi tôi và mối bận tâm hết sức thực dụng là làm sao để mở một chiếc giường gấp mua tại hãng Ikea.

Chính vào thời điểm đó, Sarah Briot quay sang nhìn tôi và nói:

- Lúc mỉm cười như thế nom anh thật đáng yêu.

Rồi cô ấy hôn tôi.

Và thế là, chính xác vào khoảnh khắc ấy, với 54 kilô nữ tính, âu yếm dịu dàng và vuốt ve mơn trớn chằm chệ nơi đầu gối mình, tôi nhắm mắt, ngả đầu ra sau và suy nghĩ hết sức tập trung: “Cảm ơn các cô gái”.

Anna Gavalda

Bằng Quang dịch

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 4 -

Tập tành thượng lưu trí thức

Saint-Germain-Des-Près!? ... Tôi biết bạn sẽ nói gì: “Chúa ơi, nhưng đó là một nơi quá quen thuộc, cô em của tôi ạ, Sagan đã làm điều đó trước cô em lâu rồi và giỏi hơn cô em gấp vaaaaan lần!”

Tôi biết.

Nhưng bạn còn muốn gì nữa nào ... tôi không chắc tất cả những chuyện đó sẽ xảy đến với mình trên đại lộ Clichy, vậy đó. Đời là thế mà.

Nhưng hãy giữ những suy nghĩ cho riêng bạn và hãy nghe tôi kể vì linh cảm mách bảo tôi rằng câu chuyện này sẽ làm bạn rất thích thú.

Bạn ưa thích những câu chuyện lãng mạn. Khi mơn trớn trái tim bạn với những buổi tối đầy hứa hẹn, những anh chàng ấy khiến bạn tin rằng họ độc thân và có đôi chút bất hạnh.

Tôi biết các bạn thích như vậy. Ấu cũng là lẽ đương nhiên, vậy mà thậm chí bạn không thể đọc những cuốn tiểu thuyết của nhà Harlequin chất đống trên bàn ở quán Lipp hay Duex-Magots. Dĩ nhiên là không, bạn không thể.

Vậy đấy, sáng nay tôi đã gặp một anh chàng trên đại lộ Saint-Germain.

Tôi ngược lên phía đầu đại lộ còn anh ta đi xuôi xuống. Chúng tôi đi bên dãy số chẵn, phía sang trọng hơn của đại lộ.

Tôi đã để ý anh ta từ xa bước lại. Tôi cũng không biết tại sao, có lẽ do dáng đi hơi uể oải hoặc do hai vạt áo măng tô của anh ta bay phấp phới phía đằng trước... Tóm lại, tôi đang ở cách anh chàng hai mươi mét và tôi đã biết mình sẽ không bỏ lỡ mục tiêu này.

Không sai chút nào, khi đi ngang qua chỗ tôi, tôi thấy anh chàng đang nhìn mình. Tôi bắn cho anh chàng một nụ cười lém lỉnh, kiểu như mũi tên của thần tình yêu nhưng ý tứ hơn một chút.

Anh chàng cũng cười lại với tôi.

Bước tiếp con đường của mình, vẫn mỉm cười, tôi nghĩ đến bài xonê Người thiếu phụ qua đường của Baudelaire (ban nãy với Sagan, các bạn hẳn đã nhận thấy tôi có cái người ta gọi là tầm chương trích cú!!!). Tôi bước chậm lại để cố nhớ... Cao ráo, mảnh mai, nhuốm vẻ đau buồn vì đang chịu tang... đoạn sau thế nào tôi không nhớ nữa... đoạn sau... Người thiếu phụ qua đường, bàn tay kiêu diễm đưa lên, chỉnh lại những đường viền thuê nơi cổ áo.. và đoạn kết... ôi nàng, người ta yêu dấu, ôi nàng người đã thấu tình ta.

Lần nào việc nhớ lại nguyên văn để trích dẫn cũng làm cho tôi kiệt sức.

Vào trong khoảng thời gian ngây thơ thánh thiện đó, tôi cảm thấy ánh mắt của thánh Sebastien (đây là sự liên hệ với chi tiết mũi tên của thần tình yêu vừa nãy, ấy, phải bám theo mạch chuyện chứ, phải không nào!?) vẫn dõi theo sau lưng. Nó dịu dàng hâm nóng hai bờ vai tôi nhưng thà chết còn hơn là quay người lại, điều đó sẽ làm hỏng hết cả bài thơ.

Tôi dừng lại bên lề đường để quan sát dòng xe cộ, tìm cách qua đường ở đoạn cắt với phố Saints-Peres.

Lưu ý: một quý cô Paris tự tôn đứng trên đại lộ Saint-Germain không bao giờ sang đường trên những vạch màu trắng khi đèn giao thông đang ở màu đỏ. Một quý cô Paris tự tôn chỉ quan sát dòng xe cộ một thoáng rồi lao sang bên kia đường trong khi biết rõ rằng mình đang liều lĩnh.

Liều chết vì những tủ kính bày hàng hiệu Paule Ka. Thật tuyệt.

Tôi lao ra đường đúng lúc một giọng nói giữ tôi lại. Tôi sẽ không miêu tả cho các bạn rằng đó là “một giọng nói ấm áp và rắn rỏi” để làm hài lòng các bạn, không phải trong trường hợp này. Chỉ là một giọng nói thôi.

- Xin lỗi...

Tôi ngoảnh lại. Ôi, nhưng ai thế này?... Con mồi tuyệt ngon của tôi khi nãy. Trước khi kể tiếp cho các bạn nghe ngay sau đây, phải nói là kể từ lúc đó, việc trích dẫn Baudelaire của tôi thế là hỏng bét.

- Tôi tự hỏi liệu cô có nhận lời ăn tối với tôi tối nay chẳng...

Tôi tự nhủ thầm: “Thật lẳng mạn...”, nhưng tôi lại trả lời:

- Làm thế hơi nhanh, phải không nào?

Anh chàng đứng đó, đối đáp sát sạt và tôi thề với các bạn đó là sự thật.

- Tôi đồng ý với cô, làm thế quả có nhanh thật. Nhưng trong lúc nhìn cô đi xa dần, tôi tự nhủ: thật ngớ ngẩn quá đi thôi, một cô gái mà mình gặp trên đường đang đứng ngay kia, mình cười với cô ấy, cô ấy cười với mình, chúng ta lướt qua nhau và chúng ta sẽ lạc mất nhau... Điều ấy quá ngớ ngẩn, mà cũng không hẳn, thậm chí là phi lý.

- ....

- Cô nghĩ sao về chuyện này? Những gì tôi vừa nói với cô là hoàn toàn ngu ngốc sao?

- Không, không, hoàn toàn không phải thế.

Chính tôi bắt đầu cảm thấy hơi mất tự nhiên...

- Thế nào? ... Cô nghĩ sao về chuyện này? Tại đây, đằng kia, tối nay, lát nữa, lúc 9h, ngay tại chỗ này đây?

Phải tỉnh táo lại đi, cô em, nếu cô em phải dùng bữa tối với tất cả những gã cô em đã gặp và mỉm cười thì giờ này cô em vẫn chưa bước chân ra khỏi quán ăn đâu...

- Hãy cho tôi, dù chỉ một lý do duy nhất, để chấp nhận lời mời của anh.

- Một lý do duy nhất... Chúa ơi... chuyện này mới khó làm sao...

Tôi đặc chí nhìn anh chàng.

Và rồi không một lời báo trước, anh ta tóm lấy tay tôi:

- Tôi tin mình đã tìm được một lý do nghe chừng hợp lý đây...

Anh ta đưa tay tôi lướt nhẹ qua cái cằm chưa cạo râu:

- Một lý do duy nhất. Nó đây: hãy nói đồng ý, để tôi có dịp cạo râu... Thật lòng mà nói, tôi nghĩ là tôi trông bánh bao hơn nhiều một khi đã cạo râu tử tế.

Rồi anh ta buông tay tôi ra.

- Đồng ý, tôi nói.

- May quá là may! Hãy cùng tôi qua đường nhé, xin cô đấy, tôi không muốn lạc mất cô lúc này.

Lần này, chính tôi nhìn anh chàng đi theo hướng ngược lại, hình như anh chàng đang xoa xoa hai má như một gã trai vừa thương lượng được một vụ làm ăn béo bở...

Tôi chắc chắn là anh chàng hẳn phải rất hài lòng về bản thân. Anh ta có lý.

Vào cuối buổi chiều có hơi bõn chồn một tí, phải thú nhận là thế.

Kẻ gieo gió ắt phải gặp bão đang không biết phải ăn mặc như thế nào. Áo vải pha ni lông thôi vậy.

Một thoáng căng thẳng giống như một cô nàng tập sự biết kiểu đầu của mình đã hỏng.

Tôi làm việc, tôi trả lời điện thoại, tôi gửi fax, tôi hoàn thành một bản mẫu cho nhà thiết kế hình ảnh (khoan đã, nhất định là thế rồi... một cô gái xinh xắn đáng yêu và sắc sảo mà gửi fax ngay gần Saint-Germain-des-Pres thì làm việc trong ngành xuất bản, hẳn nhiên rồi...)

Mấy đầu ngón tay tôi tê cóng và tôi buộc mình lặp lại tất cả những gì người ta nói với tôi.

Hít thở đi cô em, hít thở đi nào...

Vào lúc nhá nhem tối, lượng xe cộ lưu thông trên đại lộ giảm và mọi xe ô tô đều đã bật đèn.

Các quán cà phê thu dọn bàn ngoài sân trời, người chờ nhau trước sân nhà thờ, kẻ xếp hàng trước rạp Beauregard mua vé xem bộ phim mới nhất của Woody Allen.

Tôi mà đến trước thì chẳng ra làm sao. Không. Mà thậm chí tôi sẽ đến muộn một chút ấy chứ. Để người ta phải khao khát mình chút xíu vẫn hơn.

Vậy thì tôi sẽ uống thứ gì đó để mấy ngón tay đỡ tê cái đã.

Không vào Deux-Magots, buổi tối vào quán đó thì hơi quê, chỗ đó chỉ có mấy mụ đầm Mỹ béo ị dò xét tinh thần của Simone de Beauvoir. Tôi sẽ lên phố Saint-Bernoi. Quán Le Chiquito là đặc địa nhất.

Tôi đẩy cánh cửa ra và ngay lập tức: mùi bia lẫn với mùi khói thuốc lưu cữu, âm thanh của say xỉn, bà chủ quán dáng vẻ uy nghi với mái tóc nhuộm màu và chiếc áo sơ mi vải pha ni lông làm lộ ra cả cái áo lót ngoại cỡ, âm thanh nền là tiếng cuộc đua ngựa tại trường đua Vincennes, vài anh thợ nề trong bộ đồ bảo hộ đầy vết ố đang cố trì hoãn thời điểm phải đổi diện cảnh cô đơn hay phải về nhà gặp vợ thêm chút nữa, và những lão khách quen móng tay vàng cẩu đang làm phiền tất cả mọi người với mức tiền thuê nhà trọ trả vào thời điểm năm 48 (1) . Hạnh phúc.

Khách ngồi quây rượu thỉnh thoảng lại quay ra nhìn và lén lút cười rình

rich với nhau như lũ học sinh trung học. Đôi chân của tôi đang sai bước trên lối đi và chúng rất dài. Lối đi khá hẹp mà váy của tôi thì rất ngắn. Tôi thấy lưng họ còng gập xuống và giật lên từng hồi.

Tôi hút một điếu thuốc, nhả khói thật xa ra phía trước. Mắt tôi nhìn xa xăm vô định. Giờ thì tôi biết con ngựa Beautiful Day có tỉ lệ đặt cược mười ăn một đã chiến thắng tại đường đua ngoài cùng bên phải.

Tôi chợt nhớ ra mình có mang theo cuốn băng Kennedy và tôi trong túi và tự hỏi liệu mình còn có thể làm gì hay ho hơn là ngồi lại đây.

Một suất thịt lợn kho mặn cùng đậu lăng và nửa bình rượu vang màu phớt hồng... Tôi mới thoải mái làm sao...

Nhưng tôi trấn tĩnh lại. Bạn đang ở đó, phía sau tôi và đang hy vọng một tình yêu (hay ít hơn? hay nhiều hơn? hoặc hoàn toàn không phải vậy?) với tôi và tôi sẽ không bỏ bạn lại với bà chủ quán Chiquito. Làm vậy kể cũng hơi khó tin.

Tôi rời quán với đôi má ửng đỏ và cái lạnh quất vào chân tôi.

Anh đứng đó, chỗ rẽ vào phố Saint-Pères, anh đang đợi tôi, anh đã nhìn thấy tôi, anh tiến về phía tôi.

- Tôi cứ sợ. Tôi đã nghĩ là cô sẽ không đến. Tôi nhìn thấy hình ảnh phải chiếu trên tủ kính bày hàng, tôi thực sự ngưỡng mộ cái cảm đã được cạo nhẵn nhụi của mình và thấy sợ.

- Tôi xin lỗi. Tôi đợi kết quả của trường đua Vincennes và quên cả giờ giấc.

- Con nào đã thắng vậy?

- Anh chơi à?

- Không.

- Chính con Beautiful Day đã thắng.

- Hẳn là thế rồi, tôi đã ngờ ngợ mà, anh mỉm cười và khoác tay tôi.

Chúng tôi cứ lặng im cuộc bộ cho đến phố Saint-Jacques. Đôi lúc, anh kín đáo liếc trộm tôi, dò xét khuôn mặt nhìn nghiêng của tôi nhưng tôi biết lúc đó, anh đang tự hỏi liệu tôi đang đi tất hay mặc quần tất thì đúng hơn.

Kiên nhẫn đi chàng trai, kiên nhẫn...

- Tôi sẽ đưa cô đến một nơi mà tôi rất thích.

Tôi biết kiểu nơi anh thích rồi... nơi ấy sẵn những tay bồi bàn cợt nhả

nhưng xum xoe khúm núm, nhìn anh mỉm cười với vẻ thấu hiểu: “Chúc buổi tối tốt lành, thưa ngàiiiii... (vậy ra đây là cô nàng cuối cùng ... này, tôi thích cái cô tóc nâu lùn trước hơn...)... thưa ngài, vẫn bàn nhỏ phía cuối như mọi khi chứ... nhưng động tác cúi đầu thật thấp, (... nhưng mà hẳn kiếm đâu ra mấy con bé này nhỉ?...) Để tôi cất áo khoác cho thưa ngài chứ ạ??? Tuyêêêệt.”

Hắn kiếm được những con bé đó ngoài đường chứ đâu, đồ ngốc.

Nhưng hóa ra lại không giống như thế chút nào.

Anh giữ cửa, nhường lối cho tôi bước vào bên trong một quán nhỏ chuyên rượu vang và một người phục vụ tinh tảo chỉ hỏi chúng tôi có hút thuốc không. Tất cả chỉ có vậy.

Anh treo áo khoác của chúng tôi lên mắc áo và chỉ trong nửa giây rảnh rang, khi anh nhận thấy làn da mềm mại nơi ngực tôi và vai tôi, tôi biết rằng anh sẽ không phải hối tiếc về vết xước nhỏ bên dưới cằm mới cạo ban nãy, tác phẩm của đôi bàn tay phản chủ.

Chúng tôi uống một loại vang tuyệt hảo đựng trong hai chiếc ly tròn cỡ lớn. Chúng tôi đã ăn những món khá ngon miệng, đích thị được chế biến để không làm hỏng mùi vị của loại rượu chúng tôi đang thưởng thức.

Một chai vang có xuất xứ từ eo biển Nuits, đóng chai tại Gevrey-Chambertin năm 1986. Một chai rượu hảo hạng.

Người đàn ông đang ngồi trước mặt tôi đây nheo mắt lại khi uống rượu.

Giờ thì tôi đã biết thêm chút ít về anh.

Anh mặc một chiếc áo cổ lọ may bằng vải cachemire màu xám. Một chiếc áo cổ lọ cũ rich. Có miếng vá ở hai bên khuỷu tay và một vết toạc nhỏ ở gần cổ tay phải. Có lẽ là món quà mừng sinh nhật lần thứ hai mươi... Mẹ anh, bối rối bởi cái bĩu môi có phần thất vọng, liền nói với cậu con trai: “Con sẽ không phải hối tiếc đâu, đi nào...” rồi bà vòng tay ôm ngang lưng và hôn cậu con trai.

Một chiếc áo vest rất kín đáo không có vẻ gì khác một chiếc áo vest bằng vải tuýt, nhưng vì kẻ đang quan sát nó chính là tôi đây, với đôi mắt vô cùng tinh tường của mình, tôi biết chắc đó là áo may đo. Tại chuỗi cửa hàng Old England, những cái mác thường to hơn khi hàng hóa được xuất trực tiếp từ

các xưởng may gia công của Capucines và tôi đã nhìn thấy cái móc đó khi anh cúi xuống để nhặt khăn ăn của mình.

Rõ ràng anh đã cố tình đánh rơi chiếc khăn để có được lời giải đáp cho những thắc mắc về những chiếc tất. Tôi cho là vậy.

Anh nói với tôi nhiều chuyện nhưng không bao giờ tiết lộ bản thân mình. Mỗi lần tôi để tay mình chậm rãi lướt trên phần cổ, có vẻ như anh khó khăn lắm mới tìm lại được mạch của câu chuyện đang nói dở. Anh hỏi: “Còn cô?” và tôi cũng không đã động gì đến bản thân mình.

Trong lúc chờ được phục vụ món tráng miệng, bàn chân tôi chạm phải mắt cá nhân của anh.

Anh đặt tay lên tay tôi rồi đột ngột thu lại vì món nước quả lạnh đã được mang ra.

Anh nói gì đó nhưng những lời ấy không bật ra thành tiếng và tôi không nghe thấy gì hết.

Chúng tôi đang rung động.

Thật khủng khiếp. Điện thoại di động của anh vừa đổ chuông.

Vì là người đàn ông duy nhất thu hút mọi ánh mắt trong quán, anh lẹ làng tắt điện thoại. Hẳn là anh vừa phá bình rất nhiều rượu ngon. Những ngụm rượu khó lòng nuốt trôi trong cổ họng tức tối. Những con người uất nghẹn, ngón tay co quắp trên cán dao ăn hay trên nếp gấp của chiếc khăn ăn trắng muốt.

Đồ đều.

Anh bối rối. Anh bỗng cảm thấy hơi nóng nực trong chiếc áo Cachemire mẹ anh mua cho.

Anh gật đầu với người này người kia như để bày tỏ sự ngượng nghùng của mình. Anh nhìn tôi và hai vai hơi xệ xuống.

- Tôi rất lấy làm tiếc... Anh chàng vẫn cười với tôi nhưng có vẻ bớt hiếu chiến hơn.

Tôi bảo anh:

- Không sao. Đây có phải rạp chiếu phim đâu. Một ngày nào đó tôi sẽ giết người. Một người đàn ông hay một người phụ nữ nào đó trả lời điện thoại giữa buổi chiếu. Và khi anh đọc thấy mẫu tin vặt này trên báo, anh sẽ nhận

ra thủ phạm chính là tôi...

- Tôi sẽ nhận ra.

- Anh hay đọc những mẫu tin vặt à?

- Không. Nhưng từ giờ trở đi tôi sẽ đọc để có cơ hội tìm thấy cô

Món nước hoa quả lạnh thật là, phải nói sao nhỉ... ngon tuyệt.

Tự tin trở lại, chàng hoàng tử quyến rũ của tôi chuyển sang ngồi cạnh tôi khi chúng tôi nhâm nhi cà phê.

Ngồi gần đến mức giờ thì sự thể đã rõ ràng. Đúng là tôi đang mang tất dài.

Anh đã cảm thấy cái khuy móc nhỏ mé dưới đùi tôi.

Tôi biết rằng vào khoảnh khắc đó, anh không nhớ nổi mình sống ở đâu nữa.

Anh vén tóc tôi lên rồi hôn lên cổ tôi, đúng vào hõm nhỏ phía sau gáy.

Anh thì thầm vào tai tôi rằng anh tôn thờ đại lộ Saint-Germain, rằng anh tôn thờ rượu vang xứ Bourgogne và nước ép quả lý đen.

Tôi hôn vào vết xước nhỏ của anh. Từ bấy đến giờ tôi vẫn chờ đợi giây phút này, thế nên tôi liền thích ứng với nó ngay.

Những tách cà phê, hóa đơn thanh toán, tiền boa, áo khoác của chúng tôi, tất cả những cái đó giờ chỉ còn là tiểu tiết, tiểu tiết, tiểu tiết. Những tiểu tiết khiến chúng tôi thấy vướng víu.

Lồng ngực chúng tôi nhấp nhô liên hồi.

Anh mở rộng chiếc áo khoác màu đen của tôi và đúng lúc đó...

Tôi ngưỡng mộ cách làm của anh chàng hào hoa này, ngả mũ bái phục, thật vô cùng kín đáo, hầu như không thể nhận ra, nó quả thực đã được tính toán kỹ lưỡng và được thực thi một cách quá sức tài tình: trong lúc khoác chiếc áo lên đôi bờ vai trần của tôi, mịn mượt như lụa và đang phoir bày mời gọi, anh chộp được nửa giây cần thiết và độ nghiêng hoàn hảo về phía túi trong áo vest của mình để liếc động tin nhắn trên điện thoại di động.

Tôi bỗng tìm lại được lý trí của mình.

Đồ bắt cá hai tay.

Đồ bạc bẽo.

Người đã làm gì vậy, tên khốn!!!

Người còn để tâm trí đến gì nữa đây khi bờ vai của ta tròn trịa đến nhường kia, ảm ảp nhường kia và tay người lại kề gần nhường kia!?

Đối với người, còn việc gì quan trọng hơn bộ ngực của ta đang bày ra trước mắt?

Cái gì đã quấy rầy người trong khi ta đang chờ hơi thở của người trên lưng ta?

Vậy mà người không thể chờ đến khi đã ân ái với ta rồi mới sờ đến cái điện thoại chết tiệt của người được sao?

Tôi cài nút áo khoác kín tận cổ.

Bước trên phố, tôi lạnh, tôi mệt rũ và tôi thấy nôn nao trong người.

Tôi đề nghị anh đưa tôi đến trạm đón taxi đầu tiên.

Anh hốt hoảng.

Gọi cấp cứu đi anh bạn, người sẽ có những gì cần phải có.

Nhưng không. Anh vẫn kiên cường.

Làm như chưa hề xảy ra chuyện gì. Kiểu như tôi tiễn một cô bạn thân đến tận xe taxi, tôi xoa hai cánh tay của cô ấy để sưởi ấm cô ấy và buôn chuyện với cô ấy về đêm Paris.

Lịch thiệp gần như đến phút cuối, cái này thì tôi phải công nhận.

Ngay trước khi tôi ngồi vào một chiếc taxi Mercedes màu đen, biển đang ký tại Val-de-Marne, anh nói với tôi:

Nhưng... chúng ta sẽ còn gặp lại nhau chứ, phải không? Tôi thậm chí còn chưa biết cô sống ở đâu... Hãy cho tôi thứ gì đó, một địa chỉ, một số điện thoại...

Anh xé một mẫu giấy từ cuốn sổ tay và nguệch ngoạc vào con số.

- Đây, số thứ nhất là số cố định nhà tôi, số thứ hai, số di động để cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào...

Cái đó thì tôi thừa hiểu ấy chứ.

- Nhất là đừng có ngại đấy nhé, bất cứ lúc nào, được chứ?... Tôi đợi điện thoại của cô.

Tôi bảo tài xế thả tôi xuống đầu đại lộ, tôi cần phải đi bộ.

Tôi đá vào những chiếc vỏ đồ hộp tưởng tượng.

Tôi ghét điện thoại di động, tôi ghét Sagan, tôi ghét Baudelaire và tất cả những kẻ lường gạt này.

Tôi căm ghét thói kiêu ngạo của chính mình.

Anna Gavalda

Bằng Quang dịch

Chú thích:

(1) Chế độ trợ cấp tiền thuê nhà dành cho người thất nghiệp tại Pháp, kể từ năm 1948 đến nay, mức trợ cấp này không hề được cải thiện.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 5 -

Chỉ ruột mèo

Ban đầu chẳng việc gì được dự kiến trước. Tôi đã hồi đáp một mẫu rao vặt tìm người đăng trong Tuần báo Thú y, một việc làm thế chân trong vòng hai tháng, tháng Tám và tháng Chín. Và rồi, chàng trai thuê tôi làm thay tử nạn trên đường trở về từ nơi nghỉ mát. May mắn làm sao, không có ai khác ngồi trong xe.

Và tôi trụ lại chỗ làm đó. Thậm chí tôi đã mua lại. Đó là một mối khách hàng tốt. Dân Normandie cũng như tất cả đám cừ non kia, những người thành kiến một khi đã được khắc sâu trong óc... và một người phụ nữ để đảm bảo sức khỏe cho những vật nuôi, như thế là không ổn. Để cho chúng ăn, để vắt sữa chúng và để quét dọn phân, thì được. Nhưng để tiêm, để đỡ đẻ, để giải phẫu ruột kết và để chữa viêm dạ con, thì còn phải xem đã.

Người ta đã xem. Sau nhiều tháng cân đong đo đếm, rốt cuộc họ đã đặt số tiền phải trả lên tấm khăn trải bàn bằng vải dẫu.

Dĩ nhiên, vào buổi sáng thì mọi chuyện đều ổn. Tôi khám bệnh cho các con vật trong phòng mạch. Người ta mang đến chỗ tôi chủ yếu là chó và mèo. Thật muôn hình vạn trạng: họ mang những con vật đến để tôi tiêm cho chúng một mũi kết liễu bởi vì ông bố không thể giải quyết dứt khoát chuyện đó và vì những người khác đã chịu đựng quá nhiều, người ta mang chúng đến để tôi chăm sóc chúng bởi vì con vật này đã thể hiện rất tốt trong cuộc săn, hay, hiếm hơn, người ta mang vật nuôi đến để tôi tiêm vắc-xin phòng dại cho chúng, và trong trường hợp này, thường là một người Paris.

Những cảnh khổ cực bắt đầu, đó là buổi chiều. Những chuyến thăm bệnh. Những khu chuồng trại. Những sự im lặng. Phải xem cô ta làm ăn ra sao đã chứ, sau đó người ta sẽ nói vậy. Bao nhiêu ngờ vực và, tôi hình dung thế, bao nhiêu lời chế giễu sau lưng. Cứ thế, hẳn tôi đã trở thành đề tài bàn tán giễu cợt trong quán cà phê với những công việc tôi vẫn làm thường ngày

cùng những chiếc găng tiệt trùng. Thêm vào đó, tôi lại tên là Lejaret(1).
Bác sĩ thú y Lejaret. Bạn sẽ nói đó là một trò đùa.

Rốt cuộc, tôi đã quên những giáo trình pô tô và mớ lý thuyết của mình.
Tôi cũng đã im lặng chờ đợi trước con vật kia, chủ của nó đang xoắn ra hàng
tràng giải thích để phụ giúp tôi.

Và nhất là vì, và chính đây là điều khiến tôi có thể trụ lại được với nơi này
cho tới tận bây giờ, là tôi đã tự sắm cho mình những quả tạ.

Bây giờ, nếu tôi phải đưa một lời khuyên (với tất cả những chuyện đã xảy
ra, tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu người ta xin tôi một lời khuyên) cho một bác sĩ
trẻ muốn tác nghiệp ở nông thôn, tôi sẽ bảo họ: cơ bắp, thật nhiều cơ bắp.
Điều đó quan trọng nhất. Một con bò cân nặng khoảng từ năm trăm đến
tám trăm cân, một con ngựa có cân nặng vào khoảng từ bảy trăm cân đến
một tấn. Chỉ có thế thôi.

Hãy hình dung một con bò cái để khó. Dĩ nhiên là trời thì đang đêm, rất
lạnh, chuồng trại thì bẩn thỉu và hầu như không có ánh sáng.

Tốt thôi.

Con bò cái mà có mệnh hệ nào thì người nông dân chỉ có nước khốn đốn,
vì con bò là cần cù của ông ta. Nếu tiền bồi dưỡng cho bác sĩ thú y
cao hơn giá trị chỗ thịt sắp được sinh ra thì phải cân nhắc .... Bạn nói:

- Con bê ở vị trí không thuận. Phải xoay nó lại và nó sẽ tự chui ra.

Cả chuồng gia súc náo loạn, người ta kéo thẳng lớn ra khỏi giường và con
em lập tức bám theo. Để lỡ có xảy ra chuyện gì.

Bạn bảo họ trói con vật lại. Thật chặt. Để tránh những cú đá hậu. Bạn cởi
bỏ áo khoác, chỉ giữ lại chiếc áo phông mặc trong. Trời bỗng lạnh buốt.
Bạn tìm một vò nước rồi rửa tay thật sạch với một mẫu xà phòng vương
vãi đây đó. Bạn xoắn găng, đôi găng dài đến tận nách. Tay trái bạn tỳ vào âm
hộ của con vật và tiếp tục thọc sâu vào bên trong.

Bạn sẽ lần tìm con bê nặng chừng sáu đến bảy chục cân ở tận cùng tử cung
rồi xoay nó lại. Bằng một tay.

Chuyện đó mất nhiều thời gian nhưng bạn đang thực hiện nó. Sau đó, bạn
nhớ đến những quả tạ của mình khi bạn uống một chút rượu táo nóng để
hồi tâm.

Một lần khác, con bê vẫn không chịu chui ra, cần phải rạch và thủ thuật đó tốn kém hơn. Người chủ trại nhìn bạn và tùy theo ánh mắt của bạn mà đưa ra quyết định. Nếu ánh mắt của bạn đầy tin tưởng và nếu bạn phác một cử chỉ về phía xe của bạn như thể muốn ra đó để lấy dụng cụ, ông ta sẽ đồng ý. Nếu ánh mắt của bạn quay sang những vật nuôi khác xung quanh và nếu bạn phác một cử chỉ nhưng như thể muốn bỏ đi, ông ta sẽ từ chối.

Một lần khác, con bê đã chết và không nên hại đến con bò cái tơ, thế nên người ta cắt vụn con bê thành những mảnh nhỏ, rồi lôi từng mảnh một ra ngoài, tay vẫn đeo găng.

Sau đó, người ta trở về nhà nhưng bụng dạ không còn thiết tha gì nữa.

Nhiều năm đã trôi qua và tôi còn lâu mới hoàn trả hết nợ nần nhưng mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi.

Khi lão Villemeux qua đời, tôi đã mua lại trang trại của ông ta, và tôi đã sắp xếp lại trang trại một chút.

Tôi đã gặp ai đó và anh ta lại ra đi. Chắc vì đôi bàn tay mình thô kệch chẳng khác nào hai cái vỏ đập quần áo, tôi nghĩ vậy.

Tôi nuôi hai con chó. Con đầu tiên đã một mình tìm đến tận nhà tôi và thấy đó là nơi ở tốt, con thứ hai đã biết đến điều tồi tệ nhất trước khi tôi mang nó về nhà nuôi. Dĩ nhiên, con thứ hai mới là nhân vật làm mưa làm gió. Cũng có cả vài con mèo trong vùng lân cận. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy chúng nhưng những đĩa thức ăn cứ bị chén sạch bong. Tôi rất ưng ý với khu vườn của mình. Nó hơi lộn xộn một chút nhưng có vài khóm hồng từ thời xa xưa ngay trước mắt tôi đây và không đòi hỏi ở tôi bất cứ điều gì. Chúng rất đẹp. Năm ngoái, tôi đã sắm bộ bàn ghế bành trong vườn bằng gỗ tếch. Rất đắt nhưng có vẻ chúng rất bền.

Khi có dịp, tôi hẹn hò với Marc Pardini, anh ấy là giáo viên dạy môn nào gì đó tại trường trung học ngay gần nhà tôi. Chúng tôi đi xem phim hoặc ăn tiệm. Anh ấy khai sáng đầu óc cho tôi và điều đó khiến tôi vui bởi quả thật, tôi đã trở nên thô kệch tệ hại. Anh ấy cho tôi mượn sách và đĩa CD.

Khi có dịp, tôi ngủ với anh ấy. Bao giờ cũng rất tuyệt.

Giữa đêm qua điện thoại đổ chuông. Cú gọi đến từ gia đình Billebaudes, trang trại nằm ven con lộ đi Tianville. Gã trai thông báo đã xảy ra rắc rối

ngghiêm trọng và nói rằng chuyện rất gấp, cần giải quyết ngay.

Nói điều đó làm khó cho tôi vẫn còn là ít. Tôi đã trực gác cả dịp cuối tuần vừa rồi và tính đến đêm nay, tôi đã làm việc liên tục suốt mười ba ngày không ngừng nghỉ. Tôi đã quay sang nói chuyện với cả mấy con chó của mình một chút. Bất cứ chuyện gì, chỉ là để nghe thấy giọng mình vang lên và tôi tự pha cho mình một thứ cà phê suông đen như mực.

Vào lúc nửa đêm, ngay khi rút chìa khóa xe ra khỏi ổ, tôi đã biết là chẳng xảy ra chuyện gì hết. Đèn trong nhà đã tắt hết và chuông trại im lìm.

Tôi điên cuồng đập thành thịch lên cánh cửa bằng tôn múi như để thức tỉnh những con người ngoan đạo mầu mực nhưng đã quá muộn.

Gã bảo tôi: đáy trôn của con bò cái nhà tôi vẫn ổn nhưng còn của cô thì sao nhỉ? Mà trên người cô có cái thứ đó không thế? khắp vùng này người ta đồn rằng cô không phải phụ nữ thứ thiệt, rằng đúng ra cô có hai còn cà, đó là những gì người ta đồn đại, cô thấy đấy. Vậy nên chúng tôi đã nói với họ rằng làm thế này chúng tôi sẽ tự mình kiểm tra lấy.

Và những lời gã nói ra làm hai gã kia cười ngặt nghẽo.

Tôi nhìn chòng chọc những ngón tay của mình, chúng bị gặm mòn đến bật máu tươi, sốt ruột vì chờ đợi. Bọn nghĩ chúng cưỡng bức tôi trên một đụn rơm sao? Không đâu, chúng đã quá say, say khướt đến độ không thể cúi xuống mà không ngã dúi dụi. Chúng ép sát tôi vào một cái thùng lạnh băng trong xưởng sữa. Có một loại ống gấp khúc làm lưng tôi đau như. Nhìn cái cảnh chúng bức bối xoay sở với cái cửa quần của mình mới đáng thương hại làm sao.

Từ đầu chí cuối đều đáng người ta thương hại.

Chúng đã làm chúng tôi đau kinh khủng. Nói ra như thế cũng chẳng có ý gì cả nhưng tôi vẫn nhắc lại cho những ai còn chưa nghe rõ lời tôi: chúng đã làm tôi đau kinh khủng.

Thằng con trai nhà Billebaudes, sự xuất tinh đã khiến nó tỉnh rượu một lượt. A bác sĩ, chuyện này chỉ giống chơi tôi, phải không nào? Ở chỗ chúng tôi có mấy dịp để đùa đùa, cô phải hiểu cho chúng tôi, chính thằng em vợ tôi đây cũng vừa kết thúc đời trai tân của nó chứ đâu, phải không Manu?

Manu đã lăn quay ra ngủ còn thằng bạn của Manu lại bắt đầu nốc rượu.

Tôi đã nói với gã, tất nhiên, tất nhiên là thế rồi. Thậm chí tôi đã đùa tí chút với gã cho đến lúc gã đưa cho tôi chai rượu. Là rượu mật nhà cất lấy.

Rượu mạnh đã khiến mấy gã trai trở vô hại nhưng tôi vẫn ban cho chúng mỗi thằng một liều thuốc gây mê Ketamine. Tôi không muốn chúng run rẩy. Tôi tạo cho mình tâm lý thật thoải mái.

Tôi xỏ găng tiệt trùng mà tôi đã sát khuẩn sạch sẽ mấy cái của đó bằng dung dịch tiệt trùng Bétadine.

Tiếp đó, tôi kéo căng phần da bìu. Tôi dùng dao mổ rạch một đường ngắn. Tôi lấy các tinh hoàn ra. Tôi cắt vụn. Tôi tháo mào tinh và vạch với chỉ ruột mèo cỡ 3,5. Tôi cho lại những thứ đó vào trong bìu và khâu vắt vài mũi. Công việc rất gọn ghẽ.

Gã đã gọi điện cho tôi và cũng là kẻ hung bạo nhất, bởi đó chính là nhà của gã, tôi đã ghép đôi bìu của gã lên phía trên yết hầu.

Khi tôi sang nhà bà hàng xóm là đã gần sáu giờ sáng. Bà Brudet, bảy mươi hai tuổi, đã thức dậy từ lâu, cơ thể đã hoàn toàn chai cứng nhưng vẫn khỏe mạnh rắn rỏi.

- Tôi chắc sẽ đi vắng một thời gian, bà Brudet ạ, tôi cần ai đó chăm sóc mấy con chó và cả mấy con mèo nữa.

- Ít ra cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ?

- Tôi không rõ.

- Mấy con mèo. Tôi cũng muốn chăm sóc ngay cả khi tôi cho rằng đó không phải là một ý hay nếu vô béo chúng như vậy. Chúng chỉ việc săn chuột đồng cũng đủ ăn rồi. Lũ chó thì tôi ngán hơn vì chúng to quá nhưng nếu thời gian không quá lâu thì tôi sẽ lo đến chúng.

-Tôi sẽ gửi bà một tấm séc để bà mua thức ăn.

- Thế thì tốt. Cô cứ gài đàng sau ti vi ấy. Ít ra cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ?

- Hì, tôi mỉm cười.

Giờ thì tôi đang ngồi bên bàn bếp. Tôi đã hâm lại cà phê và đang hút một điếu thuốc. Tôi đợi xe cảnh sát đến.

Tôi chỉ hy vọng họ sẽ không hụ còi.

Chú thích:

(1) Từ đồng âm trong tiếng Pháp là *le jarret*: khoeo chân ngựa.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 6 -

I.I.G (1)

HỌ THẬT NGU NGỐC, những phụ nữ muốn sinh con thật là ngu ngốc.
Họ thật ngu ngốc.

Vừa biết mình có thai là họ lập tức xura các van hết cỡ: tình yêu, tình yêu, tình yêu chảy xối xả.

Sau đó họ sẽ không bao giờ đóng chúng lại nữa.

Họ quả là ngu ngốc.

Chị cũng giống như bao kẻ khác. Chị nghĩ mình đang mang thai. Chị phỏng đoán. Chị hình dung. Chị còn chưa dám chắc trăm phần trăm nhưng cũng gần như chắc chắn.

Chị đang đợi thêm vài ngày nữa. Để thử xem.

Chị biết một que thử hiệu Predictor bán ngoài hiệu thuốc có giá 59 quan.

Chị vẫn nhớ giá từ hồi có đứa con đầu.

Chị tự nhủ: mình đợi thêm hai ngày nữa rồi sẽ dùng que thử.

Tất nhiên là chị không đợi. Chị tự nhủ: 59 quan có đáng gì khi mà có thể, có thể mình đang mang thai? 59 quan có là gì khi mình có thể biết chắc chỉ trong vòng hai phút?

59 quan để rút cuộc mở hết các van bởi vì chúng đã bắt đầu kêu rảng rặc đằng sau, chúng sôi ùng ục, khi quay cuongf xoáy lộn và khiến chị thấy lâm râm đau bụng.

Chị chạy ra hiệu thuốc. Không phải hiệu thuốc quen, một địa điểm kín đáo hơn, nơi không ai biết chị. Chị lấy về đứng đưng nhất trần đời, làm ơn bán cho một que thử thai, nhưng tim chị chưa chi đã đập thành thịch.

Chị quay về nhà. Chị đợi. Chị cố tình kéo dài thú vui chờ đợi. Que thử đang ở ngay đó, trong cái túi xách chị quăng trên mặt bàn lối cửa ra vào, còn chị, chị hơi bồn chồn chút ít. Chị vẫn làm chủ được tình thế. Chị lôi quần áo ra gấp. Chị sang nhà trẻ đón con. Chị tán gẫu với những bà mẹ khác. Chị

cười. Tâm trạng chị phấn chấn.

Chị chuẩn bị bữa trà chiều. Chị phết bơ lên bánh. Chị dồn hết tâm trí vào công việc. Chị liếm qua thìa mút. Chị không thể ngăn mình ôm hôn thẳng con trai. Khấp người. Vào hôm cổ. Lên hai má. Lên đầu.

Nó bảo mẹ thôi đi chứ, mẹ làm con ngạt thở đây này.

Chị dẫn con trai tới trước một thùng đồ chơi Lego và bước chậm lại thêm chút nữa.

Chị xuống cầu thang. Chị cố gắng lờ cái túi xách đi nhưng không thể. Chị dừng bước. Chị lấy que thử ra.

Chị phát bực với cái hộp. Chị ghé răng giựt tung lớp vỏ ngoài bằng ni lông. Lát nữa chị sẽ đọc hướng dẫn sử dụng sau. Chị tiểu tiện ra cái khay nhựa. Chị đóng nắp lại, như người ta đóng nắp một chiếc bút bi. Chị cầm lên và thấy nó nóng hôi hổi.

Chị tiện tay đặt nó ở đâu đấy.

Chị đọc hướng dẫn sử dụng. Phải đợi bốn phút và nhìn những vạch báo hiệu. Nếu lên hai vạch hồng, thưa bà, vậy là nước tiểu của bà đầy H.C.G (2) , nếu lên hai vạch hồng, thưa bà, bà đã có thai.

Bốn phút mới dài làm sao. Chị sẽ uống một tách trà trong lúc chờ đợi.

Chị hẹn giờ bếp để chần mấy quả trứng. Bốn phút... thế là xong.

Chị không động đến que thử. Chị bồng cả môi với tách trà còn nóng nguyên.

Chị nhìn những kẽ nứt trên tường bếp và tự hỏi không biết nên nấu món gì cho bữa tối.

Chị không chờ hết bốn phút, dầu sao chẳng nữa cũng chả cần mất công làm thế. Người ta đã có thể đọc được kết quả rồi. Chị đã có thai.

Chị biết điều đó chứ.

Chị đem que thử vùi xuống đáy thùng rác. Lấy những vỏ bao bì khác phủ lên trên. Bởi vì ngay lúc này, đó là bí mật của riêng chị.

Nhưng thế sẽ tốt hơn.

Chị hít vào một hơi dài, thở ra. Chị biết điều đó chứ.

Muốn được chắc chắn thì cũng là một nhu cầu chính đáng chứ sao. Xong cả rồi, các van đã được xả hết cỡ. Bây giờ chị đã có thể nghĩ sang chuyện

khác.

Mà thực ra chị sẽ không bao giờ có thể nghĩ sang chuyện khác được nữa.

Hãy nhìn một phụ nữ đang mang thai mà xem: bạn tin rằng chị ta đang sang đường hay đang làm việc hay thậm chí đang chuyện trò cùng bạn. Sai hết. Chị ta nghĩ tới đứa bé đang mang trong bụng.

Chị ta sẽ không thừa nhận điều này nhưng suốt chín tháng mang thai sẽ không có phút nào trôi qua mà chị ta lại không nghĩ tới đứa bé của mình.

Đồng ý là chị ta đang nghe bạn nhưng chị ta chẳng hiểu bạn đang nói những gì. Chị ta gật gật đầu nhưng thực tình, chị ta thây kệ.

Chị ta hình dung ra đủ chuyện. Năm milimét: một hạt lúa. Một centimet: một vỏ ốc. Năm centimet: cục tẩy nằm trên bàn giấy. Hai mươi centimet và bốn tháng rưỡi: bàn tay chị ta xò rộng.

Chẳng có gì cả. Người ta không nhìn thấy gì, vậy mà chị cứ thường xuyên sờ lên bụng.

Nhưng không, không phải chị chạm vào bụng, mà là chạm vào đứa trẻ.

Chính xác như khi chị lùa tay vào tóc thẳng con cả. Y như vậy.

Chị đã nói chuyện ấy với chồng. Chị đã hình dung ra một tá những cách khả thi để hào hứng thông báo tin đó.

Những cnảnh nền, những tông giọng, những khúc hát Giáng sinh... Và rồi, không.

Chị nói chuyện đó với anh vào một buổi tối, trong màn đêm, khi chân họ đã gác lên nhau, nhưng chỉ là để ngủ. Chị nói với anh: em đã có thai; và anh đã hôn lên tai chị. Vậy càng hay, anh đáp.

Chị cũng thông báo điều đó với thẳng con cả. Con biết không, trong bụng mẹ có một em bé đang nằm đấy. Một cậu em hay là một cô em gái giống như mẹ của Pierre. Và con sẽ được đẩy xe nôi của em bé, giống như Pierre ấy.

Thằng bé cởi áo len và hỏi: em bé ở đâu kia? Không phải ở đó chứ?

Chị lục trong tủ sách để tìm lại quyển Tôi chờ đón một đứa con của Laurence Pernoud. Cuốn sách hơi cũ, từ bấy đến giờ nó đã qua tay cô em dâu và một cô bạn thân.

Ngay lập tức, chị sẽ xem lại những hình ảnh ở giữa sách.

Chương sách đó mang tên: Hình ảnh của cuộc sống trước khi ra đời, từ khi “noãn được các tinh trùng vây quanh” cho đến “sáu tháng: bào thai đang mút ngón tay cái”.

Chị chăm chú nhìn hai bàn tay nhỏ xíu với làn da trong suốt để lộ những tĩnh mạch và ròi đôi lông mày, trên vài tấm ảnh người ta đã thấy được cả chân mày.

Sau đó, chị giở thẳng tới chương: “Khi nào tôi sẽ lâm bồn?”. Có một bảng tính ngày sinh dự kiến. (“Chữ số đen: ngày đầu tiên của kỳ kinh cuối. Chữ số màu: ngày sinh dự kiến.”)

Vậy là em bé của ta sẽ sinh nhằm ngày 29 tháng Mười một. 29 tháng Mười một là ngày gì vậy nhỉ? Chị ngược mắt nhìn và đụng ngay tờ lịch Bưu điện treo ngay cạnh lò vi sóng... 29 tháng Mười một... lễ thánh Saturnin.

Saturnin, đấy lại là chuyện khác! Chị mỉm cười tự nhủ.

Chị bỏ quyển sách xuống mà không đánh dấu trang đọc dở. Ít khả năng chị sẽ mở ra một lần nữa. Bởi vì phần còn lại sẽ là: chế độ dinh dưỡng cho bản thân thế nào?, chúng mỗi lừng, các vết nám khi mang thai, các vết rạn, sinh hoạt tình dục, con của bạn sẽ bình thường chứ? Chuẩn bị thế nào cho kỳ sinh nở?, sự thật về cơn đau chuyển dạ, vân vân. Về tất cả những chuyện này, chị hơi có phần coi thường hay nói đúng hơn là không mấy quan tâm. Chị có lòng tin.

Chiều nào chị cũng buồn ngủ riu cả mắt và khẩu phần các bữa ăn đều được bổ sung những miếng dưa chuột bao tử Nga đại bự.

Ngay trước khi kết thúc tháng thứ ba là lần khám bắt buộc đầu tiên ở chỗ bác sĩ phụ khoa. Để tiến hành xét nghiệm máu, hoàn tất giấy tờ bảo hiểm, để có giấy chứng nhận thai sản trình lên giám đốc nhân sự.

Chị tranh thủ ghé qua phòng khám vào giờ ăn trưa. Trong lòng chị nhiều xúc cảm hơn so với vẻ ngoài.

Chị lại đến khám ở chỗ ông bác sĩ đã hộ sinh thẳng con cả.

Họ nói lan man hết chuyện này đến chuyện khác: thế còn chồng bà, công việc thế nào? Thế còn công việc của bà, tiến triển tốt chứ? còn bọn trẻ, chuyện trường lớp ra sao? cả ngôi trường đó nữa, bà thấy thế nào?

Ngay cạnh giường dành cho bệnh nhân đến khám là máy siêu âm. Chị nằm

lên giường. Màn hình vẫn chưa bật nhưng chị không thể ngăn mình liếc nhìn vào đó.

Thoạt đầu, bác sĩ cho chị nghe nhịp đập tim thai lúc đó còn chưa xuất hiện trên màn hình.

Âm thanh khá to và vang vọng khắp căn phòng:

Thình thịch – thình thịch – thình thịch – thình thịch – thình thịch – thình thịch.

Cái cô ả ngực nghếch này, chưa chi đã rơm rớm nước mắt.

Và rồi bác sĩ chỉ cho chị thấy đứa bé.

Một hình hài nhỏ xíu đang ngo nguậy chân tay. Dài mười centimet và nặng bốn mươi lăm gam. Đã nhìn thấy rất rõ cột sống, thậm chí người ta còn có thể đếm từng đốt sống.

Chị chẳng phải ngạc nhiên lắm nhưng chị không nói gì.

Bác sĩ đùa. Ông nói: úi chà, tôi biết ngay mà, nhìn cảnh này thì đến cả các bà chị lúc bình thường lắm lời nhất rồi cũng phải im bật!

Trong lúc chị mặc lại quần áo, vị bác sĩ soạn những tấm ảnh in từ máy siêu âm thành một tập hồ sơ mỏng. Và lát nữa thôi, khi đã ngồi vào sau tay lái, trước khi khởi động máy, chị sẽ nhìn hồi lâu những tấm ảnh này và trong khi chị đắm thuộc lòng từng chi tiết, người ta sẽ không nghe thấy tiếng chị thở.

Hàng tuần lễ trôi qua thật nhanh và bụng chị to lên thấy rõ. Ngực cũng vậy. Bây giờ chị mặc áo ngực cỡ 95C mới vừa. Thật khó tin.

Chị ghé qua một tiệm bán đồ bầu, mua những quần áo vừa cỡ. Chị đã vung tay quá trán. Chị chọn một chiếc đầm rất xinh xắn và khá đắt để dự hôn lễ cô em họ vào cuối tháng Tám. Một chiếc đầm vải lanh với hàng khuy xà cừ tí xíu dính dọc theo chân váy. Chị đã lưỡng lự hồi lâu vì chị không chắc sẽ còn mang bầu lần nữa. Vậy rõ ràng là chiếc đầm hơi quá đắt...

Chị dẫn đo mãi nơi phòng thử đồ, chị hơi lúng túng với khoản chi tiêu quá đà này. Khi chị từ đó đi ra, với chiếc đầm trên tay và vẻ tần ngần trên khuôn mặt, cô bán hàng nói với chị: Chị đã thích thì nên mua quá đi chứ! Đồng ý là mặc không vừa được bao lâu nhưng chị mặc lên đẹp thế kia mà... Hơn nữa, phụ nữ mang thai không nên suy nghĩ nhiều. Cô ta nói

giọng bồn chồn nhưng chẳng hề chi, đó là nữ nhân viên bán hàng rất khéo thuyết phục.

Chị nghĩ vậy khi bước ra phố với chiếc túi to đựng khoản chi tiêu vô lý ấy trong tay. Chị mắc tiểu. Âu cũng là lẽ thường.

Thêm nữa, đó là một đám cưới quan trọng đối với chị vì con trai chị sẽ sắm vai phù rể. Chuyện này nghe mới ngu ngốc làm sao nhưng nó khiến chị vô cùng thích thú.

Một lý do khác để lần khan mãi chính là giới tính của đứa bé.

Liệu có nên hỏi đứa bé nằm trong bụng là trai hay gái hay không?

Sắp sang tháng thứ năm, cũng là lần siêu âm thứ hai, kết quả siêu âm lần này sẽ nói lên tất cả.

Trong công việc, chị gặp phải rất nhiều vấn đề phức tạp phải giải quyết và cứ hai phút lại phải đưa ra quyết định. Thì ra quyết định chứ sao. Chị được trả lương để làm vậy kia mà.

Nhưng riêng chuyện này... chị không biết phải tính sao.

Khi có mang đứa đầu tiên, đã đành là chị quyết hỏi cho ra nhẽ. Nhưng lần này, chị mặc kệ không thèm quan tâm đứa bé nằm trong bụng là trai hay gái. Mặc kệ.

Thôi thì chị sẽ không hỏi nữa vậy.

“Bà chắc chứ?” bác sĩ hỏi. Chị cũng không biết nữa. “Nghe này, tôi sẽ không nói gì hết, để xem bà có đoán được ra không nhé.”

Bác sĩ chậm rãi di cái đầu do lên phần bụng bôi đầy gel xúc tác của chị. Thỉnh thoảng, ông dừng lại, tiến hành đo đạc, bình luận, thi thoảng ông mỉm cười và lướt đầu dò qua thật nhanh, cuối cùng ông bảo xong rồi, bà có thể ngồi dậy.

“Thế anò?” bác sĩ hỏi.

Chị đáp chị hơi ngờ ngợ xong không dám chắc. “Ngờ ngợ thế nào?” Ừ thì... chị tin chắc đã nhìn thấy một mẫu chim của cu cậu, đúng thế không...?

“Ái chà, làm sao tôi biết được” bác sĩ đáp, dấu môi vẻ thèm thường. Chị muốn tóm áo blouse của ông ta mà kéo lại rồi lắc lấy lắc để cho tới khi ông ta chịu tiết lộ, nhưng rồi lại thôi. Để dành sự ngạc nhiên đó vậy.

Mùa hè, một cái bụng to uỳnh khiến cả cơ thể nóng hầm hập. Đây là chưa kể ban đêm. Chị khó ngủ vô cùng, nằm tư thế nào cũng không thấy thoái mái. Nhưng không hề gì.

Ngày cử hành hôn lễ đang đến gần. Không khí trong gia đình rộn rã hẳn lên. Chị nói chị sẽ lo phần trang trí hoa. Công việc tuyệt hảo cho một thân hình cồng kềnh nhường ấy. Người ta sẽ thu xếp để chị ngồi chính giữa, bọn con trai sẽ mang đến tận nơi những gì chị cần và chị sẽ trang hoàng tất cả những gì có thể trang hoàng.

Trong lúc chờ đợi chị chạy qua những tiệm bán giày để tìm cho ra một đôi “xăng-đan kín mũi màu trắng”. Đích thân cô dâu muốn nhìn đám phù rể diện giày đồng bộ. Đây là chuyện nghi lễ trong một đám cưới ở nhà thờ kia mà. Không tìm đâu ra xăng-đan trắng vào cái tầm cuối tháng Tám này. “Nhưng thưa bà, giờ các cháu đang chuẩn bị khai trường đấy thôi.” Rốt cuộc chị cũng tìm được một đôi nom không được đẹp cho lắm và còn cỡ rộng.

Chị nhìn thẳng nhóc lớn bụng của chị đang tạo dáng oai phong trước gương trong cửa tiệm cùng thanh kiếm gỗ giắt nơi đĩa quần sóc lưng và đôi giày mới. Đối với thằng bé, đó là đôi ủng vũ trụ của những vòng khuyên laze, điều đó thì khỏi phải nói. Chị thấy thằng con thật bảnh với đôi xăng-đan rất kinh khủng đó.

Bỗng nhiên, chị bị thúc vào bụng. Một cú thúc từ bên trong.

Chị vẫn thường cảm nhận những chấn động, những chuyển dịch, những co duỗi từ bên trong nhưng đây là lần đầu tiên cái thai “máy” rõ ràng đến thế.

- ... Này bà? Này bà? ... Thế là xong rồi chứ ạ?...

- À vâng, tất nhiên rồi, tôi xin lỗi.

- Có sao đâu, thưa bà. Cậu nhóc này, cháu có muốn lấy một quả bóng không?

Ngày Chủ nhật, chồng chị hí hoáy sắp đặt lại nhà cửa. Anh bố trí một phòng nhỏ trong gian mà họ vẫn thường phơi phóng vải vóc. Như thường lệ, anh nhờ ông anh trai tới giúp một tay. Chị đã mua sẵn bia và đang luôn miệng la mắng thằng nhóc không được làm vướng chân bố và bác nó.

Trước khi đi ngủ, chị lật qua mấy cuốn tạp chí kiến trúc để tìm ý tưởng

trang trí căn phòng. Dù sao cũng chẳng việc gì phải vội.

Họ không nhắc đến chuyện đặt tên vì hai vợ chồng chưa thật sự thống nhất, cũng vì cả hai đều biết rõ hị sẽ là người đưa ra quyết định cuối cùng... vậy thì nhắc để làm gì cơ chứ?

Thứ năm, ngày 20 tháng Tám, chị phải đi khám định kỳ lần kỳ tháng thứ sáu. Rầy rà chết đi được.

Thật không đúng lúc chút nào vì còn vướng chuyện chuẩn bị cho hôn lễ. Nhất là ngay sáng hôm đó, cô dâu chú rể đã lặn lội sang tận Rungis và khuân về hàng núi hoa. Người ta đã phải trưng dụng hai cái bồn tắm trong nhà và cả bể bơi bằng nhựa dẻo của bọn trẻ để giữ cho hoa được tươi.

Quãng hai giờ chiều, chị đặt kéo tỉa xuống, tháo bỏ tạp dề và dặn họ để mắt đến thằng bé đang ngủ trong căn phòng sơn màu vàng. Nếu thằng con thức dậy mà chị chưa về, mấy đứa lo chuẩn bị bữa điểm tâm chiều cho thằng bé được chứ? Không, không, chị sẽ nhớ mua bánh mì này, keo dán Super này và cả sợi cọ nữa.

Sau khi tắm rửa xong, chị bê cái bụng tròn vo ngồi vào sau tay lái.

Chị nhấn nút bật radio gắn trong xe và tự nhủ rằng xét cho cùng, quãng thời gian tạm nghỉ này cũng không tệ lắm, bởi vì nhiều phụ nữ ngồi xúm quanh một cái bàn với đôi tay bận rộn rồi thế nào cũng sinh chuyện. Chuyện lớn, chuyện nhỏ đủ cả.

Trong phòng chờ, đã có hai phụ nữ khác ngồi. Trò chơi lý tưởng trong trường hợp này là thử đoán xem họ đang mang thai tháng thứ mấy, dựa vào hình dáng cái bụng bầu.

Chị đọc một tờ Paris Match cũ rích, từ thời Johnny Hallyday vẫn chưa ly dị Adeline.

Đến lượt chị vào khám, gặp ngay cái bắt tay thân thiện, bà khỏe chứ? Tôi vẫn khỏe, cảm ơn, còn bác sĩ? Chị đặt túi xách sang một bên rồi ngồi xuống. Bác sĩ gõ mõ cò tên chị vào máy tính. Giờ thì ông ta đã biết chị tắt kinh được bao nhiêu tuần và tất cả những diễn biến tiếp sau đó.

Kể đến, chị trút bỏ quần áo. Ông ta giở giấy tờ để trên bàn khi chị lên bàn cân rồi đo huyết áp. Bác sĩ sẽ tiến hành siêu âm “giám sát” nhanh để khám tim. Khám xong, ông sẽ quay ra máy tính để nhập thêm dữ liệu.

Các bác sĩ phụ khoa có mánh khóe của riêng họ. Khi người phụ nữ đã nằm trên giường khám, hai chân gác lên bàn đạp, họ sẽ đưa ra một tá những câu hỏi bất ngờ để người ấy quên đi, dù chỉ trong giây lát, cái tư thế hoàn toàn bất nhã này.

Đôi khi mánh khóe này cũng tỏ ra phần nào hiệu quả, còn đa phần là không hiệu quả chút nào.

Thì đây, bác sĩ hỏi chị có cảm giác thai máy không, ban đầu chị đáp rằng có thấy nhưng ngày càng thưa đi, chị không thể nói cho hết câu bởi chị thấy rõ rằng bác sĩ không lắng nghe chị nữa. Hiển nhiên là ông ta hiểu. Ông ta lướt tay trên mấy cái nút của máy để qua mặt chị nhưng ông ta đã hiểu sự thế.

Ông ta xoay màn hình sang hướng khác nhưng những động tác của ông ta trở nên đột ngột thô bạo và nét mặt ông bỗng chốc già sọm đi. Chị chống tay nhóm người dậy và đến lướt mình chị cũng đã hiểu ra nhưng vẫn hỏi: có chuyện gì vậy?

Ông ta bảo chị “ Bà mặc lại quần áo đi” như thể chưa hề nghe thấy câu chị vừa hỏi, còn chị, chị vẫn gặng hỏi: có chuyện gì vậy? Ông ta đáp: có một vấn đề, thai nhi không còn sống nữa.

Chị mặc lại quần áo.

Khi trở lại ghế ngồi, chị nín thình và khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Ông ta gõ đủ thứ trên bàn phím và cùng lúc, ông ta gọi liền mấy cuộc điện thoại.

Ông ta bảo chị: “Chúng ta sẽ cùng nhau qua những giây phút không lấy gì làm vui lắm đâu.”

Ngay lúc ấy, chị không biết phải nghĩ sao về một câu nói như thế.

Khi dùng cụm “những giây phút không lấy gì làm vui”, có lẽ ông ta muốn nói đến hàng nghìn lần lấy mẫu máu rồi đây sẽ để lại cho chị một cánh tay nát tươm, chi chít dấu kim tiêm, hay buổi siêu âm ngay ngày hôm sau, những hình ảnh hiện thị trên màn hình và tất cả những kết quả kiểm tra để hiểu cái điều bản thân ông sẽ không bao giờ hiểu. Nếu không thì “những giây phút không lấy gì làm vui” ấy ám chỉ cuộc xô thai khẩn cấp nội trong đêm Chủ nhật với một bác sĩ trực hơi chút phật ý vì đến giờ này rồi mà vẫn còn bị đánh thức.

Vâng, “những giây phút không lấy gì làm vui” nó là như thế đấy, nó là phải tống xuất cái thai ra trong đau đớn cùng cực và không hề được gây mê bởi vì lúc đó đã quá muộn. Đau đến mức phát nôn mửa thay vì rặn như người ta chỉ đạo. Nhìn ông chồng bất lực và quá đỗi lóng ngóng vụng về đang vượt vet ay mình và rồi cuối cùng là nhìn thấy nó xổ ra, cái bào thai đã hết sự sống ấy.

Hoặc gái, “những giây phút không lấy gì làm vui” đó là ngày hôm sau nằm lả trong một căn phòng của nhà hộ sinh với cái bụng rỗng tuếch và tiếng trẻ con sơ sinh khóc oe oe vọng sang từ phòng kế bên.

Điều duy nhất chị sẽ không thể ký giải được, đó là tại sao ông ta lại nói “chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những giây phút không lấy gì làm vui lắm đâu.”

Ngay lúc này, ông ta đang điền tiếp hồ sơ của chị và dùng một cái, ông ta quay sang chuyện phân tích bào thai tại Paris ở trung tâm gì-gì-đấy nhưng chị đã không còn nghe ông ta nói gì một lúc rồi.

Ông ta bảo: “Tôi khâm phục sự bình tĩnh của bà.” Chị lặng thinh không đáp.

Chị rời phòng khám bằng lối cửa sau vì không muốn lại đi ngang qua phòng chờ.

Chị sẽ khóc rất lâu khi ngồi vào trong xe nhưng có một điều chị dám chắc, đó là chị sẽ không làm hỏng buổi hôn lễ. Đối với những người khác, nỗi bất hạnh của chị dầu sao vẫn có thể chờ thêm hai ngày nữa.

Vào thứ Bảy, chị mặc chiếc áo bằng vải lanh với hàng khuy bé xíu bằng xà cừ.

Chị mặc quần áo cho thằng con và chụp ảnh ngay vì chị quá hiểu một bộ cánh như thế, bộ cánh của Tiểu Huân tước Fauntleroy, sẽ chẳng trụ được bao lâu trong tay thằng bé.

Trước khi đến nhà thờ dự lễ, họ dừng ở phòng khám để chị uống, dưới sự giám sát ngặt nghèo, một trong những viên thuốc kinh khủng sẽ trục xuất mọi bào thai, bất kể nó hình thành có theo mong muốn hay không.

Chị ném gạo vào đôi tân lang tân nương rồi chị dạo bước trên lối đi rải sỏi được cào gọn ghẽ với một ly sâm panh trong tay.

Chị chau mày khi nhìn thấy Tiểu Huân tước Fauntleroy đang tu cả chai nước ngọt và thầm lo những bó hoa. Chị lịch thiệp hỏi han mọi người vì đây chính là nơi thích hợp và thời điểm thích hợp cho những việc tương tự. Và ngay lúc đó, người kia thành linh xuất hiện, một thiếu nữ xinh đẹp rạng ngời chị chưa hề quen biết, hẳn là họ hàng nhà trai.

Cử chỉ hoàn toàn tự nhiên, cô ấy ấp hai tay lên bụng chị mà rằng: Chị cho phép chứ? ... Người ta nói làm thế để lấy khước...”

Bạn còn muốn chị làm gì bây giờ? Dĩ nhiên là chị cố gượng cười với cô thiếu nữ.

Chú thích:

(1) *Viết tắt của Interruption Involontaire de Grossesse: Đình chỉ thai nghén không mong muốn.*

(2) *Viết tắt của Hormone gonadotroque: Hóc môn thúc sinh dục màng đệm (Chú thích của tác giả)*

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 7 -

The Opel Touch

NHU BẠN ĐÃ THẤY, tôi đang thả bộ trên phố Eugène-Gonon.

Cả một chương trình được cài đặt sẵn.

Gì kia, không đùa đấy chứ? Bạn không biết phố Eugène-Gonon. Hượm đã, bạn đang chơi khăm tôi chắc?

Đó là con phố hai bên đường có những ngôi nhỏ xây bằng đá tảng với khoảnh vườn nhỏ mướt cỏ và những chiếc ghế bành đôi bằng sắt uốn. Con phố Eugène-Gonon chứ danh của Melun.

Nhưng có mà! Bạn có biết Melun...Nhà ngục, thứ pho mát Brie xứng đáng được biết đến hơn nữa và những vụ tai nạn đường sắt.

Melun.

Khu vực số sáu trên thẻ cam(1)

Tôi đi qua Eugène-Gonon nhiều lần mỗi ngày. Cả thảy bốn lần.

Tôi đến trường, từ trường về nhà, tôi ăn trưa, tôi đến trường, rồi lại từ trường về nhà.

Và cuối ngày, tôi mệt lử cả người.

Dĩ nhiên sự mệt mỏi ấy không lộ ra ngoài mà chỉ tự mình cảm nhận được. Bốn lượt đi về mỗi ngày qua phố Eugène-Gonon ở Melun để đến trường Luật thi sát hạch trong vòng mười năm để làm một nghề người ta không mong muốn... Năm này qua năm khác nghiên ngẫm Luật Dân sự, Luật Hình sự, các bút lục, các điều khoản, những trích dẫn, và từ điển Dalloz(2), nhiều vô kể. Và tất cả những thứ đó, bạn nên nhớ, để phục vụ một nghề nghiệp mà chưa gì tôi đã ngán đến tận cổ.

Bạn nói thật xem nào. Hãy thừa nhận là cuối ngày thì cũng phải mệt nhoài vì một cái gì đó chứ.

Vậy là, như bạn thấy đấy, tôi đang ở chặng thứ ba. Tôi vừa ăn trưa xong và đang cả quyết trở lại trường Luật Melun, tuyệt. Tôi châm một điếu thuốc. Thôi nào, tôi tự nhủ, đây là điếu cuối cùng.

Tôi ngoác miệng cười khẽ. Giá như đây không phải là điếu thuốc cuối cùng thứ một nghìn trong năm...

Tôi đi bộ dọc theo những ngôi nhà nhỏ cất bằng đá. Biệt thự Marie-Thérèse, Đại Cát, Tổ Êm Ái. Bây giờ đang là mùa xuân và tinh thần tôi bắt đầu sa sút thật sự. Đây không phải là những cách thường thấy: nước mắt cá sấu, hiệu thuốc, thêm chuyện ăn uống và đồng bọn, không.

Giống như quãng đường qua phố Carte orange bốn lần mỗi ngày. Chuyện đó làm tôi mệt chết đi được. Những ai hiểu được xin hãy hiểu giùm.

Tôi chưa thấy mùa xuân có liên quan gì ở đây cả...

Chờ nhé. Mùa xuân, lũ chim non chói chóa trong những chồi nụ của rừng dương. Ban đêm, đám mèo đực gào rú om sòm đến mức, không tài nào chịu nổi, đám vịt đực bơi theo ve vãn đám vịt mái trên sông Seine và rồi những cặp tình nhân nữa. Đừng nói với tôi là bạn không nhìn thấy những cặp tình nhân, đâu đâu cũng thấy mặt họ kia mà. Những nụ hôn dài bất tận với nhiều nước bọt, phần dưới lớp quần jeans cương cứng, những bàn tay quờ quạng và những băng ghế bị chiếm dụng. Điều đó khiến tôi phát điên. Điều đó khiến tôi phát điên. Tất cả chỉ có thế.

Cô em đang ghen hay sao thế? Hay là thấy thiếu vắng?

Tôi ấy à? Ghen ấy à? Thấy thiếu vắng ấy à? Không, coi nào... bạn cứ đùa.

(...)

Phù, sao cũng được. Chỉ còn thiếu mỗi nước là tôi ghen với những kẻ ngu ngốc tầm thường đang làm tất cả mọi người phágngán với ham muốn của họ. Sao cũng được.

(...)

Nhưng tôi đang ghen quá đi ấy chứ!!! Điều ấy lẽ nào không phát lộ ra bên ngoài? Bạn muốn đeo kính nào để nhìn cho rõ hay không? Bạn không nhìn

thấy là tôi đang ghen, ghen đến chết đi được, bạn không thấy là tôi đang thiếu thốn tình cảm hay sao.

Bạn không thấy sao? Vậy thì tôi tự hỏi bạn đang cần cái gì đây...

Tôi giống với một nhân vật của Bretécher(3) : một cô gái ngồi trên băng ghế với một tấm biển đeo quanh cổ: “tôi cần tình yêu” và những giọt nước mắt tuôn xối xả chẳng khác nào vòi phun nước ở mỗi bên khước mắt. Giờ thì tôi đã hiểu. Bạn đang nhắc đến một bức tranh.

À không, trường hợp này tôi không còn ở phố Eugène-Gonon nữa (tôi cũng có thể diện của tôi chứ), tôi đang ở Pramod vậy.

Pramod thì không khó hình dung cho lắm, ở đâu mà chả thấy có. Chuỗi cửa hàng lớn, ngồn ngộn những thứ quần áo giá cả không quá đắt, chất lượng nhàng nhàng, hãy nói là như thế cũng tạm chấp nhận được đi nào, nếu không là tôi mất phương hướng mất.

Đó là công việc hèn mọn của tôi, khoản thu nhập còm cõi của tôi, những điều thuốc lá của tôi, những tách cà phê đặc biệt của tôi, những thứ đồ lót tinh xảo của tôi, mỹ phẩm Guerlain của tôi, niềm đam mê của tôi với phần má, những cuốn sách bỏ túi của tôi, rạp chiếu phim của tôi. Vậy là tất cả rồi còn gì.

Tôi ghét phải đầu tắt mặt tối tại Pramod nhưng nếu không có công việc đó thì sao nhỉ? Tối sẽ tri trát mặt bằng phấn má hiệu Gemey mùi hăng hắc loại có giá 4,90 quan, tôi sẽ thuê băng video tại Video Club của Melun và tôi ghi lại yêu cầu cuốn sách mới nhất của jim Harrison(4) vào sổ theo dõi mượn sách của thư viện thành phố chẳng? Không, chẳng thà chết còn hơn. Chẳng thà đầu tắt mặt tối tại Pramod còn hơn.

Và thậm chí, khi cần nhắc chuyện ấy kỹ càng hơn, tôi thà tiếp đón những con mẹ béo phịch còn hơn là mùi mỡ cháy khét của những tiệm ăn nhanh Mc Donald's.

Rắc rối ở đây chính là các đồng nghiệp của tôi. Hẳn bạn sẽ bảo tôi, nhưng mà cô em ơi, rắc rối bao giờ cũng đến từ các đồng nghiệp mà.

Thì đã đành là thế, nhưng bạn đã biết Marilyne Marchandize(5) chưa nhỉ? (Không đùa chút nào, đó là mục quản lý chi nhánh Pramod thuộc trung-tâm-thành-phố-Melun, và cô ta mang họ Marchandize ... Chao ôi là định mệnh.)

Không, dĩ nhiên là bạn không quen cô ta và tuy nhiên, đó là nữ quản ls khắt khe nhất, khắt khe nhất nhất trong số những nữ quản lý của hệ thống cửa hàng Pramod trên toàn nước Pháp. Và tầm thường so với cương vị quản lý đó, hết sức tầm thường.

Tôi không có cách nào diễn đạt để bạn hiểu. Không hẳn vì đáng vẻ bề ngoài, dù rằng... nguồn gốc da đen của cô ta và chiếc điện thoại di động đeo bên hông cô ta khiến tôi khó chịu... Không, đây là vấn đề tinh thần thì đúng hơn.

Sự tầm thường nằm ở tinh thần. Đó là một chuyện rất khó diễn đạt.

Hãy nhìn cô ta mà xem, cô ta nói năng với những người làm công ăn lương dưới quyền theo lối nào mới được chứ. Vô cùng kém cỏi. Mũi trên của cô ta nhếch lên, hẳn là cô ta phải thấy chúng tôi cực kỳ, cực kỳ ngu ngốc. Tôi thì càng tệ hơn, tôi là dân trí thức. Cái người ít mắc lỗi chính tả hơn cô ta, và điều này, chính điều này khiến cô ta thực sự thấy phiền.

“Cửa hàng sẽ được đóng cửa từ ngày mùng 1 đến ngày 15 tháng Tám”

Nhưng xin chờ chút, thưa bà... có vấn đề đấy ạ.

Người ta chưa bao giờ dạy bà thay thế một mệnh đề bằng một động từ thuộc nhóm ba hay sao? Trong cái đầu bé loắt choắt được nhuộm thành màu sáng của bà, hẳn bà đang tự nhủ: “Cửa hàng sẽ bị tịch biên hay bị đánh chiếm hay chị chiếm đóng từ ngày 1 đến ngày 15 tháng Tám.” Bà thấy đấy, đâu có phức tạp, đó gọi là một phân từ quá khứ chứ sao! Như thế không phải là tuyệt vời hơn sao...!?

Ô la la, cô ta nhìn tôi kiểu gì thế không biết. Người phụ nữ đó bèn viết lại

trên tấm bảng:

“ĐÓNG CỬA cửa hàng từ ngày 1 đến ngày 15 tháng Tám”. Tôi mừng rơn.

Khi cô ta nói với tôi, môi của cô ta nằm ở đúng vị trí nhưng đến chuyện ấy cũng khiến cô ta khổ tâm.

Nên nhớ rằng ngoài năng lượng hao tổn để điều trị viên nữ quản lý của mình, tôi xoay xở cũng không tồi.

Hãy đem đến cho tôi một khách hàng bất kỳ, tôi sẽ chọn cho cô ấy bộ đồ vừa vặn để coi từ đầu đến chân. Đừng quên những đồ phụ kiện. Tại sao ư? Bởi vì tôi đang nhìn cô ấy. Trước khi cho cô ấy lời khuyên về cách ăn mặc, tôi quan sát khách hàng nữ của mình. Tôi thích nhất là được nhìn ngắm mọi người. Đặc biệt là nữ giới.

Ngay cả người phụ nữ xấu xí nhất đi nữa cũng luôn luôn có cái gì đó đáng nhìn ngắm. Chứ ít cũng là khao khát cháy bỏng được trở nên xinh đẹp hơn.

“Marianne, tôi đang mơ hay sao thế này, lô quần áo ôm sát người dành cho mùa hè vẫn còn ở trong kho. Có lẽ nên đem ra bày đi thôi...”

Phải nói với họ tất cả, không thể thế được...

Thôi nào, thôi nào. Cũng có sao đâu.

Tôi đang cần tình yêu.

Tối thứ Bảy, ze Saturday night fever (6)

Milton, đó là quán rượu của những gã cao bồi Melun; tôi đang ở đó với lũ bạn gái.

Thật may là bọn nó có mặt ở đây. Bọn nó thật xinh xắn, bọn nó cười to và bọn nó cư xử đâu ra đấy.

Tôi nghe có tiếng lốp xe G.T.I nghiêng lạo xạo trên lớp sỏi ngoài bãi đỗ xe, tiếng pạch pạch pạch của những chiếc mô tô Harley quá nhỏ và tiếng lách tách của những chiếc bật lửa hiệu Zippo. Tôi vớ ngay một chiếc ly cốc tai chào mừng hơi ngọt quá, hẳn là họ đã cho một lượng tối đa xi rô lựu (*sirop grenade*) để tiết kiệm rượu nho sủi bọt và còn nữa, xi rô lựu là thứ ai cũng biết, bọn con gái cũng thích thứ đó... Tôi tự nhủ nhưng mình đang làm cái quái gì ở đây mới được chứ? Tôi bực mình. Hai mắt tôi cay xè.

Thật may là tôi đang mang kính áp tròng, với khói thuốc lá bốc lên, lý do trở nên hoàn toàn dễ hiểu.

- Chào Marianne, cậu khỏe chứ? một cô nàng học chung lớp cuối cấp ba hỏi thăm tôi.

- Xin chào!... bước tới đằng trước để nhận bốn cái hôn vào má... tớ khỏe. Rất vui được gặp lại cậu, lâu quá rồi còn gì... Cậu đã biến đi đâu thế?

- Những người khác không nói gì với cậu sao? Tớ đang sống bên Mỹ, chờ đã, cậu sẽ không bao giờ tin lời tớ đâu, một dự định tuyệt hảo. L.A, một căn nhà hoàn toàn bằng gỗ, thậm chí cậu không thể hình dung nổi đâu. Bể bơi, hệ thống sục mát xa, quang cảnh biển tuyệt vời. Hẹn đã nào, những mảnh hay đến chết đi được học lỏm từ những người cực kỳ tuyệt vời, hoàn toàn không phải lũ Mèo hăm dọa cậu đang trông thấy đâu. Ôi không, thật quá lắm.

Cô ta lắc mớ tóc kiểu California của mình để biểu lộ sự luyến tiếc vô hạn của mình.

- Không phải cậu đã gặp Georges Clooney(7) chứ?

- Khoan đã nào... Sao cậu lại hỏi mình câu đó?

- Không không, chẳng sao cả. Mình chỉ nghĩ cậu đã gặp Georges Clooney rồi, chỉ thế thôi.

- Cậu thật chẳng ra làm sao, cô ta kết luận trước khi biến ra chỗ khác, thi vị hóa cái hợp đồng làm người trông trẻ của mình trước những kẻ khác ngây thơ hơn.

Ồ, nhìn xem ai tới kia nào... Ai như Buffalo Bill ấy nhỉ.

Một gã trai gầy nhom với cục yết hầu nhô cao và bộ râu được nuôi dưỡng tía tốt một cách khéo léo - tất cả những gì tôi ưa thích - đang tiến lại gần bộ ngực của tôi và tìm cách bắt liên lạc với chúng.

Gã trai: Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi ấy nhỉ?

Ngực tôi: ...

Gã trai: Nhưng đúng thế mà! Giờ thì tôi nhớ ra rồi, không phải cậu đã có mặt tại Garage tối hôm Halloween sao?

Ngực tôi: ...

Chính vì thế mà Buffalo ngẩng đầu nhìn lên. Ô này, bạn thấy rồi chứ? ...
tôi có một khuôn mặt kia mà.

Anh ta gãi gãi chòm râu cằm tỏ ý bối rối (rột rột rột) và dường như đang
mải miết suy ngẫm.

- From where are you from?

Ôi chào Buffalo! Tiếng Anh của anh ấy mới chuẩn làm sao!

Tôi sống ở Melun, nhà số 4, quảng trường Ga và tôi muốn ngay lập tức báo
với anh rằng: tôi đâu có cho lắp đặt điện thoại trong áo ngực.

Rột rột...

Tôi phải rời khỏi đây thôi, tôi không còn nhìn thấy gì nữa, những cái mắt
kính áp tròng chết tiệt nà phiền quá đi mất.

Với lại cô thô thiển quá đi mất, cô em ạ.

Tôi đang đứng trước Milton, tôi lạnh, tôi khóc như một đứa trẻ lên ba, tôi
ước mình đang ở đâu đó chứ không phải chỗ này, quả là tôi đã tự hỏi không
biết mình sẽ về nhà bằng cách nào, tôi ngược nhìn những vì sao, thậm chí
chúng cũng biệt tăm. Thế nên tôi càng khóc dữ hơn.

Trong những trường hợp tương tự, khi tình cảnh đã tuyệt vọng đến mức
này, việc sáng suốt nhất tôi có thể làm... đó là nhờ vả chị gái tôi.

Reng reeng reeeeng....

- Alô... (giọng nhừa nhựa)

- Alô, e Marianne đây.

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Em đang ở đâu vậy? (giọng bức bối)

- Em đang ở Milton, chị qua đón em được không?

- Xảy ra chuyện gì thế? Em làm sao vậy? (giọng lo lắng)

Tôi lặp lại:

- Chị qua đón em được không?

Tín hiệu đèn pha từ cuối bãi đỗ xe.

- Lên xe đi nàng, chị tôi bảo.

- Nhưng chị lái xe đến đây trong bộ đồ ngủ già khăm này mà coi được
sao!!!

- Xin lưu ý để nàng hay, vừa đập máy là tôi vội vội vàng vàng đến ngay đây

đấy!

- Thứ nhất, tôi sẽ không ra khỏi xe trong bộ dạng như thế này, thứ hai, nó không mỏng tang mỏng dính, nó chỉ là áo lưới, ở hiệu Pramod người ta không dạy nàng thuật ngữ đó sao

- Nhưng nhờ xe chị hết sạch xăng thì sao? Không kể đến chuyện trong xó xinh này chắc chắn sẽ có những anh chàng trước kia từng hâm mộ chị...

- Chỉ cho chị xem đi... ở đâu nào? (vẻ quan tâm)

- Nhìn kìa, đấy đấy, gã kia không phải là “Chảo Tefal” hay sao...?

- Lui ra một chút xem nào... À phải rồi! Em nói đúng... Lạ chúa, anh ta trông xấu quá vậy, còn thảm hơn cả trước kia nữa. Bây giờ anh ta đi xe gì?

- Một chiếc Opel.

- À! Chị nhìn thấy rồi, “The Opel touch”, trên thanh chắn phía sau có ghi thế.

- Chị ấy nhìn tôi, chúng tôi cười bò ra. Hai chị em ngồi trong cùng một chiếc xe và cười lăn cười bò:

1) Vì đã xuất hiện thật đúng lúc.

2) vì “Chảo Tefal” (bởi vì anh ta đặc biệt không ưa bị gắn cho cái biệt danh này)

3) vì chiếc Opel trang trí họa tiết của anh ta .

4) vì tay lái bọc vải len của anh ta.

5) vì cái áo chần da mà anh ta chỉ mặc vào dịp cuối tuần và vì đường ly thẳng tắp không chệ vào đâu được chạy dọc chiếc quần jean hiệu 501 của anh chàng, mẹ anh ta đã thành công khi miết bàn là cật lực.

Trận cười sảng khoái mới khiến người ta dễ chịu làm sao.

Chị gái tôi, với chiếc xe to đùng thô kệch của chị, cho bánh xe nghiêng ken két trên bãi đỗ xe của quán rượu Milton, những khuôn mặt ngoảnh lại nhìn ngó, chị ấy bảo tôi: “Thế nào chị cũng phải nghe Jojo cẩn thận cho mà xem, thế này sẽ làm hỏng hết lớp xe mà...”

Chị ấy cười.

Tôi gỡ cặp kính áp tròng khỏi mắt và ngả ghế ra sau.

Chúng tôi nhón chân bước vào nhà vì Jojo và lũ trẻ đang ngủ.

Chị rót cho tôi một ly rượu gin pha lẫn nước khoáng không thêm Schweppes (8) rồi bảo tôi:

- Có chuyện gì không ổn vậy?

Thế là tôi kể hết đầu đuôi cho chị ấy nghe. Nhưng không mấy tin tưởng chị ấy sẽ giúp được gì vì chị gái tôi khá kém cỏi khi đóng vai một chuyên gia tâm lý.

Tôi nói với chị rằng trái tim tôi giống như một chiếc túi lớn rỗng tuếch, cái túi thì bền chắc, có thể đựng vừa cả một khu chợ Á Rập không chừng, ấy vậy mà hiện giờ trong đó chẳng có gì sất.

Tôi nói một chiếc túi chắc chắn, chứ không phải những chiếc túi mỏng tang thảm hại mà các siêu thị hay dùng để đựng hàng lúc nào cũng có thể bục tung. Tóm lại, chiếc túi của tôi, trong hình dung của tôi... đúng hơn sẽ giống với cái túi to hình vuông, có những gạch sọc trắng xen lẫn xanh da trời mà những Má Lớn da đen thường vác trên đầu bên cạnh phố Barbès...

- Mà này ... chúng ta đâu có gặp rắc rối, chị ấy vừa bảo tôi vừa rót thêm cho mỗi chị em một ly nữa.

Chú thích:

(1) *Carte orange*: Loại thẻ cho phép sử dụng các phương tiện giao thông công cộng theo lộ trình nhất định. Các vùng ngoại ô Paris được đánh số thứ tự từ 1 đến 6 để xác định lộ trình, điểm xuất phát và điểm đến.

(2) Một nhà xuất bản của Pháp chuyên về sách luật.

(3) *Claire Bretécher*: Nữ họa sĩ Pháp nổi tiếng được biết đến qua loạt truyện tranh về Tintin.

(4) Nhà văn Mỹ, tác giả của nhiều tiểu thuyết nổi tiếng trong đó có *Huyền thoại của thu*.

(5) Từ đồng âm với *merchandise*, tiếng Pháp nghĩa là hàng hóa, nghề

buôn...

(6) Cơ sở tối thứ Bảy: Tác giả cố ý sử dụng từ phiên âm để diễn tả cách phát âm tiếng anh không chuẩn của người Pháp.

(7) Nam tài tử nổi tiếng của Hollywood.

(8) Nhãn hiệu một loại đồ uống có ga.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 8 -

Hồ Phách

TÔI ĐÃ TỪNG QUA ĐÊM với hàng nghìn cô gái và hầu hết tôi không còn nhớ mặt. Tôi nói bạn nghe điều này không phải để làm trò mèo đầu. Cứ nhìn tiền tôi kiếm ra và tất cả những gã liếm gót quanh quần bên tôi, bạn sẽ thừa hiểu rằng tôi đầu cần ba hoa bốc phét bất kể thái độ của người nghe.

Tôi nói thế vì đó là sự thật. Tôi ba tám tuổi và tôi đã quên hầu hết mọi chuyện trong đời mình. Các cô gái cũng quên và những chuyện còn lại cũng vậy.

Có lúc tôi bắt gặp một tờ tạp chí cũ rách thuộc dạng lá cải và thấy cái mặt mình in trên đó, trong một bức ảnh, với một cô bé yêu trong vòng tay.

Tôi liền đọc chú thích và nhận thấy bé yêu này tên là Lætitia hay Sonia hay gì-gì-đó, tôi nhìn bức ảnh một lần nữa như để tự nhủ: “Thì đúng rồi, cô em Sonia nhỏ nhắn tóc nâu gặp ở khách sạn Villa Barclay có cái giọng the thé và sức mùi nước hoa vani...”

Nhưng không. Đó không phải cái trở lại trong trí nhớ của tôi.

Tôi thì thầm nhắc đi nhắc lại “Sonia” như một gã ngốc và thấy tờ tạp chí xuống, chạy đi tìm một liều thuốc lá.

Tôi ba tám tuổi và tôi biết rõ đời mình đang xuống dốc không phanh. Trí óc tôi đang lạng lã tự hủy hoại. Một nhát cào và hàng mấy tuần nối nhau lao thẳng thùng rác. Tôi sẽ kể bạn nghe, có lần tôi nghe nhắc đến chiến tranh vùng Vịnh, tôi quay sang và bảo:

- Chiến tranh vùng Vịnh là hồi nào vậy?

- Năm 91, người ta đáp, như thế tôi cần từ điển tra nhanh Quid để được thông tin chính xác... Nhưng sự thật, khốn thay, đó là tôi chưa từng nghe nhắc đến chiến tranh vùng Vịnh.

Chiến tranh vùng Vịnh cũng tống vào sọt rác.

Chưa từng thấy. Chưa từng nghe nói đến. Thế đấy, đó là cả một năm hoàn toàn không có ích lợi gì với tôi nữa.

Năm 1991, tôi không có mặt ở đó.

Năm 1991, chắc chắn tôi còn bận đi tìm nguồn cảm hứng và không để ý rằng một cuộc chiến tranh đã nổ ra. Bạn sẽ bảo tôi có coi đời ra gì. Tôi nhắc với bạn về chiến tranh vùng Vịnh vì đó là ví dụ điển hình nhất.

Tôi hầu như đã quên sạch.

Sonia, xin lỗi em nhưng đó là sự thật. Tôi không còn nhớ về em nữa rồi.

Và rồi tôi gặp Hồ Phách.

Chỉ nhắc tên nàng thôi cũng đủ khiến tôi khoan khoái trong người.

Hồ Phách.

Lần đầu tiên tôi gặp nàng là tại phòng thu trên phố Guillaume-Tell. Chúng tôi đang lâm vào tình trạng bế tắc từ một tuần nay và tất cả mọi người đều làm chúng tôi phát cáu với những chuyện lôi thôi bẩn thỉu liên quan đến tiền nong bởi vì chúng tôi đang chậm trễ.

Người ta không thể lường trước được mọi việc. Không bao giờ. Trong trường hợp này, chúng tôi không thể lường trước rằng người phụ trách phối khí được rước từ Mỹ về với giá cao ngất ngưỡng nhằm làm vui lòng chị em nhà Weston mập thui lười của hãng đĩa sẽ ngã trong tay mình ngay từ lần thu đầu tiên.

- Sự mệt mỏi và chênh lệch múi giờ hẳn đã không hợp với anh ta, bác sĩ nói.

Dĩ nhiên, đó hoàn toàn là những chuyện ngu ngốc, thay đổi múi giờ chẳng hề liên quan gì trong chuyện này hết.

Đơn giản là gã người Mỹ mắc phải chứng mắt to hơn bụng và kệ xác gã. Bây giờ, gã mang vẻ mặt luyến tiếc với hợp đồng “để làm các em gái Pháp nhảy múa”...

Đó là một thời điểm tồi tệ. Tôi chưa nhìn ánh mặt trời từ nhiều tuần qua và tôi không dám đưa tay lên vuốt mặt bởi tôi cảm thấy da mình sẽ nứt rạn và vỡ toác ra mất, hoặc một chuyện gì đó tương tự.

Sau cùng, tôi thậm chí không thể hút thuốc được nữa vì họng đau kinh khủng.

Ít lâu sau, Fred quấy rầy tôi với một cô bạn của chị gái cậu ta. Một cô gái theo nghề nghiệp ảnh muốn bám càng tôi trong chuyến lưu diễn. Freelance(1) , nhưng không phải để sau đó đem bán những bức ảnh chụp được. Chụp cho riêng cô ta mà thôi.

- Này Fred, để cho tớ yên nào...

- Hượm đã, nhưng nếu tớ dẫn theo cô ấy đến đây một tối thì bạn gì cậu hả? Chuyện đó có gì là phiền tới cậu nào?!

- Tớ không ưa bọn nhiếp ảnh gia, tớ không ưa những giám đốc nghệ thuật, tớ không ưa lũ phóng viên nhà báo, tớ không thích họ nhằng nhằng bám theo làm vướng chân tớ và tớ không thích họ nhìn tớ. Cậu có thể hiểu điều đó chứ, phải không?

- Khi thật, bình tĩnh lại đi nào, chỉ một tối thôi, hai phút thôi vậy. Cậu thậm chí sẽ không nói chuyện với cô ấy, mà có lẽ cậu còn không nhìn thấy cô ấy nữa kia. Hãy làm điều đó vì tớ, khi thật. Xem ra cậu chẳng nể mặt chị gái mình gì cả.

Khi này, tôi nói với bạn là tôi đã quên mọi chuyện, nhưng chuyện này thì không, bạn thấy đấy.

Cô đã đến sau cánh cửa ngách phía trên phải khi bán đứng đối diện với bàn phổi khí. Cô đi nhón chân ra về hồi lỗi và cô mặc một chiếc áo dây với hai sợi dây thanh mảnh. Từ chỗ tôi đang đứng, đằng sau cửa kính, tôi không nhìn thấy khuôn mặt cô ngay lập tức nhưng khi cô ngồi xuống, tôi đã thoáng thấy cặp vú nhỏ xíu của cô ấy và tôi đã muốn được chạm tay vào chúng.

Sau đó, cô nhìn tôi và mỉm cười. Không như những cô gái thường mỉm cười với tôi bởi họ hài lòng khi thấy tôi nhìn họ.

Cô mỉm cười với tôi như thế, để làm tôi vui lòng. Và chưa bao giờ một buổi thu lại dài với tôi như buổi thu ngày hôm đó.

Khi tôi ra khỏi phòng cách âm, cô ấy không còn ở đó nữa.

Tôi đã nói với Fred:

- Bạn của chị cậu đấy hả?

- Ừ.

- Cô ấy tên gì?

- Hồ Phách.

- Cô ấy đi rồi à?

- Tớ không rõ.

- Khi thật.

- Gì cơ?

- Không có gì.

Cô ấy quay trở lại vào ngày thu cuối cùng. Paul Ackermann đã tổ chức một buổi liên hoan thân mật tại phòng thu “để ăn mừng chiếc đĩa vàng tiếp theo của cậu”, gã đàn đó bảo vậy. Khi Fred giới thiệu chúng tôi làm quen với nhau, tôi vừa từ nhà tắm bước ra, nửa thân trên để trần và đang lau khô đầu bằng chiếc khăn tắm đại bự.

Tôi không nói nổi dù chỉ một câu. Như thế tôi mới mười lăm tuổi và tôi để chiếc khăn tắm kéo lê trên mặt đất.

Cô ấy vẫn nhìn tôi, mỉm cười, hệt như lần gặp đầu tiên.

Tay chỉ vào một cây ghi-ta basse, cô hỏi:

- Đây là cây đàn ông thích nhất sao?

Và tôi không biết liệu mình muốn ôm cô vào lòng, hôn cô vì cô chẳng biết tí gì chuyện đó hay bởi vì cô đã dùng cách xưng hô khách sáo trong khi tất cả mọi người đều gọi tôi thân mật hơn với một cú vỗ vào bụng...

Từ tổng thống nước Cộng hoà cho đến tên vét đĩa nhất, tất cả bọn họ đều

xưng hô thân mật với tôi như thể chúng tôi đã thân quen từ lâu lắm rồi.

Chính môi trường giao tiếp đã đòi hỏi như vậy.

- Phải, tôi đáp, đó là cây đàn tôi thích nhất.

Và tôi đưa mắt nhìn quanh, kiếm cái gì đó để khoác lên người.

Chúng tôi nói chuyện được một lúc nhưng rất rời rạc vì Ackermann đã mời các phóng viên đến, và chuyện này, lẽ ra tôi nên dự trù mới phải.

Cô hỏi tôi về chuyện đi cùng trong chuyến lưu diễn và tôi đáp “được” cho tất cả những câu cô hỏi trong khi lặng ngấm cặp vú của cô. Sau đó, cô chào từ biệt tôi và tôi tìm Fred khắp nơi, hay Ackermann hay bất cứ ai để dẫn cho họ một trận, bởi ý nghĩ đó đã vượt quá tầm kiểm soát.

Chuyến lưu diễn kéo dài khoảng mười ngày và hầu như tất cả các buổi diễn đều ở bên ngoài biên giới nước Pháp. Chúng tôi đã diễn hai đêm ở bar Ve Sầu và phần còn lại, tôi nhớ không chính xác. Có Bỉ, Đức, Canada và Thụy Sĩ nhưng đừng hỏi tôi về trình tự, tôi không đủ khả năng hồi tưởng lại và kể với bạn

Suốt chuyến lưu diễn, tôi mệt lử. Tôi chơi nhạc tự sáng tác, tôi hát, tôi cố gắng giữ cho mình trong sạch ở mức tối đa và tôi ngủ luôn trong chiếc xe đầy đủ tiện nghi của đoàn.

Ngay cả khi sở hữu một bộ móng bằng vàng khối tôi vẫn sẽ tiếp tục giao du thiên hạ với những nhạc công của mình trong một chiếc Pulman có trang bị điều hoà. Cái ngày mà bạn thấy tôi di chuyển bằng máy bay không có họ và không bắt tay họ trước khi ra trình diễn, bạn cứ báo tôi biết bởi lẽ ngày đó, điều đó có nghĩa là tôi không còn gì làm ở đất này nữa và rằng đã đến lúc tôi nên quay sang làm nghề khác.

Hồ Phách đã đi cùng chúng tôi nhưng mãi sau tôi mới biết chuyện ấy.

Cô ấy chụp ảnh mà không để người khác nhận ra. Cô ở cùng nhóm hát bè. Đôi lần người ta vẫn nghe thấy tiếng họ cười rinh rích với nhau trong hành lang khách sạn khi Jenny bói bài cho họ. Khi nhận ra cô, tôi ngẩng lên và tôi cố gắng giữ người cho thật thẳng nhưng suốt mấy tuần lễ tôi không hề

tiến về phía cô ấy.

Tôi không thể lẫn lộn công việc với tình dục được nữa rồi, tôi đã già.

Buổi tối cuối cùng của đợt lưu diễn rơi vào một ngày Chủ nhật. Bảy giờ chúng tôi đang ở Belford bởi lẽ chúng tôi muốn khép lại chuyến lưu diễn thật trọng thể với một buổi hoà nhạc đặc biệt chào mừng sinh nhật lần thứ ba mươi của Eurock(2).

Đó là một bữa tiệc thiêng liêng mà ai nấy đều tôn trọng và không có ai khác ngoài chúng tôi với nhau: thợ dựng phông, nhân viên kỹ thuật, nhạc công và tất cả những ai đã giúp đỡ chúng tôi hoàn thành chuyến lưu diễn. Đó không phải là lúc để tới làm phiền chúng tôi với một nữ diễn viên mới nổi hay các phóng viên thường trú, bạn thấy đấy... Chính Ackerman cũng không định gọi vào máy di động của Fred để thăm dò tin tức và hỏi lại về lượng vé bán ra.

Cũng phải nói rằng, thường thì điều đó ảnh hưởng khá nghiêm trọng đến hình ảnh của ban nhạc.

Trong giới với nhau, chúng tôi gọi đó là những buổi dạ tiệc bầy ruồi và điều đó đã nói lên tất cả.

Hàng tấn căng thẳng thần kinh tan biến, sự thoả mãn vì công việc đã hoàn thành, mọi khuôn mặt đều tươi cười hả hê và người quản lý của tôi vừa mới mở miệng ra cười lần đầu tiên kể từ vài tháng nay, như thế đã là hơi quá và nụ cười ấy có thể dễ dàng biến thành một nụ cười méo xệch...

Thoạt tiên, tôi đã cố công tán tỉnh Hồ Phách và rồi tôi nhận ra mình đã hơi quá chén để hôn cô cho tử tế, tôi đã đầu hàng.

Cô ấy không để lộ ra nhưng tôi biết cô ấy quá hiểu tình thế.

Có một lúc, khi đang đứng trong khu vệ sinh của nhà hàng, tôi đã soi mình trong gương gắn phía trên bồn rửa, chậm rãi phát âm tên của cô, nhưng thay vì hít một hơi thật sâu và vãi nước lạnh lên mặt để rồi đến đứng đối diện với cô mà rằng: “Khi tôi nhìn em, tôi thấy bụng mình quặn lên như

đang đứng trước mười nghìn khán giả, xin em đây, hãy chữa lành cơn đau ấy và ôm tôi trong vòng tay của em...” thế mà tôi, thay vì làm vậy, tôi quay lại chỗ ngồi và tôi đã trả cho trước 2000 quan để mua ma túy của gã cung cấp hàng. Nhiều tháng trôi qua, album đã phát hành... Tôi không nhắc với bạn về quãng thời gian ấy nữa, đó là một thời kỳ mà càng lúc tôi càng thấy không thể chịu nổi: khi tôi không thể một mình đối diện với âm nhạc cũng như những vấn đề ngớ ngẩn của bản thân.

Lại lần nữa, chính là Fred đã phóng chiếc phân phối lớn Vmax để tìm tôi để đưa tôi về bên cô trong chuyến lưu diễn.

Tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi từng thấy vui vì được gặp lại Vickie, Nath và Francesca, những thành viên nhóm hát live đã lưu diễn cùng tôi. Giờ thì tất cả bọn họ đều đang phát triển sự nghiệp theo hướng riêng của mình. Francesca muốn ra một album của riêng cô ấy, và thêm lần nữa, tôi đã quỵ xuống mà hứa rằng sẽ viết cho cô ấy những ca khúc bất hủ.

Căn hộ của Hồ Phách bé tí hin và chúng tôi giẫm vào chân nhau suốt. Cả bọn uống rượu tequila(3) có màu hồng nhạt do người hàng xóm sống cùng tầng tự tay cất lấy. Đó là một anh bạn người Achantina cao ít nhất là hai mét, lúc nào cũng thấy anh ta mỉm cười.

Tôi ngạc nhiên trước những hình xăm trên người anh ta.

Tôi đứng dậy. Tôi biết cô đang trong bếp. Cô hỏi:

- Anh có muốn xem những bức ảnh tôi chụp được không?

Thâm tâm tôi vẫn muốn nói không một lần nữa nhưng miệng tôi lại đáp:

- Có, tôi rất muốn xem.

Cô vào phòng ngủ. Khi quay trở lại bếp, cô khoá chặt cửa và dùng cánh tay gạt hết mọi thứ có trên mặt bàn xuống đất. Tiếng động phát ra từ những chiếc khay nhôm nghe ồn ào hết sức.

Cô đặt thùng đựng ảnh xuống mặt bàn rất ngay ngắn, rồi cô ngồi đối diện với tôi.

Tôi mở cái thùng ra và cái tôi nhìn thấy chỉ toàn là những bức ảnh chụp đôi bàn tay mình.

Hàng trăm bức ảnh đen trắng chỉ chụp duy nhất có đôi bàn tay tôi.

Hai bàn tay tôi trên dây đàn ghi-ta, hai bàn tay tôi đang cầm micro, hay bàn tay tôi buông thõng dọc theo thân mình, hai bàn tay tôi ve vuốt đám đông, hai bàn tay tôi đang xiết chặt những bàn tay khác phía sau cánh gà, hai bàn tay tôi đang cầm một điếu thuốc, hai bàn tay tôi đang rờ lên mặt, hai bàn tay tôi đang ký tặng ảnh, hai bàn tay tôi bồn chồn, hai bàn tay tôi khẩn nài, hai bàn tay tôi phân phát những nụ hôn và cũng có cả ảnh chụp hai bàn tay tôi đang tự chích hàng.

Hai bàn tay to và xương xẩu với mạch máu nổi vằn vện chẳng khác nào những nhánh sông nhỏ.

Hồ Phách đang nghịch một chiếc nút chai. Cô dùng nó nghiền nát những mẫu vụn bánh.

- Chỉ có thể thôi sao? Tôi hỏi cô.

Lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thẳng vào mắt cô trong khoảng thời gian dài hơn một giây.

- Anh thất vọng sao?

- Tôi cũng không rõ.

- Tôi đã chụp hai bàn tay anh, bởi lẽ đó là thứ duy nhất ở anh chưa bị tàn phá.

- Cô nghĩ vậy à?

Cô gạt đầu ra hiệu đồng ý và tôi chợt ngửi thấy mùi hương toả ra từ tóc cô.

- Thế còn trái tim của tôi?

Cô nhìn tôi, mỉm cười và nghiêng mình cúi xuống mặt bàn.

- Trái tim của anh còn chưa bị tàn phá ư? Cô ấy trả lời một cái bĩu môi đầy ngờ vực.

Chúng tôi nghe thấy những giọng cười và những cú đập cửa thành linh. Tôi nhận ra tiếng Luis đang hét lớn: “bọn tôi muốn vào để lấy đá viên!”

Tôi đã đáp:

- Để xem đã...

Có cảm tưởng đám người đó sắp sửa tông cửa xông vào với những chuyện ngu ngốc của họ.

Cô áp tay mình lên hai bàn tay tôi và cô nhìn đăm đăm như thể lần đầu tiên được nhìn thấy chúng. Cô nói:

- Đó là cái chúng ta sẽ làm .

Chú thích:

(1) *Tiếng Anh trong nguyên bản, chỉ tính chất của một công việc: Hành nghề tự do*

(2) *Liên hoan nhạc rock nổi tiếng ở Pháp được tổ chức thường niên kể từ năm 1989.*

(3) *Một loại rượu có xuất xứ từ Mêxicô.*

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 9 -

Về phép

MỖI LẦN làm việc gì đó, tôi đều nghĩ đến anh trai tôi và mỗi lần nghĩ đến anh trai tôi, tôi lại nhận ra rằng anh sẽ làm việc này tốt hơn tôi.

Điều này đã hình thành từ hai mươi ba năm nay.

Thật sự không thể nói rằng điều đó khiến tôi cay đắng, không, điều đó chỉ giúp tôi tỉnh táo.

Như lúc này chẳng hạn, tôi đang có mặt trên một đoàn tàu hoả mang số hiệu 1458 khởi hành đi Nancy. Tôi đang trong kỳ nghỉ phép, kỳ phép đầu tiên kể từ ba tháng qua.

Phải, tôi đang phục vụ trong quân ngũ, một tên lính trơn trong khi anh tôi đã có chứng chỉ E.O.R(1) , anh luôn ngồi ăn cùng bàn với các sĩ quan và dịp cuối tuần nào cũng được về nhà. Hãy bỏ qua chuyện này đi thôi.

Tôi từ Nancy trở về nhà bằng tàu hoả. Khi tìm được đến chỗ của mình (chỗ ngồi mà tôi đã đặt vé chiều xuôi), một bà đứng tuổi đã ngồi sẵn đó với cả đồng đồ thuê thừa bày cả ra trên hai đầu gối. Tôi không dám nói gì với bà ta. Tôi ngồi xuống ghế đối diện bà ta sau khi đã quăng cái túi vải dù to dùng của mình vào trong ngăn lưới đựng hành lý. Trong khoang còn có một cô gái khá xinh xắn đang cúi đầu vào đọc một cuốn tiểu thuyết nói về loài kiến. Cô ta có một cái mụn mọc ngay khoé môi. Thật tiếc, nếu không có cái mụn, cô ta trông cũng tạm được.

Tôi đã mua sẵn một ổ bánh mì kẹp ở toa ăn.

Và đây là chuyện sẽ xảy ra nếu anh trai tôi có mặt: anh sẽ nở một nụ cười tươi rói, vô cùng quyến rũ với bà đứng tuổi và chìa cho bà ta xem vé của anh, xin thứ lỗi, thưa bà, có vẻ như tôi nhầm nhưng hình như... Và bà đứng tuổi nọ sẽ xin lỗi rồi rút, tay vợ hết những đoạn chỉ vương vãi tống vào trong túi và vội vàng đứng dậy.

Đối với bánh mì kẹp, anh sẽ phàn nàn với người phục vụ rằng dù sao chẳng

nữa, với giá 28 quan thì họ nên cho một miếng thịt nguội dày hơn đôi chút mới phải và anh chàng phục vụ mặc chiếc gilê màu đen nực cười sẽ tức khắc đổi cho anh chiếc khác. Tôi biết điều đó, tôi đã từng chứng kiến anh làm những việc tương tự.

Còn cô gái, sẽ còn tệ hại hơn nữa. Anh sẽ nhìn cô ta theo cung cách khiến cô ta nhanh chóng nhận ra mình đang gây hứng thú cho anh.

Nhưng đồng thời, cô ta sẽ biết chính xác rằng anh đã nhận ra cái mụn nhỏ trên mặt. Và như thế, cô ta sẽ khó mà tập trung vào những con kiến của cô ta và vì lẽ đó, cô ta sẽ không tỏ ra quá kênh kiệu.

Đó là nếu anh ấy có ý lưu tâm tới cô ta.

Bởi vì, dù sao chẳng nữa, các hạ sĩ quan thường ngồi tàu khoang hạng nhất, mà cả khoang hạng nhất thì đừng có nói chuyện các cô gái nổi mụn.

Còn tôi, tôi không thể biết cô gái có quan tâm đến đôi boots nhà binh và cái đầu cạo nhẵn thín của tôi hay không bởi vì tôi đã ngủ thiếp đi hầu như ngay lập tức. Sáng nay, chỉ huy đã dựng chúng tôi dậy từ bốn giờ để thực hiện một cuộc thao diễn ngu xuẩn.

Marc, anh trai tôi, đã đi nghĩa vụ quân sự sau ba năm học dự bị và trước khi bắt đầu học lớp kỹ sư. Lúc ấy anh mới tròn hai mươi.

Còn tôi, tôi thực hiện nghĩa vụ quân sự sau hai năm trung cấp nghề và trước khi tìm việc trong ngành điện tử. Tôi đã hai mươi ba.

Với lại, ngày mai là sinh nhật tôi. Mẹ đã cố nài để tôi về nhà. Tôi không thích những buổi tiệc sinh nhật cho lắm. gờp tôi đã quá tuổi cho cái trò đó rồi còn gì. Nhưng cũng chẳng sao, miễn sao mẹ vui là được.

Mẹ tôi sống một thân một mình kể từ khi bố tôi bỏ đi biệt tích cùng cô hàng xóm đúng dịp kỷ niệm mười chín năm ngày cưới của hai người. Nói một cách hình tượng thì làm vậy kể cũng hơi quá đáng.

Tôi không hiểu tại sao bà không tái hôn với một người nào đó. Bà có cơ hội làm thế, trước kia và cả bây giờ cũng vậy nhưng... tôi không biết. Hai anh em tôi đã nhắc đến chuyện đó một lần duy nhất và đồng tình với nhau, chúng tôi nghĩ rằng lúc này bà đang sợ. Bà không muốn đối mặt với nguy cơ bị bỏ rơi lần nữa. Đã có lúc, chúng tôi châm chọc để bà đăng ký tham gia một câu lạc bộ kết bạn nhưng bà không bao giờ làm vậy.

Từ đó tới giờ, bà đã nuôi thêm hai con chó và một con mèo, thử nghĩ mà xem... với một vườn thú như vậy, tìm ra một người đàn ông cho ra đàn ông dứt khoát là nhiệm vụ bất khả thi.

Gia đình tôi sống tại tỉnh Essonne gần Corbeil, một căn nhà vườn nằm ven Quốc lộ 7. Cũng được, rất yên tĩnh.

Anh trai tôi thì không bao giờ nói là một căn nhà vườn, anh nói là một ngôi nhà. Anh thấy cái từ căn nhà vườn nghe thật là quê.

Anh sẽ không bao giờ hết bất mãn vì không được sinh ra ở Paris.

Paris. Cái từ đó được anh nhắc đến luôn. Tôi dám chắc ngày đẹp nhất trong đời anh, đó là khi anh bỏ tiền ra để tậu chiếc thẻ cam năm vùng đầu tiên. Còn tôi, Paris hay Corbeil cũng thế cả.

Một trong những câu hiểm hoi tôi còn giữ lại trong đầu từ ngày đi học, đó là luận thuyết của một triết gia vĩ đại thời cổ đại, vị ấy nói rằng điều quan trọng không phải là địa điểm sinh sống mà là tâm trạng con người.

Tôi còn nhớ triết gia đã viết điều này trong lá thư gửi đến một người bạn đang buồn chán và muốn bỏ đi thật xa. Người bạn nọ đã hồi đáp đại thể rằng không cần phải nhọc công khuyên nhủ vì lẽ anh ta sẽ mang theo bên mình nguyên vẹn nỗi buồn bực đó. Ngày thầy giáo kể lẽ chúng tôi nghe mẩu giai thoại đó, cuộc đời tôi đã hoàn toàn thay đổi.

Đó là một trong những lý do khiến tôi lựa chọn một nghề lao động chân tay.

Tôi thích giao nhiệm vụ suy nghĩ cho chính đôi tay mình. Như thế sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trong quân ngũ, bạn sẽ gặp một lũ lúc nhúc ngây dại u mê. Tôi đang sống với những gã mà trước đó tôi chưa bao giờ hình dung ra. Tôi ngủ với họ, vệ sinh cá nhân cùng họ, ăn cùng họ, đôi lần còn bày những trò ngu xuẩn cùng họ, chơi bài cùng họ, thế mà mọi điều ở họ đều khiến tôi ngấy đến tận cổ. Không phải học đòi làm sang hay gì đó, chỉ đơn giản là những gã này rỗng tuếch. Tôi không nói đến độ nhạy cảm, không, nói thế nghe giống như một lời lăng nhục, tôi nói đến chuyện cân đong một cái gì đó.

Tôi thấy rõ là mình diễn đạt hơi kém nhưng tôi tự hiểu điều mình muốn nói, nếu bạn nhắc đại một gã và đặt lên bàn cân, rõ ràng là bạn sẽ thu được

cân nặng của gã nhưng sự thực là gã chẳng nặng một kí lô nào hết....

Ở họ không có khả dĩ để bạn có thể coi là vật chất. Tựa như những hồn ma vậy, bạn có thể thọc tay, xuyên qua người họ và bạn chỉ chạm vào khoảng không ờn ẫ. Còn họ, họ sẽ bảo bạn rằng nếu bạn thọc tay xuyên qua cơ thể họ, nhất định bạn sẽ có nguy cơ phải nhận lấy một cú tương tự. Oạp oạp.

Thoạt tiên, tôi mất ngủ triền miên vì những cử chỉ và tất cả những câu nói lạ lùng đến khó tin của họ và rồi bây giờ, tôi đã quen với những cái đó. Người ta vẫn thường bảo, quân đội sẽ biến bạn thành một người đàn ông thực thụ, còn riêng với tôi, quân đội sẽ biến tôi thành gã trai còn bi quan hơn trước.

Tôi hầu như không tin vào Chúa trời hay vào một vị Thần thánh nào, bởi không thể cứ cố tình mà sắp đặt được cái ảnh tượng tôi đang phải chứng kiến hàng ngày tại doanh trại Nancy-Belléfont.

Thật kỳ cục, tôi nhận thấy mình suy nghĩ nhiều hơn khi ngồi trên tàu hoả hay R.E.R(2)... Thế nên quân đội cũng có cái hay của nó...

Khi xuống ga miền Đông, thực lòng tôi luôn hy vọng sẽ có ai đó đang đợi tôi. Thật ngốc. Tôi biết rõ giờ này mẹ vẫn đang làm việc và Marc thì không thuộc tuýt người vượt qua vùng ngoại ô để chờ hành lý giúp tôi, thế mà tôi vẫn luôn nuôi dưỡng niềm hy vọng mong manh ấy.

Ngay cả trong trường hợp này cũng không sai, trước khi bước xuống cầu thang cuốn để xuống trạm tàu điện ngầm, tôi vẫn nhìn lướt một lần cuối xem nhờ đâu có ai đó... Mà hình như mỗi lần bước vào cầu thang cuốn, hành lý của tôi lại nặng thêm.

Giá đâu đó có người đợi tôi... Kể ra ước mong này cũng đâu có gì là phức tạp.

Mà thôi, đã đến lúc tôi trở về nhà và bắt đầu ầu ả một trận ra trò với Marc bởi vì lúc này tôi bắt đầu suy nghĩ hơi nhiều và tôi không còn tỉnh táo nữa. Trong thời gian chờ đợi, tôi sẽ châm một điếu thuốc để hút trên sân ga. Tôi biết việc đó bị cấm, nhưng họ cứ việc đến quấy rầy tôi đi và tôi trình cho họ xem thẻ quân nhân của mình.

Tôi phụng sự Hoà bình, chính tôi, thưa ông! Tôi thức dậy từ bốn giờ sáng là vì nước Pháp, chính tôi, thưa bà.

Không ai chờ tôi ở ga Corbeil... như thế còn quá đáng hơn nữa. Có lẽ mọi người đã quên mất là tối nay tôi sẽ về đến nơi...

Tôi sẽ cuốc bộ về nhà vậy. Tôi đã quá ngán các phương tiện giao thông công cộng. Tôi nghĩ không chỉ riêng phương tiện đi lại, tôi ngán tất cả những thứ dùng chung.

Tôi gặp vài gã cùng phố trước kia học chung trường. Chúng không buồn bắt tay tôi, chắc chắn rồi, một gã quân nhân, nom ghê chết được.

Tôi dừng chân ở quán cà phê năm ngay góc phố nhà mình. Nếu bớt chút thời gian la cà trong quán cà phê này, có thể tôi đã không phải ghi tên trong danh sách A.N.P.E(3) suốt sáu tháng trời. Đã có thời, tôi năng có mặt đằng sau bàn bi-a điện tử kia hơn là trong lớp học... Tôi chờ năm tiếng đồng hồ và khi những học sinh khác túa ra cổng trường, những đứa cả ngày được thầy cô khen ngợi, tôi bán lại cho chúng những suất đồ uống miễn phí của mình. Đối với chúng, đó là một vụ làm ăn có lãi: chúng chỉ phải trả nửa giá tiền và có cơ hội ghi những chữ cái đầu tiên tên chúng lên bảng danh dự.

Mọi người ai nấy đều lấy làm hài lòng, còn tôi tự mua cho mình những bao thuốc đầu tiên trong đời. Xin thề độc là tới lúc đó, tôi cứ nghĩ mình là ông hoàng. Ông hoàng của những tên ngốc, đúng vậy.

Lão chủ bảo tôi:

- Thế nào? ... vẫn đang tại ngũ hả?

- Vâng.

- Thế cũng tốt đấy chứ!

- Vâng.

- Vậy tối nào rảnh hãy đến đây chơi sau giờ đóng cửa, chúng ta tán gẫu một chút... phải thú thật là tôi đã có thời gian phục vụ trong Quân đoàn, tuy nhiên, đó là chuyện khác... Họ sẽ chẳng bao giờ để bọn ta ra ngoài quá thường xuyên mà không có lý do chính đáng như thế này... tôi dám đảm bảo với cậu.

Và rồi đến ngời ở quây để tái hiện chiến tranh với hồi ức của những kẻ nghiện rượu.

Quân đoàn.

Tôi mệt lử. Chiếc túi vẫn đang ghi chặt vào vai và tiết mục hồi tưởng vẫn

chưa kết thúc khiến tôi ngấy đến tận cổ. Khi tôi về đến trước nhà, cánh cổng vẫn im im. Thật là quá quắt, tôi hết chịu nổi rồi. Tôi đã muốn đứng ngay đó mà khóc.

Tôi đã thức dậy từ bốn giờ sáng, tôi vừa vượt nửa chiều dài đất nước trên những toa tàu xộc mùi hôi thối và lúc này đây, có lẽ đã đến lúc cho tôi nghỉ ngơi một chút, bạn không nghĩ thế sao?

Bọn chó đang chờ đón tôi. Được ở giữa Bozo đang tru ăng ăng từng hồi mừng rỡ tung bừng và Micmac đang thực hiện những cú nhảy cao đến ba mét... thật là vui như hội. Có thể nói rằng cái đó cũng được gọi là đón tiếp. Tôi quăng cái túi vải dù qua cổng và trèo tường như thời xưa thời xưa. Hai chú chó cứng nhảy chồm lên người tôi và, lần đầu tiên từ nhiều tuần nay, tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Như vậy là dù sao đi nữa, trên hành tinh này vẫn có những sinh vật yêu thương và mong ngóng tôi. Đến đây nào mấy cưng. Đúng rồi, mày rất ngoan, mày ngoan lắm...

Trong nhà không đèn đuốc tối thui.

Tôi đặt túi trên tấm thảm chùi chân, mở nó ra và bắt đầu lục tìm chùm chìa khoá nhà nằm tận đáy túi, lẩn dưới hàng kilô tất bẩn.

Mấy con chó đi trước dẫn đường và tôi sẽ đi bật đèn hành lang... hoá ra điện cũng mất luôn.

Chà, cứ thật. Cứ thật.

Đúng lúc ấy tôi nghe có tiếng tên khốn Marc:

- Này, cậu nên lịch sự trước các khách mời của mình đi.

Xung quanh vẫn tối đen như mực. Tôi đáp:

- Những chuyện ngu ngốc này là gì vậy?...

- Cậu vẫn cứ là một gã bình nhì Bricard bất trị. Thống nhất là không chửi thề nữa nhé. Đây không còn là doanh trại Ploucville, vậy nên nếu cậu không cần thận lời ăn tiếng nói tôi sẽ không bật điện lên đâu.

Rồi anh bật đèn.

Chỉ có thiếu có nước này nữa thôi. Tất cả bạn bè và gia đình tôi đang tập trung trong phòng khách, tay ai cũng cầm sẵn ly rượu và mọi người đồng thanh hát “Chúc mừng sinh nhật” dưới những tràng hoa kết.

Mẹ bảo tôi:

- Đặt túi của con xuống đã nào, con trai.

Rồi mẹ mang tới cho tôi một ly rượu.

Đó là lần đầu tiên mọi người tổ chức sinh nhật cho tôi theo cách này. Trông tôi chắc chẳng lấy gì làm bảnh với cái mặt ngơ ngác này.

Tôi lần lượt bắt tay tất cả mọi người, ôm hôn bà và các dì tôi.

Khi đến chỗ Marc, tôi định bụng sẽ tặng anh một cái bạt tai nhưng anh đang đứng cạnh một cô gái. Anh vòng tay khoác qua eo cô. Và tôi, ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã biết rằng mình yêu người con gái ấy.

Tôi vỗ vai anh và hát hàm về phía cô gái, tôi hỏi anh:

- Quà cho em đây hả?

- Đừng có mơ, tên đần, anh đáp.

Tôi nhìn cô ấy lần nữa. Có cái gì đó quặn lên trong bụng tôi. Tôi thấy khổ sở và cô ấy thật đẹp.

- Cậu không nhận ra cô ấy sao?

- Không.

- Nhưng đó là Marie, bạn của Rebecca...

- ???

Cô ấy bảo tôi:

- Chúng ta đã dự trại hè cùng nhau. Ở Glénans(4), anh không nhớ à?

- Không, rất tiếc. Tôi lắc đầu và để họ lại với nhau. Tôi đi rót cho mình một ly khác.

Tới đây, bạn sẽ thắc mắc liệu tôi còn nhớ không. Huấn luyện thuyền buồm, tôi vẫn còn bị chuyện đó ám ảnh. Anh trai tôi luôn là người dẫn đầu, cục cưng của đám độc thân, làn da rám nắng, cơ bắp vạm vỡ, tính tình vui nhộn.

Anh thức suốt đêm đọc sách hướng dẫn và ra đến thuyền là anh đã thành thạo mọi thao tác. Anh trai tôi bám vào cột buồm và gào tướng lên khi vượt lên đầu ngọn sóng. Anh trai tôi không bao giờ để thuyền bị lật úp.

Tất cả những cô gái với đôi mắt cá hét rần giòn và bộ ngực lép kẹp chỉ quan tâm đến bữa tiệc tương bưng tối hôm đó.

Tất cả những cô gái dùng bút phốt viết địa chỉ của mình lên cánh tay anh trong lúc anh vờ như đang ngủ gật trên xe. Và những cô gái ấy oà khóc

trước mặt cha mẹ họ khi nhìn thấy anh đi xa dần về phía chiếc Renault 4L của gia đình tôi.

Còn tôi... Tôi bị say sóng.

Marie thì tôi còn nhớ như in. Một buổi tối, cô ấy kể cho mọi người nghe chuyện cô ấy đã bắt gặp một cặp tình nhân đang hôn hít nhau trên bờ biển và cả chuyện cô ấy thấy tiếng quần lót của người con gái kêu đánh bật.

- Nó kêu như thế nào cơ? Tôi cố tình hỏi để đẩy cô ấy vào thế bí.

Và cô ấy, mặt nhìn thẳng vào mắt tôi, cô túm lấy cặp quần lót của mình, qua lần vải chiếc váy đang mặc, cô kéo mạnh rồi buông tay.

Bật.

- Như thế đấy, cô trả lời tôi, mắt vẫn đăm đăm nhìn tôi.

Ngày ấy, tôi mới có mười một tuổi.

Marie.

Bạn sẽ nói là tôi vẫn nhớ đấy thôi. Bật.

Càng về cuối buổi, tôi càng không muốn nhắc đến quân đội. Càng không nhìn cô ấy, tôi càng muốn chạm vào cô ấy.

Tôi uống quá nhiều. Mẹ ném cho tôi ánh mắt giận dữ.

Tôi ra vườn với hai, ba gã bạn học cùng trường dạy nghề. Cả lũ chúng tôi bàn về những cuốn băng video định thuê và những chiếc ô tô chúng tôi sẽ không bao giờ tậu. Michaël đã lắp một bộ loa siêu hạng trong chiếc Peugeot 106 của mình.

Gần mười nghìn quan để nghe nhạc tech-no...

Tôi đang ngồi trên chiếc ghế sắt uốn. Chiếc ghế đã năm nào mẹ tôi bắt tôi sơn lại. Bà bảo chiếc ghế nhắc bà nhớ lại vườn Tuileries(5).

Tôi hút thuốc và ngắm sao trên trời. Tôi không thạo lắm về các vì sao. Thế nên ngay khi có dịp, tôi tìm kiếm chúng. Tôi nhận biết được bốn ngôi sao.

Lại thêm một kiến thức nữa được nhắc đến trong giáo trình của trung tâm Glénans mà tôi không còn nhớ nổi.

Tôi nhìn thấy cô ấy từ xa bước tới. Cô ấy nhìn tôi, mỉm cười. Tôi ngấm hàm răng cô ấy và hình dạng đôi khuyên tai cô ấy đang đeo.

Ngồi xuống cạnh tôi, cô ấy bảo:

- Tôi ngồi được chứ?

Tôi không nói câu gì để đáp lại vì lại thấy đau quặn trong bụng.

- Có thật là anh không còn nhớ tôi không?

- Không, sự thật không phải vậy.

- Anh còn nhớ sao?

- Đúng.

- Anh còn nhớ chuyện gì nào?

- Tôi nhớ lúc đó cô mới mười tuổi, cô cao 1m29, cô nặng 26 kilô và cô mặc quai bị một năm trước đó, tôi còn nhớ lần đi khám. Tôi còn nhớ cô sống ở Choisy-le-Roi và thời đó, tôi sẽ mất 42 quan nếu đến thăm cô bằng tàu hoả. Tôi còn nhớ tên mẹ cô là Catherine, tên bố cô là Jacques. Tôi còn nhớ cô nuôi một con rùa nước tên là Candy và cô bạn gái thân nhất của cô nuôi dưỡng một con chuột lang tên là Anthony. Tôi còn nhớ cô mặc một chiếc áo bơi màu lục điểm những ngôi sao màu trắng và mẹ cô còn may cho cô một chiếc áo choàng có thêu tên cô trước ngực. Tôi còn nhớ có một sáng cô đã khóc vì không có thư gửi cho mình. Tôi còn nhớ tối hôm dạ tiệc, cô đã tự đánh vảy trang kim lên má rồi cô với Rebecca, hai người đã biểu diễn kịch trên nền nhạc của Grease...

- Ôi trời, anh nhớ siêu thật đấy!!!

Khi cô cười, nom cô còn đẹp hơn. Cô ấy ngả người về phía sau. Cô ấy xoa xoa hai cánh tay cho đỡ lạnh.

- Cô mặc vào này, tôi nói và cởi chiếc áo len dày đang mặc trên người.

- Cảm ơn anh... nhưng còn anh thì sao? Anh sẽ cảm lạnh mất?!

Không phải lo cho tôi.

Cô ấy nhìn tôi theo cách khác. Bất kỳ người con gái nào cũng sẽ cảm nhận được điều lúc bấy giờ cô ấy đang cảm nhận.

- Anh còn nhớ chuyện gì khác không?

- Tôi còn nhớ có một tối đứng trước nhà kho Optimist, cô bảo tôi rằng cô thấy anh trai tôi là một kẻ huênh hoang tự phụ...

- Đúng, đúng là tôi đã nói thế và anh đã trả lời rằng không phải như thế.

- Bởi vì sự thật không phải thế. Marc có thể làm đủ thứ chuyện dễ như trở bàn tay nhưng anh ấy không ra vẻ ta đây. Anh ấy làm những chuyện ấy, chỉ thế thôi.

- Anh thì lúc nào cũng bênh vực anh trai mình.

- Ủ, thì đây là anh trai tôi chứ ai. Cô cũng thế còn gì, ngay lúc này cô cũng đâu còn tìm ra nhiều khiếm khuyết của anh ấy, phải vậy không nào?

Cô ấy đứng dậy, cô ấy hỏi liệu có thể giữ chiếc áo len chui đầu của tôi lại không.

Tôi cũng mỉm cười với cô ấy. Bất chấp mọi khó khăn mắc mớ bản thân đang phải đối mặt, tôi vẫn hạnh phúc như chưa từng hạnh phúc.

Mẹ tôi tiến lại gần khi tôi vẫn đang mỉm cười như một tên đại ngốc. Bà thông báo rằng bà sẽ sang ngủ bên nhà ngoại, rằng đám con gái nên ngủ ở tầng hai, còn lũ con trai sẽ ngủ trên tầng ba...

- Ôi mẹ ơi, bọn con có còn nhỏ nhít gì nữa đâu, được rồi mà...

- Mà con đừng quên kiểm tra xem lũ chó đã vào nhà chưa trước khi khoá cửa và con...

- Kìa mẹ...

- Con cứ để mẹ lo lắng xem nào, con uống như hũ chìm và có vẻ như con đang say ngất ngưỡng rồi...

- Thế này không ai gọi là say ngất ngưỡng mẹ ạ, mà là “ngà ngà hơi men”.

Mẹ thấy đấy, con chỉ đang ngà ngà hơi men...

Bà nhún vai và bỏ đi mất.

- Ít nhất cũng kiểm cái gì khoác thêm vào đi, con đến cảm lạnh mất thôi

Tôi hút thêm ba điếu thuốc nữa để có thời gian suy nghĩ rồi tôi đi gặp Marc.

- Này...

- Gì thế?

- Marie...

- Sao?

- Anh nhường cô ấy cho em đi.

- Không được.

- Em đâm vỡ mặt anh đấy.

- Không được đâu.

- Tại sao?

- Bởi vì tối nay cậu đã uống say quá rồi và tôi phải giữ cho khuôn mặt thiên thần của mình nguyên vẹn để thứ Hai còn đi làm.

- Tại sao?
- Bởi vì tôi sẽ thuyết trình về động tác của chất dẫn lưu trong một chu vi cho trước.
- Vậy hả?
- Ừ.
- Tiếc thật đấy.
- Không sao.
- Thế còn Marie?
- Marie ấy à? Cô ấy là dành cho tôi.
- Chưa chắc.
- Sao cậu biết?
- À, cái đó thì... Đó là giác quan thứ sáu của thằng lính phục vụ trong quân chủng pháo binh.
- Phải rồi, cứ thật.
- Nghe này, tôi đang bị kẹt trong chuyện này, tôi không cố thử làm gì hết. Chuyện là vậy, tôi là thằng đần, tôi biết. Vậy thì ta sẽ tìm ra giải pháp, ít nhất là cho tối nay, O.K?
- Tôi đang suy nghĩ...
- Nhanh lên, đợi thêm thì tôi say mất.
- Chơi bi-lắc-đi...
- Gì kia?
- Chúng ta đấu bi-lắc để quyết định chuyện đó.
- Làm thế chẳng lịch thiệp lắm đâu.
- Chuyện đó chỉ chúng ta biết với nhau thôi, quý ngài hào hoa phong nhã dễ tiện đang cố gắng hớt tay trên các cô nhân tình của kẻ khác.
- Nhất trí. Nhưng định lúc nào đây?
- Ngay bây giờ. Dưới tầng hầm.
- Ngay bây giờ sao??!
- Yes sir.
- Tôi sẽ xuống sau, tôi đi pha cho mình một tách cà phê cái đã.
- Cậu làm ơn cho tôi một tách luôn...
- Không thành vấn đề. Tôi còn đá luôn vào trong ấy nữa cơ.\

- Thứ quân nhân dần dần.
- Lo khởi động dần đi, tôi sẽ an ủi cô ấy cho.
- Chết tiệt.
- Không sao đâu, đi đi, tôi sẽ an ủi cô ấy cho.
- Cậu cứ liệu thần hồn.

Chúng tôi đã uống hai tách cà phê bỏng giầy ngay trên bồn rửa. Marc mò xuống tầng hầm trước. Trong khoảng thời gian đó, tôi thọc tay vào trong gói bột. Tôi nhớ đến mẹ khi bà làm cho chúng tôi món thịt rán xắt lát rắc vụn bánh mì!

Còn bây giờ tôi lại đâm buồn giải, thế mới hiểm chứ. Cố nhin tiểu với hai lát thịt của người đầu bếp kỳ tài, đó không phải cách làm thường thấy...

Trước khi xuống cầu thang, tôi đưa mắt tìm cô ấy để củng cố thêm tinh thần, bởi lẽ nếu tôi là một gã gà mờ trong môn bi-lắc thì trò giải trí này, nói cho đúng ra, lại là sở trường của anh trai tôi.

Tôi đã chơi dở tệ. Bột, thay vì ngăn tay tôi không đổ mồ hôi, lại vón thành những cục nhỏ trắng trắng dính chặt ở đầu ngón tay.

Thêm vào đó, Marie và những người khác đã xuống đúng vào lúc chúng tôi đang hoà sáu đều và từ khoảnh khắc ấy, tôi bắt đầu lơ là cảnh giác. Tôi cảm thấy cô ấy đang đứng ngay phía sau lưng và hai tay tôi trơn tuột đi trên những tay gạt. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa cô ấy xức và tôi quên khuấy mất các cầu thủ tấn công của mình. Tôi nghe thấy giọng cô ấy vang lên và tôi thua từng bàn một.

Khi anh trai tôi đã gạt con lăn ở mức 10 bên phía anh ấy, rốt cuộc tôi đã có thể chùi tay vào đùi mình. Quần Jean của tôi chuyển màu trắng xóa.

Marc đã nhìn tôi với vẻ đều cáng thành thực hối lỗi.

Sinh nhật vui vẻ là thế này đây, tôi nghĩ thầm.

Bọn con gái muốn đi ngủ và bảo chúng tôi chỉ lối cho họ lên phòng. Tôi nói tôi sẽ ngủ tràng kỷ phòng khách để tĩnh tâm uống nốt phần rượu còn lại trong chai và yêu cầu đừng ai đến quấy rầy tôi nữa.

Marie nhìn tôi. Tôi chợt nghĩ, giá như lúc này cô ấy chỉ cao 1m29 và nặng 26 kilô, tôi đã có thể nhét cô ấy vào bên trong áo khoác và mang cô ấy theo cùng mình đến bất cứ nơi đâu.

Và rồi ngôi nhà trở nên im ắng. Những ngọn đèn lần lượt tắt ngấm và chỉ còn nghe thấy một vài tiếng cười rúc rích vang lên đây đó.

Tôi hình dung rằng Marc và đám bạn trai đang làm những chuyện ngu ngốc đến khi gại gại lên cánh cửa phòng của đám con gái.

Tôi huýt sáo gọi lũ chó và xoay chìa, khóa cửa ra vào.

Tôi không tài nào chộp mắt. Dĩ nhiên là vậy.

Tôi hút thuốc trong đêm tối. Người ta có thể nhìn thấy gì khác trong phòng ngoài một chấm nhỏ xíu màu đỏ thi thoảng lại xê dịch. Và tôi nghe thấy tiếng động. Như người ta vò nhàu một mảnh giấy. Thoạt nhiên, tôi cứ nghĩ là trong lũ chó có con nào đó giở trò nghịch bậy. Tôi cất tiếng gọi:

- Bozo hả? ... Hay Micmac thế?...

Không có tiếng đáp và tiếng động to dần, giờ đây còn có thêm những tiếng roàn roạt như thể ai đó đang bóc một cuộn băng dính.

Tôi nhóm dậy rồi với tay bật đèn.

Tôi đang mơ thì phải. Marie đang đứng giữa phòng, không một mảnh vải che thân, cô ấy đang loay hoay bọc mình lại với những mảnh giấy gói quà. Cô ấy có một mảnh giấy màu xanh trên vú trái, mảnh giấy màu ánh bạc trên vú phải và dây buộc uống quăn quăn quanh hai cánh tay. Mảnh giấy bìa bọc bên ngoài chiếc mũ bảo hiểm dùng cho người điều khiển mô tô, món quà ngoại tặng tôi, được cô dùng để che tạm phía dưới.

Cô ấy cứ phong phanh như thế mà tiến đến, giữa đám giấy gói vương vãi, giữa những chiếc gạt tàn đầy phè và những ly cốc bẩn nằm lăn lóc.

- Em đang làm gì vậy?

- Anh nhìn mà vẫn chưa hiểu sao?

- Ồ không... không hẳn thế...

- Khi này về đến đây, anh chẳng đã nói là muốn có một món quà hay sao?

Cô ấy vẫn giữ nụ cười trên môi và buộc lại sợi dây màu đỏ thắt ngang eo.

Tôi đứng bật dậy.

- Này, đừng có tự gói mình vào nữa, tôi bảo cô ấy.

Rồi đứng vào lúc thốt ra câu đó, tôi tự hỏi liệu “đừng có mà tự gói mình vào nữa”, câu ấy muốn nói: đừng che đậy da thịt của em như vậy, hãy để việc đó cho tôi, xin em đấy.

Hay “đừng có tự gói mình vào nữa” ý muốn nói đừng có nhanh như vậy, em vẫn biết đấy, không chỉ bởi tôi vẫn mắc chứng say sóng mà thêm vào đó, ngày mai tôi sẽ lên đường quay trở lại Nancy để làm nhiệm vụ của một gã binh nhì, vậy nên, em thấy đấy...

Chú thích:

- (1) *Viết tắt của Élèves Officiers de Réserve: Học viên sĩ quan dự bị.*
- (2) *Viết tắt của Express Régional: Tàu tốc hành Paris.*
- (3) *Viết tắt của Agence National Pour l'Emploi: Trung tâm quốc gia cung cấp thông tin về việc làm.*
- (4) *Trung tâm huấn luyện thuyền buồm danh tiếng nhất châu Âu, do Hélène và Philippe Viannay sáng lập năm 1947.*
- (5) *Khu vườn nổi tiếng cổ kính nằm giữa lòng Paris.*

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 10 -

Sự kiện trong ngày.

TÔI SẼ THẤY KHÁ HƠN nếu được đánh một giấc nhưng tôi không thể.

Hai tay tôi run lên.

Tôi nghĩ mình nên viết một bản tường trình.

Tôi có thói quen đó. Tuần nào tôi cũng viết một bản tường trình, vào chiều thứ Sáu, để trình lên cấp trên của tôi là Guillemin.

Còn bây giờ, bản tường trình này sẽ viết cho riêng tôi.

Tôi tự nhủ: “nếu mà kể chi tiết mọi chuyện, nếu mà tiến hành cẩn thận, cuối cùng khi mà đọc lại những gì đã viết, mà có thể chỉ trong vòng hai giây sẽ tin rằng tên gốc trong câu chuyện này là một gã đàn ông khác chứ không phải mà và đến đó, mà có thể tự đánh giá bản thân một cách khách quan. Có lẽ vậy.”

Vậy nên tôi có mặt ở đây. Tôi đang ngồi trước chiếc máy tính xách tay loại nhỏ của mình, tôi vẫn thường dùng nó để làm việc, tôi nghe có tiếng máy rửa bát đang hoạt động.

Vợ và các con tôi đã nằm trong giường từ lâu. Bọn trẻ, tôi biết, chúng đã ngủ rồi, vợ tôi thì chắc chắn là chưa. Cô ấy đang chờ tôi. Cô ấy cố tìm cách để hiểu. Tôi nghĩ cô ấy sợ bởi vì cô ấy biết đã mất tôi. Linh cảm phụ nữ thường rất chính xác trong những tình huống kiểu này. Nhưng tôi không thể đến nằm cạnh cô ấy và ngủ thiếp đi được, cô ấy biết rõ điều đó. Bây giờ tôi viết tất cả những chuyện này để dành cho hai giây có lẽ sẽ trở nên vô cùng hệ trọng, nếu tôi làm được.

Tôi bắt đầu từ đầu.

Tôi đầu quân cho hãng Paul Pridault từ ngày mừng một tháng Chín năm 1995. Trước đó tôi làm việc cho hãng đối thủ cạnh tranh của Paul Pridault nhưng đã có quá nhiều tiểu tiết gây bức bối tích tụ lại theo thời gian, ví như việc chi trả hóa đơn bị chậm lại những sáu tháng, tôi liền bỏ việc luôn.

Mất gần một năm trời tôi không tìm được việc làm.

Mọi người ai cũng nghĩ trong quãng thời gian đó, tôi sẽ cuống cuồng sai bước trong nhà để chờ một cú điện thoại từ văn phòng môi giới việc làm nơi tôi đã đăng ký tìm việc.

Ấy vậy mà đó là một thời kỳ lưu lại trong ký ức như một kỷ niệm đẹp. Cuối cùng tôi đã có thể hoàn thành việc sửa sang ngôi nhà. Tất cả những gì Florence đã nhờ tôi làm bấy lâu nay: tôi đã treo hết các thanh rèm, sửa lại vòi hoa sen trong căn phòng nhỏ trong cùng, thuê một chiếc máy cắt cỏ và lật hết đất vườn lên để thay vào đó một lớp cỏ mới tinh và đẹp mắt.

Buổi chiều, tôi lái xe đến nhà bà giữ trẻ đón Lucas rồi hai bố con ghé qua đón chị gái Lucas tan trường. Tôi chuẩn bị cho hai đứa hai suất điểm tâm chiều thịnh soạn với sôcôla nóng. Không phải loại pha sẵn hiệu Nesquick, mà là cacao chính hiệu quấy đều vẽ lên mặt bọn trẻ những vệt ria tuyệt đẹp. Rồi khi vào phòng tắm, chúng sẽ tự ngắm mình trong gương trước khi liếm sạch.

Vào tháng Sáu, khi nhận ra rằng thằng nhóc Lucas không phải gửi ở nhà bà Ledoux nữa vì nó đã đến tuổi đi mẫu giáo, tôi lại bắt đầu tìm việc làm một cách nghiêm túc và đến tháng Tám, tôi tìm được việc làm.

Tại hãng Paul Pridault, tôi là nhân viên kinh doanh phụ trách toàn bộ khu vực miền Tây. Đó là một hãng lớn chuyên về các sản phẩm chế biến từ thịt lợn. Như một cửa hàng bán thịt, bạn gọi như vậy cũng không sai, nhưng quy mô lớn hơn nhiều.

Phát kiến thiên tài của ông Pridault, đó là món giãmbông được bọc trong một tấm vải carô đỏ trắng thứ thiệt. Dĩ nhiên đó là thứ giãmbông được sản xuất hàng loạt từ thịt lợn nuôi kiểu công nghiệp, đó là chưa kể tấm khăn trứ danh còn được chế tác thủ công tại Trung Quốc, vậy mà hãng được biết đến chính là nhờ sản phẩm giãmbông này và giờ đây - mọi nghiên cứu điều tra thị trường đã chứng minh điều đó - nếu bạn hỏi một bà nội trợ bất kỳ đang đẩy xe chọn hàng trong siêu thị về cái mà nhãn hiệu Paul Pridault gọi lên cho họ, họ sẽ trả lời “món giãmbông bọc khăn” và nếu bạn để ý tìm hiểu thêm, bạn sẽ biết rằng giãmbông bọc khăn tất nhiên là ngon hơn các loại khác vì nó mang mùi vị đặc trưng của món giãmbông.

Hoan hô nghệ nhân.

Doanh thu hàng năm của hãng sau khi trừ các khoản chi phí đạt ba mươi lăm triệu quan.

Quá nửa thời gian trong tuần tôi ngồi sau tay lái của chiếc xe công vụ. Một chiếc Peugeot 306 màu đen với mỗi bên một hình vẽ chiếc đầu lợn đang cười nhả nhổ.

Người bình thường không hiểu chút gì về cuộc sống của những người rong ruổi trên đường, cánh lái xe tải đường trường và tất cả những người chào hàng.

Như thể trên đường lộ tồn tại hai thế giới hoàn toàn khác biệt: những người dạo chơi và chúng tôi.

Đó là một tổng thể hài hoà của nhiều thứ. Đầu tiên là mối quan hệ với phương tiện di chuyển của mình.

Từ chiếc Clio 1 L2 cho tới cỗ xe khổng lồ đầu kéo rơ-moóc của Đức, một khi ta đã ngồi vào bên trong thì đó chính là nhà. Mùi của ta, đồng hồ đặc bừa bộn của ta, vết lõm trên mặt ghế vừa khít với mông ta và vấn đề không phải là lấy làm khoái trá với tất cả những thứ ấy. Chưa kể CB(1) là một vương quốc rộng bao la và đầy bí ẩn với những luật lệ ít ai hiểu được. Tôi không mấy khi dùng đến hệ thống này, thỉnh thoảng còn đặt chế độ chặn sóng khi thông tin do tổng đài cung cấp không được chính xác nhưng chỉ thế thôi, không hơn.

Cũng có tất cả những thứ liên quan đến chuyện ăn uống. Những nhà trọ của vùng Cheval Blanc, những quán ven đường, những đợt bán hàng hạ giá của L'Arche. Có những món chính trong thực đơn từng ngày, những bình xách nhỏ đựng đồ uống, những tấm khăn trải bàn bằng giấy. Tất cả những khuôn mặt mà ta từng gặp gỡ rồi sẽ không bao giờ còn gặp lại.

Và cặp mông của những cô nàng phục vụ được ghi vào danh mục, được cho điểm và cập nhật còn có phần chính xác và tỉ mỉ hơn cuốn sách chỉ dẫn Michelin nhiều. (Họ gọi đó là sách chỉ dẫn Micheline.)

Có sự mệt mỏi, những hành trình, nỗi cô đơn, những mơ mộng. Luôn là những điều ấy và chúng luôn kết thúc bằng cảm giác trống trải.

Bụng thì phệ ra từng ngày và những ả gái ăn sương cũng vậy.

Cả một vũ trụ tạo nên dải phân cách không thể vượt qua giữa những người dành phần lớn thời gian rong ruổi trên đường và những người không làm vậy.

Công việc của tôi đại để là đến tận nơi gặp gỡ các nghiệp chủ.

Tôi liên hệ với những người phụ trách quầy thực phẩm của những cửa hàng quy mô lớn và vừa. Chúng tôi cùng nhau hoạch định chiến lược tiêu thụ hàng hoá và những cuộc họp cung cấp thông tin về sản phẩm.

Đối với tôi, việc này có phần giống như tôi đang khoác tay một cô gái xinh đẹp đi dạo, vừa đi vừa tán dương vẻ duyên dáng quyến rũ cùng tất cả những ngón nghề tài cán của nàng. Như thế tôi muốn tìm cho nàng một đám môn đăng hộ đối.

Nhưng giả chồng cho nàng rồi cũng chưa phải đã xong chuyện, người ta còn phải chăm sóc nàng chu đáo và mỗi khi có dịp, tôi tiến hành thử nghiệm với những cô bán hàng để xem liệu các cô ấy có bày mặt hàng ra đấng trước hay không, hay là các cô cố bán hàng mẫu dùng thử, liệu tấm khăn bọc ngoài có được giở ra đúng như trên truyền hình không, liệu những miếng dôi nhỏ có được hầm kỹ trong phần nước cô đặc hay không, liệu patê có được xếp trong các liễn kiểu cổ chính cống hay không, liệu các khoanh xúc xích có được treo như thế chúng đang được sấy khô hay không, và liệu, liệu và liệu...

Không ai để ý đến những tiểu tiết vặt vãnh này, ấy vậy mà, chính điều đó tạo nên sự khác biệt cho Paul Pridault.

Tôi biết là tôi nói quá nhiều về công việc của mình, và rằng công việc ấy chẳng có gì liên quan đến cái điều tôi đang phải viết ra.

Mặt hàng chủ yếu từ các chế phẩm từ thịt lợn nhưng tôi có thể bán kèm cả son môi hay dây giày. Điều tôi ưa thích, đó là được tiếp xúc, được thảo luận và ngắm nhìn phong cảnh từng miền. Nhất là không bị giam lỏng trong phòng làm việc với một vị sếp suốt ngày soi mói, dò xét. Chỉ cần nhắc đến chuyện đó thôi cũng đủ khiến tôi kinh hãi.

Thứ Hai ngày 29 tháng Chín năm 1997, tôi thức dậy từ sáu giờ kém mười lăm. Tôi lặng lẽ thu xếp quần áo không gây bất cứ tiếng động nào để vợ đỡ càu nhàu. Sau đó, tôi chỉ còn đủ thời gian tắm qua dưới vòi sen bởi vì tôi

biết rằng xe đã cạn xăng và tôi muốn tranh thủ thời gian đổ đầy bình xăng và kiểm tra độ căng của các lốp xe.

Tôi đã uống cà phê sáng tại trạm phục vụ ô tô của Shell. Đó là điều tôi rất ghét. Mùi dầu diesel trộn lẫn mùi cà phê bỏ thêm đường luôn khiến tôi buồn nôn.

Cuộc hẹn đầu tiên của tôi là vào lúc tám giờ rưỡi sáng tại Pont-Audemer. Tôi đã giúp những người quản lý kho của Carrefour lắp đặt một kệ bày hàng mới cho loại thực phẩm đựng trong bao chân không. Đó là mặt hàng mới chúng tôi vừa hợp tác với một vị bếp trưởng vĩ đại để tung ra thị trường. (Cần phải xem những điều khoản ngoài lề đòi hỏi để chường bản mặt điển trai của mình và chiếc mũ hình trụ không vành trên bao bì, đành vậy...)

Cuộc hẹn thứ hai được dự kiến vào lúc mười giờ trong khu công nghiệp của Bourg-Archard.

Tôi hơi bị trễ giờ, chủ yếu là vì trên xa lộ có sương mù dày đặc.

Tôi đã tắt hệ thống radio bởi vì tôi cần suy nghĩ.

Tôi đang lo nghĩ về cuộc hẹn nà, tôi biết hãng mình đang bị đưa lên bàn cân với một đối thủ nặng ký và đối với tôi, đó là một thách thức lớn. Thậm chí tôi suýt nữa bỏ qua lối rẽ rời khỏi thành phố.

Mười ba giờ, tôi nhận một cú điện thoại, giọng vợ tôi vang lên hoảng hốt:

- Anh đấy à, Jean-Pierre?

- Em còn muốn ai vào đây nữa nào?

- ... Lạy Chúa tôi... Anh ổn chứ?

- Sao em lại hỏi vậy?

- Vì vụ tai nạn chứ còn sao nữa! Hai giờ qua em đã cố gọi vào di động của anh nhưng tổng đài nói rằng mọi đường dây đều nghẽn mạch! Hai giờ qua em đã ngồi đó mà nơm nớp lo đến phát bệnh! Em đã gọi đến phòng làm việc của anh ít nhất là mười lần! Nhưng quỷ tha ma bắt! Anh đã có thể gọi cho em kia mà, đến phút cuối anh vẫn còn khiến người khác phải lo nghĩ...

- Nhưng hợm đã nào, em định nói với anh chuyện gì vậy... em định nói chuyện gì thế?

- Về vụ tai nạn xảy ra trên đường A13 hồi sáng nay. Không phải hôm nay

anh đi tuyến ấy hay sao?

- Nhưng vụ tai nạn nào kia chứ?

- Em đang mơ hay sao thế!!! Chính ANH mới là người suốt ngày nghe France Info kia mà!!! Cả thế giới này chỉ có chuyện đó thôi. Trên truyền hình cũng vậy! Về vụ tai nạn khủng khiếp diễn ra hồi sáng nay gần Rouen.

-...

- Thôi, em gác máy đây, em còn bao nhiêu việc phải làm... Từ sáng tới giờ em chẳng làm được gì cho ra hồn, em cứ nghĩ mình thành quả phụ đến nơi. Em đã hình dung ra cảnh mình đang ném một nắm đất xuống lỗ huyết. Mẹ anh gọi cho em, mẹ em cũng gọi cho em... Một buổi sáng thật khó tin.

- Ôi không! Anh xin lỗi... chắc không phải lần này! Cần phải đợi thêm một thời gian nữa để mẹ anh thôi không làm phiền em.

- Đồ ngốc.

- ...

- Flo này...

- Gì vậy?

- Anh yêu em.

- Anh chưa bao giờ nói thế với em.

- Rồi sao? Vậy thì anh đang làm gì thế này?

- ... Thôi nào... hẹn anh tối nay nhé. Hãy gọi lại cho mẹ anh, nếu không chính bà sẽ tìm cách liên lạc với anh đấy.

Mười chín giờ, tôi ngồi xem chương trình điểm tin tức vùng. Thật ghê rợn.

Tám người chết và sáu mươi người bị thương.

Ôtô bị nghiền nát như những con vịt mái non.

Bao nhiêu xe?

Năm mươi? Một trăm?

Những chiếc xe tải hạng nặng bị lật nghiêng và cháy trụi. Hàng chục và hàng chục xe tải cứu thương của Dịch vụ cấp cứu SAMU được điều động. Một nhân viên cảnh sát đang nhắc đến sự bất cẩn, lỗi vi phạm tốc độ giới hạn, về hiện tượng sương mù đã được dự báo từ hôm qua và vài thi thể vẫn chưa được nhận dạng. Những khuôn mặt nhợt nhạt, lặng lẽ, đầm đìa nước mắt.

Hai mươi giờ, tôi nghe mục điểm báo kênh TF1. Lần này, con số nạn nhân thiệt mạng đã lên tới chín người.

Florence từ trong bếp kêu lên:

- Anh đừng nghe những tin tức đó nữa! Thôi đi! Lại đây với em nào.

Chúng tôi chạm cốc ăn mừng trong bếp. Nhưng chỉ là để cô ấy vui lòng chứ tôi không thiết tha vì chuyện ăn mừng ấy.

Bây giờ tôi mới thấy sợ. Tôi đã không thể nuốt nổi miếng nào và choáng váng như một võ sĩ quyền Anh lúc di chuyển quá chậm chạp.

Vì tôi không thể chớp mắt được nên vợ tôi đã nhẹ nhàng ân ái với tôi.

Nửa đêm, tôi lại ra phòng khách ngồi. Tôi bật tivi nhưng tắt hết tiếng và lục khắp nơi tìm một liều thuốc lá.

Mời hai giờ rưỡi đêm, tôi tăng âm lượng lên chút ít để nghe bản tin cuối ngày. Tôi không thể rời mắt khỏi đồng tôn vụn rơi tung toé trên hai làn đường dành cho xe hơi.

Thật là ngu xuẩn.

Tôi tự nhủ: con người ta thật ngu ngốc quá đi.

Và rồi một tài xế xe tải đường trường xuất hiện trên màn hình. Anh ta mặc một chiếc áo phông có ghi dòng chữ Le Castellet. Tôi sẽ không bao giờ quên khuôn mặt anh ta.

Tối hôm ấy, trong phòng khách nhà tôi, chàng trai ấy đã nói:

- Đồng ý là có sương mù và chắc chắn là mọi người chạy xe quá nhanh nhưng vụ tai nạn liên hoàn này sẽ không bao giờ xảy ra nếu gã khốn ấy không cho xe chạy lùi để rẽ vào lối ra khỏi Bourg-Achard. Ngồi trong khoang lái nhìn ra, tất nhiên là tôi đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Có hai chiếc xe chạy cạnh tôi đã giảm tốc độ và rồi tôi nghe thấy những chiếc khác húc dúi dụi vào nhau như một trò đùa. Các vị muốn tin hay không thì tùy nhưng tôi không nhìn thấy gì qua kính chiếu hậu. Không gì cả. Sương mù trắng xoá. Tao hy vọng vụ tai nạn này sẽ khiến mày phải mất ngủ, đồ đểu cáng ả.

Đó là câu anh ta đã nói với tôi. Chính tôi.

Chính tôi, Jean-Piere Faret, đang trần trụi ngồi trong phòng khách nhà mình.

Đó là ngày hôm qua.

Hôm nay, tôi đã mua tất cả báo chí ra trong ngày. Trang ba của tờ Figaro ra ngày thứ Ba 30 tháng Chín:

MỘT THAO TÁC VẬN HÀNH XE SAI QUY CÁCH ĐÁNG NGỜ

“Một người điều khiển phương tiện giao thông đã thao tác vận hành sai quy cách khi cho xe chạy lùi tại ngã tư phân tầng Bourg-Achard (Eure), có thể là nguyên nhân dẫn đến vụ tai nạn liên hoàn khiến chín nạn nhân thiệt mạng hồi sáng hôm qua trong một loạt những vụ va chạm trên xa lộ A13. Sai lầm này đã gây ra vụ va chạm đầu tiên, trong làn đường từ tỉnh về Paris, và đám cháy phát ra từ chiếc xe tải chở nhiều liệu ngay sau đó. Những ngọn lửa liền thu hút sự chú ý của...”

Và trang ba của tờ Parisien:

GIẢ THUYẾT ĐÁNG SỢ VỀ MỘT THAO TÁC VẬN HÀNH XE SAI QUY CÁCH.

Sự bất cẩn, thậm chí là sự vô ý thức, của một người điều khiển xe bốn chỗ có thể là nguyên nhân dẫn đến tấn thảm kịch mà dấu vết là đồng tôn bị nghiền nát trên xa lộ A13, trong vụ việc này đã có ít nhất chín người đã thiệt mạng. Trên thực tế, cảnh sát đã thu thập được một lời chứng reo rắc kinh hoàng, theo đó, một chiếc xe đã cài số lùi để bắt kịp lối ra khỏi Bourg-Achard, cách Rouen chừng hai mươi cây số. Chính là để tránh chiếc xe này mà những...”

Và như thế trên dòng trên đây là chưa đủ...:

“Trong lúc tìm cách băng qua đường để sơ cứu cho những người bị thương, hai người khác đã bị một chiếc ô tô phóng ngang chệt chết. Chưa đầy hai phút sau, khoảng một trăm chiếc ô tô, ba xe tải hạng nặng...”

(Libération, số ra cùng ngày.)

Thậm chí chưa đến hai mươi mét, hầu như mới chỉ vừa chồm lên những vạch kẻ màu trắng.

Thao tác đã chỉ lấy mất của tôi có vài giây. Tôi đã quên.

Chúa ơi...

Tôi không khóc.

Năm giờ sáng, Florence vào phòng khách tìm tôi.

Tôi đã kể cô ấy nghe mọi chuyện. Hiển nhiên là vậy.

Cô ấy ngồi lặng đi hồi lâu, hai tay bưng lấy mặt trong hàng phút dài dằng dặc.

Cô ấy hết nhìn sang phải rồi nhìn sang trái như thể tìm kiếm phương án giải quyết và rồi cô ấy bảo tôi:

- Hãy nghe em cho kỹ đây. Anh sẽ không hé một lời nào hết. Anh biết rằng nếu không làm thế, họ sẽ buộc anh tội giết người không chủ ý và anh sẽ phải ngồi tù.

- Đúng vậy.

- Thế thì sao? Thế thì sao nào? Chuyện ấy sẽ thay đổi gì kia chứ? Những phần đời được thêm cũng hỏng bét và chuyện ấy liệu sẽ thay đổi được gì nào?!

Cô ấy bật khóc nức nở.

- Dẫu sao đi nữa, với anh thì chuyện cũng đã là vậy rồi. Đời anh đã hỏng từ lâu rồi.

Cô ấy hét lên.

- Đời anh thì có thể thế được nhưng đời bọn trẻ thì không! Thế nên anh sẽ không khai báo gì hết!

Tôi thì tôi không thể hét lên được.

- Chúng ta hãy nói về bọn trẻ nào. Em nhìn thằng bé này đi. Hãy nhìn nó thật kỹ vào.

Rồi tôi đưa cô ấy tờ báo, trên đó người ta có thể thấy một thằng nhóc đang khóc sướt mướt trên xa lộ A13.

Một thằng nhóc đang rời khỏi chiếc ô tô bẹp rúm.

Một bức ảnh được đăng tải trên báo.

Trong mục “Sự kiện trong ngày”.

- ... Thằng bé trạc tuổi Camile.

- Nhưng quý tha ma bắt, thôi ngay cái kiểu ấy đi!!! Vợ tôi đã hét lên như thế trong lúc túm chặt cổ áo tôi... Thôi ngay chuyện khốn kiếp ấy đi! Bây giờ anh câm miệng ngay! Tôi sẽ hỏi anh một câu. Chỉ một câu thôi. Một gã như anh đi tù thì có ích lợi gì? Hả, nói đi, việc anh ngồi tù thì có ích gì?!

- An ủi họ.

Cô ấy bỏ đi, hoàn toàn suy sụp.

Tôi nghe tiếng cô ấy chốt cửa, tự nhốt mình trong buồng tắm.

Sáng nay, đứng trước cô ấy, tôi đã gật đầu nhưng lúc này, tối nay, trong căn nhà im lìm của mình, chỉ vang lên tiếng máy rửa bát khe khẽ...

Tôi tuyệt vọng.

Tôi sẽ xuống nhà, tôi sẽ uống một ly nước và tôi sẽ ra vườn hút một điếu thuốc. Sau đó, tôi sẽ lại lên gác và tôi sẽ đọc lại một lượt tất cả những gì đã viết để xem liệu những câu chữ đó có thể giúp được tôi chăng.

Nhưng tôi không tin vào điều ấy.

-

Chú thích:

(1) *Viết tắt của Citizen Band: dải tần số radio, chủ yếu dùng để đảm bảo thông tin liên lạc giữa các phương tiện giao thông.*

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

- 11 -

Trong nhiều năm liền.

TRONG NHIỀU NĂM LIỀN tôi đã tin rằng người phụ nữ ấy đứng ngoài cuộc đời tôi, có lẽ không quá xa nhưng đứng ngoài.

Tin rằng người ấy không còn tồn tại nữa, rằng người ấy đang sống rất xa, rằng người ấy chưa bao giờ đẹp đến thế, rằng người ấy thuộc về thế giới quá khứ. Thế giới của thời tôi còn trai trẻ và lãng mạn, thời tôi tin rằng tình yêu là vĩnh cửu và rằng không gì trên đời này có thể sánh với tình yêu tôi dành cho cô ấy. Tất cả những điều vô nghĩa lý ấy.

Khi ấy tôi hai mươi sáu tuổi và tôi đang đứng trên sân ga. Tôi không hiểu vì sao cô ấy lại khóc nhiều đến thế. Tôi ôm siết cô ấy trong vòng tay và vục mặt vào cổ cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy có ý biểu lộ cho tôi thấy cảnh cô đơn tuyệt vọng của mình. Và rồi vài tuần sau, sau khi đã chà đạp lên liêm sỉ của mình như một kẻ bất lương bên điện thoại hay rên xiết trong những bức thư dài dằng dặc, rốt cuộc tôi cũng hiểu ra.

Hiểu ra rằng ngày hôm đó, cô ấy suy sụp bởi vì cô ấy biết đang nhìn mặt tôi lần cuối, rằng cô ấy đang khóc cho chính tôi, cho di hài của tôi. Và rằng thái độ lẩn tránh quyết liệt đó chưa đủ để cô ấy hài lòng.

Hàng tháng trời, đi đến đâu, làm việc gì tôi cũng chệch choạc.

Tôi không để ý đến bất cứ chuyện gì và đụng đâu hỏng đó. Lòng càng đau tôi càng đụng đâu hỏng đó nhiều hơn.

Tôi đã từng là một thằng con trai suy sụp đến lạ kỳ: tất cả những ngày rỗng tuếch mà tôi đã bày trò lường gạt Bằng cách thức dậy, làm việc đến暮 cả người, ăn uống cho qua bữa, uống hàng vài bia với các bạn đồng nghiệp và tiếp tục cười hèn hếch với những người anh em của tôi trong khi chỉ cần

một cái búng nhẹ của bất cứ ai trong số họ cũng đủ làm tôi gục hẳn.

Nhưng tôi đã lầm. Đó không phải là ý chí kiên cường mà là hành động đại dốt: bởi vì tôi tin rằng cô ấy sẽ quay trở lại. Thực lòng tôi đã tin như thế.

Tôi đã không nhìn thấy gì xảy đến và trái tim tôi đã hoàn toàn tan nát trên sân ga vào một chiều Chủ nhật. Tôi không thể tự mình giải quyết cho dứt điểm và vẫn đung đầu hồng đó, trong bất cứ chuyện gì.

Mấy năm ròng rã trôi qua không đem lại kết quả gì. Có những hôm tôi bắt gặp mình đang nghĩ:

- Này... lạ thật đấy nhỉ... mình cho cả ngày hôm qua mình đã không nghĩ gì đến cô ấy... Thay vì lấy thế làm mừng, tôi tự hỏi làm thế nào lại ra cơ sự ấy, làm sao tôi lại sống qua trọn một ngày trời mà không nghĩ đến cô ấy. Đến cái tên của cô ấy cũng ám ảnh tôi. Rồi hai hay ba hình ảnh về cô ấy rất rõ ràng. Luôn là những hình ảnh ấy.

Đúng vậy. Sáng ra tôi vẫn sống nhăn, tôi đã ăn uống, tắm rửa, xỏ quần áo lên người và làm việc.

Đôi khi tôi đã nhìn tấm thân trần của vài thiếu nữ. Vài lần, nhưng không thích thú gì.

Cảm xúc chỉ vền vện có thể này: trống rỗng.

Và rồi rốt cuộc, đời tôi cũng gặp vận may. Khi tất cả những chuyện đó đối với tôi đã trở nên vô nghĩa lý.

Một người phụ nữ đã gặp gỡ tôi. Một người phụ nữ hoàn toàn khác đã phải lòng tôi, người mang một cái tên khác và đã quyết định biến tôi thành một người đàn ông trọn vẹn. Không buồn hỏi ý kiến tôi, cô ấy đã vực tôi dậy và đã cưới tôi làm chồng chưa đầy một năm sau nọ hôn đầu của chúng tôi, nọ hôn trao trong một buồng thang máy, trong khuôn khổ một hội nghị.

Một phụ nữ đầy bất ngờ. Phải nói rằng tôi đã sợ vô cùng. Tôi không còn tin vào tình yêu nữa và hẳn đã thường xuyên làm cô ấy bị tổn thương. Tôi vuốt ve bụng cô ấy và tâm trí tôi vẫn vờ tận đâu đâu. Tôi vén tóc cô ấy lên và tìm trong đó một mùi hương khác. Thế mà cô ấy không trách móc tôi lấy một lời. Cô ấy biết cuộc đời ảo của tôi sẽ không tồn tại được lâu. Chỉ vì nụ cười của cô ấy, vì làn da của cô ấy và vì tất cả những mớ lộn xộn yêu

đương sơ đẳng và không chút vụ lợi cô ấy đã trao gửi tôi. Cô ấy có lý. Cuộc đời ảo của tôi đã để cho tôi sống hạnh phúc.

Lúc này cô ấy đang ở phòng bên. Cô ấy đang ngủ.

Xét về đường công danh, tôi đã thành đạt hơn cả những gì tôi từng hình dung. Phải nói rằng đó là thành công của một cá tính bền bỉ, rằng tôi đã xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ, rằng tôi đã đưa ra vài quyết định đúng đắn, rằng... Tôi cũng không biết nữa.

Dẫu sao đi nữa tôi cũng thấy rõ sự ngạc nhiên cũng như nghi hoặc trong ánh mắt đám bạn học cũ, rõ ràng những chuyện này khiến họ chưng hửng: một cô vợ đẹp, một tấm danh thiếp sang trọng và những chiếc sơ mi may đo... với quá ít năng lực trí tuệ tại điểm xuất phát. Chuyện này khiến ai cũng phải bối rối không biết nên lý giải thế nào.

Ngày còn học đại học, tôi nổi tiếng là một gã chỉ nghĩ đến gái, tuy nhiên... chỉ nghĩ đến người con gái ấy, một gã viết thư tình cả trong những tiết học có giáo sư thỉnh giảng và không màng đến những bộ ngực, những cặp mông, những ánh mắt hay đến bất cứ cái gì khác trong quán cà phê. Gã trai thứ Sáu tuần nào cũng bắt chuyến tàu đầu tiên về Paris và đến sáng thứ Hai trở lại trường với vẻ buồn bã và đôi mắt trũng sâu, luôn miệng nguyền rủa những khoảng cách và sự tận tâm của nhân viên soát vé. Lại một thằng bỏ đi hơn là người chiến thắng, thật thế.

Vì yêu cô ấy, tôi đã sao nhãng việc học và chính kết quả học tập thảm bại của tôi, thêm vào đó là vài mối do dự phân vân khác, cô ấy đã bỏ rơi tôi. Cô ấy hẳn nghĩ rằng tương lai là quá... bấp bênh với một gã kiểu như tôi.

Hôm nay, khi tôi đọc bảng kê số tiền có trong tài khoản ngân hàng, tôi thấy rõ cuộc đời là một trò hề nực cười.

Vậy mà tôi đã sống như thế không có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên, cũng có nhiều lúc tôi cùng vợ hoặc cùng những người bạn, chúng tôi mỉm cười nhắc lại thời sinh viên, những cuốn sách và những bộ phim đã dạy dỗ chúng tôi nên người và cả về những mối tình thời trẻ, những gương mặt đã bị lãng quên trên đường đời và đôi khi tình cờ trở lại trong tâm trí. Chỉ bằng mấy tách cà phê và tất cả những nhung nhớ hoài cổ kiểu này... phần đời này của chúng tôi được xếp gọn trong một tầng giá.

Chúng tôi thỉnh thoảng có nhắc đến qua loa. Nhưng tôi không bao giờ kể ra chi tiết. Ôi không.

Có thời, tôi còn nhớ, ngày nào tôi cũng đi ngang qua một tấm biển ghi rõ tên thành phố nơi cô ấy sống, tôi biết chắc cô ấy đang sống tại đó, trên biển có ghi cả số kilomet phải vượt qua để tới được đó.

Hàng sáng, trên đường đến sở làm và hàng tối, trên đường trở về nhà, tôi đều nhìn vào cái biển ấy. Tôi liếc nhìn vào đó, tất cả chỉ có vậy. Tôi đã không bao giờ lái xe theo hướng đó. Tôi từng nghĩ đến chuyện này, nhưng ngay cả ý nghĩ nháy đèn pha rẽ theo hướng đó cũng giống như làm một điều gì đó xúc phạm nặng nề đến vợ tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn cứ liếc nhìn cái biển chỉ đường ấy, đúng thế.

Và rồi tôi chuyển công tác. Tấm biển không còn nằm trên đường đi nữa.

Nhưng vẫn luôn có những lý do khác, những duyên cớ khác. Vẫn luôn là vậy. Đã bao lần đang đi trên phố. Tôi ngoảnh lại, tìm quặt thắt vì ngờ đã nhận ra một hình bóng... hay thoáng nghe một giọng nói... hay một kiểu tóc nhang nhác giống như là...?

Bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Tôi ngỡ rằng mình sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa nhưng chỉ cần một khoảnh khắc cô độc tại một nơi nào đó hơi tĩnh lặng cũng đủ để cô ấy hiện ra.

Một hôm, trong khoảng sân lộ thiên của một nhà hàng, cách đây chưa đầy sáu tháng, khi vị khách hàng của tôi phải tiếp đãi lờ hện, tôi đã ngồi đó, lục lọi trong ký ức để tìm lại cô ấy. Tôi đã nới lỏng cổ áo và nhờ cậu bồi mua một bao thuốc. Loại thuốc nặng và mùi hắc mà thời sinh viên tôi vẫn thường hút. Tôi duỗi chân và từ chối khi cậu bồi tỏ ý muốn dọn bớt bộ đồ ăn đã bày sẵn phía đối diện. Tôi đã gọi một chai vang lâu năm, hình như là một chai hiệu Gruaud-Larose... và trong khi tôi lim dim mắt, vừa rít thuốc vừa nhắm nháp một tia nắng mặt trời nhỏ nhắn, tôi trông thấy cô ấy tiến lại gần.

Tôi nhìn cô ấy và cứ thế ngắm nhìn mê mải. Tôi chưa lúc nào thôi nghĩ đến cô ấy và đến những việc chúng tôi làm khi ở cùng nhau và khi chúng tôi cùng ngủ trên một chiếc giường.

Chưa bao giờ tôi tự hỏi liệu có phải tôi vẫn luôn yêu cô ấy hay những tình cảm tôi dành cho cô ấy chính xác là như thế nào. Làm như thế cũng chẳng ích gì. Nhưng tôi thích tìm lại cô ấy ở khúc quanh của một khoảnh khắc cô đơn. Tôi phải nói ra điều ấy vì đó là sự thật.

Thật may, cuộc sống không để cho tôi có nhiều giây phút cô đơn. Quả là phải có một vị khách phá đám hoàn toàn quên khuấy mất tôi hoặc tôi chỉ có một mình, vào ban đêm, ngồi trong xe và không lo âu thì tôi mới có được cảm giác ấy. Nói ra chừng ấy điều kiện cũng đủ thấy là tôi gần như không bao giờ có cơ hội để cảm thấy cô đơn.

Và ngay cả khi tôi muốn thả mình theo một nỗi buồn lớn lao, một nỗi luyến tiếc da diết, hay muốn giở giọng bông lơn chẳng hạn và muốn thử tìm lại số điện thoại của cô ấy qua dịch vụ danh bạ điện tử minitel hay một hành vi ngu xuẩn tương tự, giờ thì tôi đã biết rằng chuyện ấy nằm ngoài tầm tay mình, bởi đã hàng năm trời nay, tôi có những tay vịn đích thực của riêng mình. Những tay vịn vững chắc nhất: những đứa con.

Tôi đắm đuối vì bọn trẻ. Tôi có ba đứa, đứa con gái lớn bảy tuổi, tên Maria, đứa thứ hai sắp tròn bốn tuổi, Joséphine và Yvan, thằng bé út chưa đầy hai tuổi. Và lại, chính tôi đã cầu xin vợ sinh cho tôi đứa con thứ ba, tôi vẫn còn nhớ cô ấy đã nhắc đến nỗi vất vả mệt nhọc và đến tương lai nhưng tôi yêu trẻ con vô cùng, những tiếng bi bô của chúng và những nụ hôn ướt mềm của chúng... Thôi nào... tôi nói với cô ấy, hãy sinh cho anh thêm một đứa nữa. Cô ấy không cự nự lâu và chỉ cần duy nhất hành động đó thôi, tôi biết cô ấy là người bạn duy nhất của tôi và tôi sẽ không bao giờ rời xa người bạn ấy. Ngay cả khi tôi đang kề cận một hình bóng tồn tại dai dẳng.

Lũ trẻ là điều tốt đẹp nhất tôi từng biết đến .

Một chuyện tình xưa cũ không đáng kể gì khi đặt cạnh chúng. Không hề.

*

* *

Đại khái đó là cuộc sống tôi đang có, thế rồi tuần trước, cô ấy đã gọi điện

cho tôi và xưng tên:

- Là em, Hélène đây.

- Hélène sao?

- Em không làm phiền anh chứ?

Tôi đang đặt Yvan ngồi trên đầu gối, thằng bé vừa cố với lấy ống nghe vừa kêu líu ríu:

- Nào con...

- Con anh đây à?

- Ừ.

- Nó mấy tuổi rồi?

- ... Tại sao em lại gọi cho anh thế này?

- Thằng bé mấy tuổi rồi?

- Hai mươi tháng.

- Em gọi cho anh vì em muốn gặp anh.

- Em muốn gặp anh ấy à?

- Vâng.

- Những chuyện ngu ngốc này là gì vậy?

- ....

- Chỉ buông mỗi một câu như vậy. Em thử nghĩ mà xem!... Mình muốn gặp lại anh ta...

- Đại loại thế.

- Tại sao? ... Ý anh là tại sao lại vào thời điểm này? ... Sau ngần ấy năm...

- ... Mười hai năm. Đã mười hai năm trôi qua.

- Vậy đó. Rồi sao nào? ... Xảy ra chuyện gì vậy? Em tỉnh lại rồi sao? Em muốn gì đây? Em muốn biết tuổi của các con anh hay liệu đầu anh đã hói chưa hay... hay là xem em sẽ gây ấn tượng gì cho anh, hay là... hay chỉ là để nhắc đến quãng thời gian tươi đẹp đã qua?!

- Nghe này, em không nghĩ là anh lại nhìn nhận mọi chuyện như vậy, em gác máy đây. Em lấy làm tiếc. Em...

- Làm thế nào em tìm được số của anh?

- Qua bố anh.

- Gì kia.

- Ban này em đã gọi cho bố anh và em đã hỏi ông số điện thoại nhà anh, chuyện chỉ có thể.

- Bố anh vẫn nhớ em sao?

- Không. À mà... em không nói ông biết em là ai.

Tôi đặt Yvan xuống đất, thằng bé lồm chồm chạy sang phòng bên chơi với các chị nó. Vợ tôi không có ở đó.

- Đợi chút nhé, đừng bỏ máy... “Marie! Con đi giày cho em được không?”
... Alô? Em vẫn nghe máy đấy chứ?

- Vâng.

- Vậy thì?...

- Vậy thì sao?...

- Em muốn chúng ta gặp lại nhau?...

- Vâng. Nhưng cũng không lâu đâu. Chỉ uống với nhau một ly hay dạo quanh một lát thôi, anh thấy đấy...

- Tại sao. Làm vậy phỏng có ích gì?

- Chỉ vì em muốn gặp lại anh thôi. Muốn nói chuyện với anh một lát.

- Hélène à?

- Vâng.

- Tại sao em làm thế?

- Tại sao ư?

- Ừ, tại sao em gọi cho anh? Tại sao lại muộn màng như vậy? Tại sao lại là lúc này? Thậm chí em còn chẳng thèm hoãn hoãn xem liệu em có gây rắc rối cho đời anh hay không... Em bấm số của anh và em...

- Nghe này Piere. Em sắp chết.

- ...

- Bây giờ em mới gọi cho anh vì em sắp chết rồi. Em không biết chính xác là khi nào, nhưng chắc là sẽ không bao lâu nữa đâu.

Tôi đẩy ống nghe xe khỏi tai để hít thở chút không khí và tôi cố gắng đứng dậy nhưng không thể.

- Không thể thế được.

- Đúng là thế đấy.

- Em bị làm sao?

- Ồ... chuyện phức tạp lắm. Tóm lại, có thể nói là máu của em nó bị... nói cho cùng em cũng không rõ nó bị làm sao vì các chuẩn đoán họ đưa ra cứ rối tinh rối mù nhưng dấu sao, em vẫn không được ổn cho lắm.

Tôi bảo cô ấy:

- Em chắc chứ?

- Hượm đã nào. Nhưng anh đang nghĩ gì vậy? Rằng em bịa chuyện mù mẫn để có cớ gọi cho anh sao?!

- Anh xin lỗi.

- Thôi xin anh.

- Có khi họ nhầm cũng nên.

- Vâng... Cũng có thể.

- Không phải thế à?

- Không. Em không nghĩ thế.

- Sao lại có thể thế được nhỉ?

- Em không rõ.

- Em đau à?

- Cũng tạm tạm ạ.

- Em đau à?

- Đúng là có đau một chút.

- Em muốn gặp anh một lần cuối à?

- Vâng. Anh nói thế cũng được.

- ...

- ...

- Em không sợ sẽ thất vọng sao? Em không muốn giữ lại một ... hình ảnh đẹp sao?

- Hình ảnh khi anh còn trẻ và điển trai ấy à?

Tôi nghe tiếng cô ấy cười khẽ.

- Đúng vậy. Khi anh còn trẻ trắng và đẹp trai và chưa hề có tóc bạc...

- Anh có tóc bạc rồi ư?!

- Năm sợi, anh nghĩ vậy.

- A ha! Thế đấy, anh làm em sợ chết khiếp! Anh nói đúng. Em không rõ liệu bắt liên lạc lại có phải một ý hay không nhưng em đã cân nhắc chuyện

này được một thời gian... và em tự nhủ cuộc gặp này thật sự sẽ khiến em được vui... Mà thời gian gần đây, những chuyện làm em vui không còn nhiều nữa... nên em... nên em gọi cho anh.

- Em nghĩ đến chuyện này bao lâu rồi?

- Mười hai năm rồi! Không... Em đùa đấy. Em mới nghĩ đến vài tháng nay. Chính xác hơn là kể từ lần nhập viện gần đây nhất.

- Em nghĩ em muốn gặp lại anh sao?

- Vâng.

- Bao giờ?

- Bao giờ anh muốn. Bao giờ anh thu xếp được thời gian.

- Em sống ở đâu?

- Vẫn chỗ đó thôi. Cách chỗ anh khoảng một trăm cây số, em nghĩ vậy.

- Hélène này?

- Vâng.

- Không có gì.

- Anh nói đúng. Chẳng có gì hết. Chuyện là vậy đấy. Đời là thế và em gọi cho anh không phải để xới lại quá khứ hay cố gắng làm điều viễn vông không tưởng, anh biết đấy. Em...

Em gọi cho anh bởi vì em muốn nhìn gương mặt anh. Tất cả chỉ có vậy. Cũng giống như mọi người quay về ngôi làng họ đã trải qua thời ấu thơ hay về thăm lại căn nhà của cha mẹ họ... hay trở lại thăm bất cứ nơi nào đã ghi dấu trong cuộc đời họ.

- Giống như một cuộc hành hương chứ gì.

Tôi chợt nhận ra giọng mình cũng đã thay đổi.

- Vâng, chính xác là thế. Giống như một cuộc hành hương vậy. Nếu ví gương mặt anh là một nơi đã ghi dấu cuộc đời em.

- Các cuộc hành hương lúc nào cũng buồn.

- Sao anh lại nói vậy?! Anh chưa bao giờ làm vậy ư!?

- Không. À mà rồi chứ. Ở Lourdes...

-Ồ vâng, đúng rồi... ra là ở đó, Lourdes, dĩ nhiên rồi...

Cô ấy ép mình nói bằng một giọng chế giễu.

Tôi nghe tiếng bọn trẻ cãi nhau chí chóe và tôi hoàn toàn không còn muốn

tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa. Tôi đã gác máy. Rốt cuộc tôi cũng buột miệng hỏi:

- Khi nào vậy?
- Chính anh mới là người cho em một cái hẹn chính xác.
- Ngày mai nhé?
- Nếu anh muốn thế.
- Ở đâu nào?
- Khoảng cách giữa hai thành phố của chúng ta chia đôi. Ở Sully chẳng hạn...
- Em lái xe được không?
- Được mà. Em lái được.
- Ở Sully có gì nào?
- Em nghĩ là chẳng có gì đáng kể đâu... để rồi xem. Chúng ta chỉ việc đợi nhau trước toà thị chính...
- Vào giờ ăn trưa nhé?
- Ôi không. Dùng bữa với em thật không hay chút nào, anh biết đấy... Cô ấy còn gượng cười.
- ... Sau giờ ăn trưa, như thế sẽ tiện hơn.

*

* *

Đêm đó, anh không tài nào chớp mắt. Mắt anh mở thao láo nhìn thẳng lên trần nhà. Anh muốn giữ cho chúng thật khô. Đừng khóc.

Làm thế không phải vì vợ anh. Anh sợ mắc phải sai lầm, sợ phải khóc thương cái chết của cuộc sống nội tâm bản thân hơn là cho cái chết của chính cô. Anh biết một khi đã khóc, anh sẽ không thể ngừng lại được.

Đừng mở van ra. Nhất định đừng làm vậy. Bởi vì ngần ấy năm qua, cho tới giờ anh vẫn vỗ ngực tự hào và than phiền về sự yếu đuối của con người. Những người khác. Những người khác không biết họ muốn gì và vung vãi sự tầm thường của mình khắp nơi.

Anh đã trải qua gần ấy năm trời ngắm nhìn quãng đời tuổi trẻ của mình với một ánh mắt âu yếm đáng khinh. Lúc nào cũng vậy, mỗi khi nghĩ đến cô, anh đều tương đối hoá mọi chuyện, anh làm bộ như đang mỉm cười khi nhớ lại hay chợt hiểu ra một điều gì đó. Trong khi anh chưa bao giờ hiểu được điều gì hết.

Anh biết rõ rằng anh đã chỉ yêu mình cô và chưa từng được ai khác yêu ngoài cô. Rằng cô là tình yêu duy nhất của anh và không gì có thể thay đổi điều này. Rằng cô đã bỏ rơi anh như một vật làm vướng chân và vô dụng. Rằng cô chưa bao giờ ra tay cứu vớt anh hay viết một câu dù ngắn ngủi để giảng hoà. Để thú nhận với anh rằng cô không tốt đẹp đến mức ấy. Rằng anh đã nhìn lầm người. Rằng cô không xứng đáng với anh. Hoặc giả đời cô đã mắc phải sai lầm lớn nhất và cô vẫn thăm tiếc về điều ấy. Anh biết cô kiêu hãnh biết chừng nào. Để nói với anh rằng chính cô cũng đã đau đớn day dứt suốt mười hai năm trời và rằng lúc này cô sắp bước sang thế giới bên kia.

Anh không muốn khóc và để ngăn mình khỏi khóc, anh tự huyễn hoặc mình đủ chuyện. Đúng chính thế. Đủ thứ chuyện. Vợ anh trong lúc nằm xoay người lại đã đặt tay lên bụng anh và ngay lập tức anh hồi tiếc về những cơn mê sáng này. Tất nhiên là anh đã từng yêu là thế. Anh ngắm nhìn gương mặt của người đang nằm cạnh và cầm tay cô để hôn cô. Vẫn đang say giấc, cô mỉm cười.

Không, chẳng có chuyện gì đáng để anh phải phàn nàn. Anh không nên tự lừa dối mình. Niềm đam mê lãng mạn, ô hô, chỉ trong chốc lát thì còn được. Nhưng bây giờ thì đủ rồi, chứ còn sao nữa. Hơn nữa, chiều mai sẽ không tiện cho anh lắm vì vướng cuộc hẹn với các đối tác bên Sygma II. Anh sẽ buộc phải nhờ Marcheron đứng ra thay mình, mà điều này thực sự càng không tiện chút nào vì với Marcheron...

Đêm đó anh không tài nào chợp mắt được. Anh nghĩ đến đủ thứ chuyện.

Anh có thể lý giải chứng mất ngủ của mình như thế, trừ phi đèn trong phòng ngủ quá tối và anh chẳng nhìn thấy gì hết, và rằng, giống như mỗi khi quá buồn nản, anh lại đụng đầu hồng đó.

*

* *

Đêm đó cô không tài nào chợp mắt được nhưng cô đã quen thức trắng đêm như vậy. Cô hầu như không ngủ nữa. Có tình trạng ấy là vì những hoạt động thể chất ban ngày chưa đủ khiến cô mệt mỏi. Đó là cách lý giải của bác sĩ. Các con trai cô đã sang ở cùng cha chúng và cô chỉ còn biết khóc.

Khóc. Khóc mãi. Khóc hoài.

Cô suy sụp, cô thôi không cố gắng cứu vãn tình thế nữa, cô buông xuôi mọi chuyện, mặc cho muốn đến đâu thì đến. Cô bất cần, cô nghĩ như bây giờ là tốt rồi, phải chuyển sang việc khác và tìm tòi theo một hướng khác bởi vì bác sĩ kia có phán cô không mệt mỏi gì cũng vô ích, dẫu có khoác lên người chiếc áo blouse sạch sẽ tinh tươm và tuôn ra những lời lẽ phức tạp thì cũng hoài công, ông ta cũng chẳng thể hiểu được chuyện này. Sự thật là cô đang kiệt sức. Hoàn toàn kiệt sức.

Cô khóc bởi rốt cuộc cô đã gọi cho Pierre. Cô đã luôn biết cách xoay sở để có được số điện thoại của anh, đã nhiều lần cô ấn mười con số ngăn cách cô với anh, nghe giọng anh rồi vội vã gác máy. Thậm chí có lần, cô đã bám theo anh cả một ngày trời bởi vì cô muốn biết anh sống ở đâu, lái xe hiệu gì, làm việc ở đâu, ăn mặc ra sao và có vẻ lo lắng hay không. Cô cũng đã bám theo vợ của anh. Cô buộc phải công nhận rằng người phụ nữ xinh đẹp và vui tươi rạng ngời và người ấy đã sinh được cho anh những đứa con.

Cô khóc vì hôm nay, tim cô đã đập trở lại trong khi đã từ lâu nay cô không tin vào điều ấy nữa. Cô đã có một cuộc sống còn nghiệt ngã hơn những gì trước đây cô từng hình dung. Nhất là cô đã biết đến nỗi cô đơn. Cô ngỡ lúc này đã là quá muộn để cảm nhận điều gì đó, rằng cô đã phung phí hết vận may của mình rồi. Nhất là từ khi Họ tỏ ra quan tâm đến việc lấy mẫu máu đều đặn mỗi ngày, một cuộc kiểm tra ngẫu nhiên cũ rích bởi vì cô cảm thấy cơ thể rệu rã. Tất cả bọn họ, từ những tay bác sĩ làng nhàng đến những bậc đại giáo sư đều đưa ra cùng một kết luận về những triệu chứng này nhưng không nói được gì nhiều khi đề cập đến phương pháp chữa trị.

Cô khóc vì biết bao nhiêu là lý do, nhiều đến mức cô không muốn nghĩ đến chúng nữa. Đã đến lúc cô phải gánh chịu hậu quả của những việc mình làm từ trước đến nay. Thế nên, để tự vệ chút đỉnh, cô tự nhủ mình khóc là để hưởng niềm vui được khóc và tất cả chỉ có thế.

*

* *

Khi tôi đến, cô ấy đã đợi sẵn ở đó và mỉm cười với tôi. Cô ấy còn bảo chắc chắn đây là lần đầu tiên em không bắt anh phải đợi, anh thấy đấy, không nên vội thất vọng và tôi, tôi bảo cô ấy rằng tôi chưa từng thất vọng.

Chúng tôi không ôm hôn nhau. Tôi bảo cô ấy em chẳng thay đổi gì cả. Nhận xét như thế quả là ngu xuẩn nhưng đó chính là điều tôi nghĩ, chưa kể tôi thấy cô ấy còn xinh đẹp hơn trước. Cô ấy trông rất xanh xao và những mạch máu li ti màu xanh hiện lên rõ mồn một quanh hai mắt, trên hai mí mắt và hai bên thái dương. Cô ấy gầy rộc đi và nét mặt còn hốc hác hơn trước. Cô ấy có vẻ cam chịu hơn nhiều trong khi tôi vẫn còn nhớ rất rõ ấn tượng hoạt bát linh lợi toát ra ở cô ấy trước kia. Cô ấy nhìn tôi chăm chú không rời mắt. Cô ấy muốn tôi nói chuyện với cô ấy, cô ấy muốn tôi im miệng. Cô ấy luôn mỉm cười với tôi. Cô ấy muốn gặp lại tôi và tôi thì không biết mình phải cử động chân tay như thế nào, không biết liệu tôi có thể hút thuốc hay chạm vào tay cô ấy được không.

Đó là một thành phố thảm thê. Chúng tôi đã đi bộ đến công viên, xa hơn một chút.

Chúng tôi kể cho nhau về cuộc sống hiện tại. Cuộc trò chuyện khá rời rạc. Chúng tôi đều giữ lại cho riêng mình những bí mật. Cô ấy lựa chọn câu chữ. Có một lúc, cô ấy đã hỏi tôi về sự khác biệt giữa sự rối loạn tinh thần và tình trạng vô công rồi nghề. Tôi cũng không biết nữa. Cô ấy ra hiệu cho tôi biết rằng dấu sao đi nữa, chuyện đó cũng không quan trọng. Cô ấy bảo rằng tất cả những chuyện này đã khiến cô ấy trở nên quá cay đắng hay quá nghiệt ngã, dù thế nào chẳng nữa cũng quá khác với bản tính thật sự của cô ấy.

Chúng tôi hầu như không đề cập đến căn bệnh của cô ấy, trừ có lúc cô ấy nhắc đến những đứa con của mình, nói rằng đối với chúng đó không còn là cuộc sống nữa rồi. Cách đây ít lâu, cô ấy muốn nấu mì cho chúng và cô ấy thậm chí không thể thực hiện ý định đó vì cái nồi nước quá nặng để cô ấy có thể nhắc nó lên và rằng không, thực sự đó không còn là cuộc sống nữa rồi. Thời gian sống cùng với cô, chúng đã phải đau buồn nhiều hơn là hiện tại.

Cô ấy bắt đầu tôi kể về vợ và các con tôi, về công việc tôi đang làm. Thậm chí cả về Marcheron. Cô ấy muốn biết tất cả mọi chuyện nhưng tôi thấy rõ rằng phần lớn thời gian, cô ấy đâu có để ý nghe tôi nói.

Chúng tôi ngồi xuống một băng ghế trang trí hình vảy cá đối diện với một đài phun nước khô ron, có lẽ là từ ngày cắt băng khánh thành đến giờ. Mọi thứ đều xấu xí. U ám và xấu xí. Sương bắt đầu rơi và chúng tôi ngồi xích lại gần hơn một chút để sưởi ấm cho nhau.

Cuối cùng, cô ấy đứng dậy, đã đến lúc cô ấy phải về.

Cô ấy nói em muốn cầu xin anh một đặc ân, chỉ một mà thôi. Em muốn cảm nhận anh. Và vì tôi không trả lời, cô ấy đã trả lời suốt những năm qua, cô ấy đã muốn cảm nhận mùi da thịt tôi. Tôi ghì thật chặt tay mình tận đáy túi áo khoác bởi nếu không làm thế, hẳn tôi sẽ...

Cô ấy đi vòng ra sau lưng tôi và cúi xuống tóc tôi. Cô ấy giữ nguyên tư thế ấy một lúc lâu và tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Rồi sau đó, cô ấy đưa mũi xuống hõm gáy tôi và vòng quanh đầu tôi, cô ấy nhấn nha một chút vội vàng, thế rồi cô ấy ngửi dọc theo cổ tôi xuống đến cổ áo sơ mi. Cô ấy hít hà và cũng để nguyên hai tay chấp sau lưng. Rồi cô ấy nói nóng cà vạt của tôi và mở hai nút đầu tiên trên sơ mi và tôi cảm thấy chóp mũi lạnh toát của cô ấy sát vào phần đầu xương đòn của mình, tôi... tôi...

Tôi đã có một động tác hơi có phần đột ngột. Cô ấy ngược lên và đặt cả hai bàn tay xương xương lên vai tôi. Cô ấy bảo rằng em đi đây. Em muốn anh đừng nhúc nhích và đừng quay đầu lại nhìn. Em van anh. Em van anh đấy. Tôi không nhúc nhích. Dầu sao chẳng nữa tôi cũng không muốn làm thế bởi tôi không muốn cô ấy nhìn thấy cặp mắt sưng mọng và vẻ mặt nhăn

nhúm của tôi.

Tôi đã chờ đủ lâu rồi tôi trở ra xe.

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

Đoạn kết.

MARGUERITE! Bao giờ thì chúng ta được ăn gì? - Mặc xác anh. Từ khi tôi viết truyện ngắn, chồng tôi gọi tôi bằng cái tên Marguerite, cùng lúc tay vỗ bồm bộp vào hông tôi, rồi bữa tối nào anh ấy cũng nhăng cuội rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ thôi việc, sống nhờ vào tác quyền của tôi.

- Hượm đã nào... tôi ấy à!? Không thành vấn đề, tôi sẽ đợi chuyện đó xảy ra và tôi sẽ lái chiếc jaguar XK 8 tới trường đón bọn trẻ. Đã tính cả rồi chứ... Tất nhiên là thỉnh thoảng tôi phải xoa bóp vai cho cô ấy nhưng cũng chẳng sao hết... cái xe á? ... Tôi chọn màu xanh lục ấy.

Chồng tôi làm nhảm suốt những câu không đầu không đuôi về chuyện ấy và những người khác lúng túng không biết còn phải làm sao.

Họ nói chuyện với tôi bằng cái giọng người ta thường dùng khi nhắc đến một bệnh lây truyền qua đường tình dục:

- Chuyện chị viết ăn là thật đấy à?

- Và tôi, tôi liền nhún vai và chìa ly của mình ra cho trụ cột gia đình. Tôi làu nhàu rằng không, làm gì có chuyện đó, hầu như có viết lách gì đâu. Và kẻ đang phẫn khích tột độ kia, người mà vào một ngày nọ tôi đã xiêu lòng cưới làm chồng lại bồi thêm:

- Hượm đã nào... nhưng cô ấy không kể cho các bạn nghe sao? Em yêu à, em không kể với mọi người chuyện em giành giải thưởng tại Saint-Quentin à? Chà!... cũng phải đến mười ngàn quan chứ ít gì!!! Chỉ mất có hai tối bên chiếc máy tính cá nhân cô ấy đã tậu với giá năm trăm quan trong một đợt bán hàng từ thiện và thu về những mười ngàn quan!...

- Còn vụ làm ăn nào sinh lời hơn thế? Nhưng tôi sẽ không tiết lộ với các bạn về tất cả các giải thưởng cô ấy giành được đâu...phải không em yêu, mình cứ khiêm tốn thôi nhĩ

Đúng là trong những lúc như thế này, tôi chỉ muốn giết chết anh ta.

Nhưng tôi sẽ không làm vậy.

Trước hết là bởi anh ta nặng những tám mươi hai kilô (anh ta cứ khẳng khẳng là tám mươi, chỉ đơn thuần là trò làm đom) và sau nữa, bởi vì anh ta nói đúng.

Anh ta có lý, tôi sẽ trở thành loại người nào đây nếu tôi bắt đầu quá tin vào điều đó?

Tôi trẻ nài công việc? Rốt cuộc tôi đã nói những câu kinh khủng với cô đồng nghiệp tên Michaline? Tôi sắm cho mình một cuốn sổ nhỏ bìa da rắn và lưu lại những ghi chép để dành sau này sẽ dùng đến? Tôi cảm thấy quá sức cô độc, quá xa, quá gần, quá khác biệt? Tôi tìm đến mộ Chateaubriand[40] để tĩnh tâm suy nghĩ? Tôi nói: “Không, không phải tối nay, em xin anh đấy, đầu em đã ong lên cả rồi đây này”? Tôi quên cả giờ đón con vì có một chương cần viết cho xong?

Phải đến đón lũ trẻ ở nhà vú em từ năm giờ rưỡi chiều trở đi. Bạn bấm chuông cửa, bọn trẻ liền ùa cả ra phía cửa, tim đập rộn, thằng bé mở cửa cho bạn dĩ nhiên không tránh khỏi thất vọng khi nhìn thấy bạn, bởi bạn có mặt ở đó không phải để đón nó nhưng qua cái giây ứ đọng đầu tiên (miệng mím lại, vai xụi lơ và món thú bông kéo lê tràn sà), thằng bé quay sang con trai bạn (đang đứng ngay đằng sau) rồi hét tướng lên:

- LOUIS, LÀ MẸ CẬU ĐẤY!!!!

Rồi bạn liền nghe thấy câu trả lời:

- Ở nhưng... tớ biết rồi mà.

Nhưng nàng Marguerite đã chán ngán mệt mỏi với tất cả những điệu bộ nhõng nhẽo này.

Nàng muốn biết rõ ràng đích xác về chuyện này. Dù nàng có phải đi đến tận Combourg mới biết được ngay lập tức.

Nàng đã chọn một vài truyện ngắn (mất hai đêm thức trắng), in chúng ra bằng chiếc máy in cà tàng (mất hơn ba tiếng đồng hồ mới cho ra một trăm ba mươi tư trang giấy!), nàng áp chặt đóng giấy má bản thảo trước ngực và mang đến một hàng photo gần trường Luật. Nàng đứng xếp hàng đằng sau

đám nữ sinh viên ồn ào và vất vẻo trên những đôi giày cao gót (Marguerite, nàng cảm thấy thấy mình thật què kệch và già cỗi).

Cô nhân viên hỏi:

- Bìa và gáy dùng màu trắng hay đen đây?

Và nàng lại thêm lần nữa toát mồ hôi hột (trắng à? liệu có gọi nên hình ảnh về một kẻ chịu lễ ban thánh thể tầm thường không nhỉ?... nhưng còn màu đen, nhất định sẽ tạo ấn tượng quá sức tự tin ề bản thân, khác nào một loại luận án tiến sĩ cơ chứ?... đúng là đại hoạ).

Cuối cùng, cô nàng nhân viên trẻ măng phát sốt ruột:

- Đây chính xác là tài liệu gì vậy?

- Vài mẫu chuyện ấy mà...

- Mẫu chuyện gì kia?

- Không, nhưng không phải những mẫu tin đăng báo đăng đâu, những truyện ngắn sáng tác ấy, cô hiểu chứ? ... Tôi cần sao ra để gửi cho nhà xuất bản...

- ...???... À vâng... nhưng mà chuyện ấy chẳng gợi ra ý tưởng nào về màu sắc của bìa hay gáy sách cả...

- Cô cứ chọn bất kỳ màu nào cô thích, tôi tin tưởng ở cô (coi như ván đã đóng thuyền).

- Vậy thì tôi sẽ đóng cho chị bìa màu lam vì trong thời gian này, chúng tôi đang có đợt khuyến mại cho màu lam: giá chỉ 30 quan thay vì 35 quan... (Một bìa sách màu lam xuất hiện trên chiếc bàn làm việc trang nhã của một chủ bút lịch lãm của la rive gauche[41]... Ừc.

- Nhất trí, vậy thì dùng màu lam đi (đừng có cưỡng lại Định mệnh nhé, cô em).

Kẻ kia nhắc nắp máy photo hiệu Rank Xerox to đùng lên và thao tác cho bạn như thể đó là những bản sao luật dân sự tầm thường và cứ thế, tôi đưa lại cho chị cái mớ giấy lộn xộn và cứ thế, tôi gập cho chị nát như những mép giấy.

Người nghệ sĩ âm thầm chịu đựng.

Vừa bỏ tiền vào két, cô nhân viên vừa cầm lại điều thuốc dở đang để tạm phía trên ngăn kéo két, rồi cô buột miệng:

- Những truyện ngắn của chị nói về gì vậy?

- Về mọi thứ.

- Ra vậy.

- ... - ...

- Nhưng chủ yếu là về tình yêu.

- Vậy hả?

Nàng mua một chiếc phong bì bìa cứng tuyệt đẹp. Loại bền nhất, đẹp nhất, đắt nhất với bốn góc lượn tròn và một phần nắp gập không chê vào đâu được. Loại phong bì chúa nhất.

Nàng ra bưu điện, hỏi mua loại tem bộ, những con tem đẹp nhất, những con tem giới thiệu về tác phẩm hội họa hiện đại. Nàng liếm cho chúng vừa đủ ướt với đầu vẩy trùi mẩn, dán chúng lên bì thư với vẩy cực kỳ thành tâm, nàng đọc một câu bùa ếm chiếc phong bì, nàng cầu phúc cho nó, nàng lấy dấu thánh giá bên trên rồi niệm thêm một vài câu thần chú hẳn là vẫn còn trong vòng bí mật.

Nàng tiến lại gần thùng thư “chỉ dành cho thư gửi đi Paris và các vùng phụ cận”, nàng ôm ấp kho báu của mình lần cuối, nàng quay nhìn đi nơi khác và nhét nó qua khe.

Đối diện với bưu điện có một quán bar. Nàng ngồi ở đó, tay chống cằm, gọi một ly rượu táo trắng. Nàng không thích rượu táo trắng cho lắm nhưng cũng hay, giờ đây nàng đã có được cương vị nghệ sĩ đáng nguyên rủa để làm việc. Nàng châm một điếu thuốc và, chính xác kể từ phút này, ta có thể nói như vậy, nàng chờ đợi.

* * *

Tôi đã không nói bất cứ chuyện gì với bất cứ ai.

- Này, em làm gì với chiếc chìa khoá hòm thư đeo thòng trước ngực vậy? -
Đâu có gì đâu.

- Này, em làm gì với tất cả quảng cáo Castorama[42] đang cầm trong tay vậy?

- Đâu có gì đâu.

- Này, em làm gì với cái túi đeo của người bưu tá thế?

- Em đã nói là không có gì mà lại!...

- Hượm đã nào... nhưng em phải lòng hần hay sao thế?!

Không. Tôi đã không hé lộ bất cứ điều gì. Bạn cứ thử nghĩ xem, nếu tôi trả lời: “Em đang chờ thư phúc đáp của một nhà xuất bản.” Xấu hổ Chết đi được.

Tóm lại... những đồ quảng cáo mà người ta nhận được bây giờ thật là điên, thật toàn những thứ hằm bà lằng.

Và rồi công việc, và rồi cô bạn đồng nghiệp Michaline và những móng tay giả dán vụng, và rồi những cây mỏ hạc phải chuyển vào trong nhà, và rồi những cuộn băng hoạt hình Walt Disney, chiếc tàu điện nhỏ, và chuyển thăm bệnh viện lần đầu tiên trong mùa tại phòng khám nhi khoa, và rồi con chó rụng lông lá tả, và rồi Eureka Street[43] để đo đạc cái vô biên, và rồi rạp chiếu phim, và rồi gia đình và bạn bè, và rồi những cảm xúc khác nữa (nhưng chẳng nhằm nhò gì nếu đặt cạnh Eureka Street, thật đấy.

Nàng Marguerite của chúng ta đành nhẫn cam chịu ngủ động.

Ba tháng sau.

ALLÉLUIA!

ALLÉLUIA! ALLLÉLU-U-U-U-U-IA! Nó đã đến.

Thư phúc đáp.

Nó nhẹ bẫng.

Tôi nhét nó vào dưới áo đan chui đầu và gọi Kiki của tôi:

“Kii!!!”

Tôi sẽ đọc lá thư này một mình, trong sự tĩnh mịch và tịch lặng của vạt rừng nhỏ kế bên nhà dùng làm khu vệ sinh lộ thiên cho tất tậ lũ chó trong khu phố. (Xin lưu ý là ngay cả trong những thời điểm như thế này, tôi vẫn rất tỉnh táo.)

“Thưa bà blablabla, chúng tôi vô cùng quan tâm đến blablabla và chính vì lẽ đó mà blablabla tôi muốn gặp bà blablabla, xin hãy liên lạc với thư ký của tôi blablabla, rất mong bà sẽ blablabla thưa bà thân mến blablabla...”

Tôi nhắm nháp.

Tôi thưởng thức.

Tôi tận hưởng.

Thời cơ để nàng Marguerite báo thù đã đến.

- Anh yêu à? Khi nào chúng ta được ăn vậy?

- ???... Sao em lại hỏi anh câu đó? Xảy ra chuyện gì vậy?

- Không, chẳng có chuyện gì hết, chỉ là em sẽ không còn mấy thời gian dành cho việc bếp núc nữa, với cả đồng thư hâm mộ cần phải trả lời này, đó là còn chưa kể đến những buổi liên hoan, những cuộc triển lãm, những hội chợ sách ... những chuyến công du trên toàn nước Pháp, cả trong các tỉnh và lãnh thổ hải ngoại ồ là la... Chúa ơi. Xét cho cùng, lại sắp đến hẹn chăm sóc móng định kỳ, vì như anh biết đấy... trong những buổi ký tặng sách thì điều quan trọng nhất là có được hai bàn tay hoàn hảo... thật điên vì tất cả mọi người đều ảo tưởng về chuyện ấy...

Nhưng những lời mê sảng này là gì vậy?

Marguerite để bức thư phúc đáp của ngài chủ bút lịch lãm của khu thành nội Paris “tuột khỏi tay” rồi rơi xuống mảng bụng bòn vo của chồng mình, anh ta đang đọc những mẫu rao vặt trong tạp chí Autos Plus.

- Hượm đã nhưng này! Em định đi đâu thế?!

- Không đi đâu cả, em vừa mới nhận được thư thôi mà. Chỉ có một chuyện em phải báo với Micheline. Anh hãy điện thật bảnh, tối nay em đưa anh đến Đại Bàng Đen...

Đến Đại Bàng Đen ấy hả?

- Vâng. Chính là nơi Marguerite có thể sẽ dẫn chàng Yann[44] của mình đến, em đoán vậy...

- Yann là ai kia?

- Phuuuù, bỏ qua chuyện đó đi... Anh chẳng biết gì về thế giới văn chương hết.

Tôi bèn liên lạc với phòng thư ký. Tôi cho rằng đó là một cuộc tiếp xúc hết sức tốt đẹp bởi vì người phụ nữ trẻ ấy còn hơn cả duyên dáng.

Có lẽ cô ấy đã dán một mẫu giấy nhắc việc màu hồng ngay trước mặt: “Nếu A.G gọi đến, hãy tỏ ra duyên dáng HẾT SỨC CÓ THỂ!” kèm theo một dấu gạch chân đúp bên dưới.

Có thể lắm chứ...

Những con người đáng mến, chắc họ tưởng rằng tôi cũng đã gửi truyện ngắn của mình đến những nhà xuất bản khác... Họ e rằng đã chạm chân

hơn kẻ khác. Một nhà xuất bản còn lịch sự hơn nữa, toạ lạc trên một con phố còn sang trọng hơn nữa trong khu thành nội, với một nữ thư ký tiếp chuyện điện thoại còn duyên dáng hơn nữa cùng với một cặp mông còn bốc lửa hơn

Ôi không, như thế thì thật quá bất công đối với họ.

Bạn thấy đó, thảm hoạ sẽ kinh khủng đến mức nào nếu tôi đóng bì màu khác cho tập bản thảo, bởi bây giờ Chiếc máy nhỏ[45] sẽ không có mẫu giấy nhắc màu hồng huỳnh quang trước mặt?

Tôi không dám hình dung ra tình huống ấy.

Cuộc hẹn được ấn định vào tuần kế tiếp. (Cả hai chúng tôi đều muốn kéo dài thời gian như thế.)

Bỏ qua những mối bận tâm thực tế đầu tiên: xin nghỉ phép một buổi chiều (Micheline, ngày mai tôi sẽ không đi làm đâu đấy!); gửi bọn trẻ, nhưng không phải bất cứ chỗ nào cũng được, phải là ở một nơi chúng được vui sướng kia; báo trước với tình yêu của mình:

- Mai em sẽ đi Paris.

- Có việc gì thế?

- Em có việc.

- Một cuộc hẹn hò chăng?

- Thì cũng thế cả thôi.

- Ai vậy? - Người đưa thư.

- Á à! Lẽ ra tôi nên ngờ đến điều này rồi mới phải...

... Chợt vấn đề duy nhất thực sự quan trọng nảy sinh: tôi sẽ ăn mặc thế nào đây?

Kiểu văn sĩ tương lai đích thực không chút thanh nhã nào hết bởi lẽ cuộc sống thực là ở nơi khác kia. Đừng yêu quý tôi chỉ vì tôi có bộ ngực đồ sộ; hãy yêu tôi vì điều cốt tuỷ trong tôi.

Kiểu một chị gà mái mẫn để đích thực, trong tương lai sẽ đều đặn cho ra lò những tác phẩm ăn khách bởi cuộc sống thực vẫn luôn hiện hữu. Đừng yêu tôi vì tài năng mà tôi có; hãy yêu tôi vì những trang viết của tôi được công chúng tìm đọc.

Kiểu một người đàn bà cực kỳ hấp dẫn trong mắt các quý ông lịch lãm của

la rive gauche và để xơi tái ngay tức khắc bởi lẽ cuộc sống thực nằm trên bàn làm việc của ngài. Đừng yêu tôi vì bản thảo của tôi, hãy yêu tôi vì cái cốt lõi tuyệt vời của tôi.

Này hỡi Atala[46], bình tĩnh lại đi nào.

Xét cho cùng, tôi đã căng thẳng quá mức, chắc bạn đang nghĩ rằng một ngày như ngày hôm đó thì không nên để ý tới trò gạ gẫm bằng chân của của ông ta rồi làm thất lạc một chiếc tất trên thảm. Đó chắc chắn là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời bé mọn của tôi, tối sẽ không phó thác mọi sự cho một bộ trang phục hẳn là không gì cưỡng nổi sức hấp dẫn nhưng hết sức rườm rà.

(Ồ vâng! Váy siêu siêu ngắn cũng là một loại trang phục rườm rà.)

Tôi sẽ đến hẹn với một chiếc quần jean. Không hơn không kém. Chiếc 501 cũ của tôi, mười năm tuổi, cũ sần, stone washed[47] với các nút đinh tán bằng đồng và cái mác màu đỏ trên mông bên phải, chiếc quần đã mang hình dáng và mùi cơ thể tôi. Bạn chí cốt của tôi.

Dẫu sao tôi cũng vẫn có một thứ cảm xúc yếu mềm dành cho người đàn ông thanh lịch và mẫn tiệp đang vẫy vọc tương lai của tôi giữa hai bàn tay thon dài (cho xuất bản? hay là không?), chiếc quần jean thì trông hơi cứng nhắc thật, phải công nhận thế.

Chà... bao nhiêu là việc phải lo, bao nhiêu là việc phải nghĩ.

Được, tôi đã quyết định dứt khoát. Vẫn mặc quần jean nhưng kết hợp với đồ lót chất liệu rủ.

Nhưng ông ta sẽ không thể nhìn thấy những đồ mặc bên trong ấy được, bạn sẽ nói với tôi như vậy... Tatatata đừng hoài công khuyên nhủ tôi chuyện ấy, người ta không thể leo đến CHỨC TỔNG BIÊN TẬP NHÀ XUẤT BẢN CAO VỜI mà không có một khả thiên bẩm để phát hiện ra loại quần áo lót mỏng dính khó hình dung nhất.

Không, những gã đàn ông đều biết rõ.

Họ biết người phụ nữ ngồi trước mặt họ có mặc một đồ lót bằng cotton cạp

cao đến rốn hay một chiếc quần lót hàng Một giá màu hồng hoàn toàn nhàu nhĩ biến dạng hay một trong những món tiêu pha quá đà làm phái nữ đỏ mặt (vì cái giá mà họ trả) và làm phái nam mặt ửng hồng (vì cái giá mà rồi đây Dĩ nhiên là họ biết chứ.

Và trong trường hợp này, tôi có thể tiết lộ với bạn rằng tôi đã không tiếc công sức đầu tư (phải trả bằng hai tấm séc), tôi đã lấy một bộ áo nịt kèm quần lót, thứ gì đó gây ấn tượng thật đặc biệt.

Chúa ơi...

Hàng chất lượng tuyệt hảo, chất liệu tuyệt vời, với đường may kỹ càng, cả bộ bằng lụa màu trắng ngà với đường viền đăng ten Calais dệt bằng tay bởi nữ công nhân vóc người nhỏ nhắn mang quốc tịch Pháp nhé, mềm mại, xinh xắn, kiểu cách, dịu dàng, gây ấn tượng khó quên, dạng đồ vật tan chảy trong miệng chứ không phải trong tay.

Định mệnh, ta đã sẵn sàng.

Giữa lúc ngắm nhìn mình trong gương của cửa tiệm (lũ ma lanh, họ có cách bố trí đèn chiếu sáng rất đặc biệt, chúng khiến cho bạn trông mảnh mai hơn và sở hữu một làn da dăm nắng, cũng cùng một loại đèn tương tự được dùng để chiếu sáng những con cú ươn trong siêu thị dành cho tầng lớp khán giả), kể từ khi nàng Marguerite tồn tại, lần đầu tiên tôi đã tự nhủ:

“Thế nào nhỉ, tôi không hối hận tất cả quãng thời gian dùng để gặm móng tay, ngồi đồng đến phát nổi mẩn ngứa trước màn hình bé tí xíu của chiếc máy tính cá nhân. Ôi không! Tất cả những cái đó, tất cả những kỷ luật sắt được mang ra để chống lại nỗi e sợ và sự thiếu tự tin, tất cả những suy nghĩ hủ lậu này trong đầu tôi và tất cả những thứ mà tôi đã làm thất lạc hoặc đã quên khuấy bởi mãi nghĩ đến Giường xếp chẳng hạn, biết nói sao nhỉ, tôi không hề hối tiếc...”

Tôi không muốn nói giá chính xác, bởi vì với chính sách chi tiêu hợp lý, ván bài brit của chồng tôi, suất bảo hiểm ô tô, khoản trợ cấp thu nhập tối thiểu và tôi có thể tiêu phạm đến tất cả những khoản đó, nhưng bạn nên biết

rằng đây là một con số khiến người ta phải rối trí; và nếu đã xét đến tầm quan trọng của sự việc thì chớ nên so đo tính toán chuyện tiền nong mà làm gì.

Xét cho cùng, người ta không bao giờ có được cái gì mà không phải trả giá, người ta không thể bắt được ruồi nếu chỉ dùng giấm và người ta đừng hòng mong đưa tác phẩm của mình đến với công chúng nếu không tự mình dẫn thân, phải không nào?

Anna Gavalda

Giá đầu đó có người đợi tôi

Dịch giả: Bằng Quang

Đoạn kết. (tt)

Chúng ta đang ở đó. Quận VI của Paris.

Khu phố nơi chúng ta gặp gỡ bao nhiêu nhà văn thì cũng sẽ gặp bấy nhiêu nữ nhân viên làm theo hợp đồng. Giữa cuộc đời.

Tôi thấy nao núng.

Tôi thấy đau ở bụng, đau ở gan, đau ở trogng cẳng chân, tôi vã mồ hôi hột và chiếc quần lót có giá... quan cầu tôi mắc vào khe giữa hai mông.

Tình cảnh mới hay hóm làm sao.

ôi lạc đường, không tài nào tìm thấy tấm biển ghi tên phố, nhìn hướng nào cũng thấy những phòng trưng bày nghệ thuật châu Phi và không có gì giống với một chiếc mặt nạ châu Phi bằng một chiếc mặt nạ châu Phi khác. Tôi đâm ghét nghệ thuật châu Phi.

Cuối cùng tôi đã tìm ra.

Người ta bắt tôi bình tĩnh chờ đợi.

Tôi tin là tôi sẽ ngắt ra đó, tôi hít thở theo cách người ta đã dạy chúng tôi trong các lớp tiền sản. Nào... bình... tĩnh... lại...

gồi thẳng người lên đi nào. Hãy quan sát. Quan sát bao giờ cũng có ích. Hít vào. Thở ra.

Chị thấy ổn chứ?

- Ồ... vâng, vâng... tôi ổn.

- Ông ấy đang có một cuộc hẹn nhưng sẽ không lâu đâu, ông ấy sẽ không trễ hẹn với chị đâu...

- Chị dùng một tách cà phê chứ?

- Không. Cảm ơn. (Ê này Chiếc máy nhỏ, cô không thấy là tôi đang buồn

nôn hay sao? Chiếc máy nhỏ ơi, làm ơn giúp tôi với, một cái tát, một cái xô, một cái chậu, một viên Spasfon[48], một cốc coca thật lạnh... bất kỳ thứ gì. Tôi van cô đấy.)

Một nụ cười. Cô ấy nở với tôi một nụ cười.

Sự thực, đó là bản tính tò mò. Không hơn không kém.

Ông ta muốn gặp tôi. Ông ta muốn biết mặt mũi tôi trông ra sao. Ông ta muốn xem nó giống với cái gì.

Tất cả chỉ có vậy.

Tôi sẽ không kể về cuộc trò chuyện. Trong lúc này, tôi đang chữa trị căn bệnh mãn ngứa của tôi với hắc ín gần như nguyên chất và thật ra không cần phải có thêm vị thuốc đó làm gì nếu dự vào màu sắc bồng tằm của tôi. Vậy nên tôi sẽ không kể đâu.

Mà thôi, dẫu sao cũng cứ kể qua một chút vậy: đã có lúc, con mèo (để biết thêm chi tiết, mời nghĩa lại chân dung mèo Lucifer trong truyện Lọ Lem) đang nhìn con chuột giãy giụa từ phía giữa những móng vuốt sắc nhọn của mình, con mèo đang chế giễu "... con chuột mình săn được có thuộc hàng tinh cũng chẳng sao...", con mèo cứ thong dong nhơn nhỡ, rồi cuộc đã buột ra một câu:

- Nghe này, không giấu gì cô, trong bản thảo cô gửi đến cho chúng tôi có những điểm rất thú vị và cô đã thể hiện một phong cách nào đó, thế nhưng (tiếp đó là không ít những suy nghĩ, nhận xét về giới văn nghệ sĩ nói chung và cái nghề xuất bản vốn nghiệt ngã nói riêng)... Trong hoàn cảnh hiện tại, chúng tôi không thể tiến hành nhiều chuyện và căn cứ vào những lý do chính đáng ấy, cô sẽ dễ dàng hiểu được những chuyện đó bao gồm cả việc cho in bản thảo của cô thành sách. Bù lại, tôi thiết tha mong sẽ được dõi theo sát sao công việc sáng tác của cô và cô nên biết rằng tôi sẽ luôn dành cho nó sự chú tâm lớn nhất. Thế đấy.

Thế đấy.

Thật ngu xuẩn.

Tôi vẫn ngồi đó. Lần này cũng vậy. Không một lời nào khác.

Ông ta đứng dậy khỏi ghế (những cử chỉ khoáng đạt và oai vệ), tiến về phía tôi, làm ra vẻ muốn bắt tay tôi... Nhưng vì thấy tôi không có bất kỳ phản ứng nào, lại làm ra vẻ chìa tay ra cho tôi bắt... Vẫn không thấy bất cứ phản ứng nào từ phía tôi, lại làm ra vẻ muốn nắm tay tôi mà bắt... Vẫn không thấy có bất kỳ...

- Xảy ra chuyện gì vậy? Thôi nào... đừng tỏ ra chán nản như thế chứ, cô biết đấy, được ra sách ngay từ bản thảo đầu tiên là chuyện rất hiếm gặp. Cô biết là tôi đặt lòng tin ở cô cơ mà. Tôi cảm thấy chúng ta sẽ cùng nhau làm nên chuyện lớn. Mà tôi cũng đâu có giấu cô chuyện tôi tin tưởng ở cô. Thôi ngay cái trò đùa cợt khoa trương ấy đi. Ông không thấy là tôi đang kẹt cứng sao.

- Nghe này, tôi thấy làm tiếc. Tôi không biết mình bị làm sao nữa, nhưng tôi không tài nào nhắc người lên được. Như thế tôi không còn chút sức lực nào nữa vậy. Chuyện này mới ngu ngốc làm sao.

- Cô có hay gặp phải hiện tượng này không.

- Không. Đây là lần đầu tiên.

Cô thấy đau không?

- Không. Thực ra cũng hơi đau một chút nhưng đó lại là chuyện khác.

- Thử cử động các ngón tay xem nào.

- Tôi không thể.

- Cô chắc chứ?

- Ồ ... vâng.

Hai ánh mắt giao nhau một lúc lâu, theo lối hòn bấc ném đi, hòn chì ném lại.

- (bực dọc) Cô cố tình làm vậy hay sao thế?

- (vô cùng bực dọc) Nhưng chắc chắn là không phải thế, ông nhìn mà xem!!!

- Cô có muốn tôi gọi một bác sĩ đến đây không?

- Không, không, rồi sẽ qua thôi.

- Đúng vậy, nhưng vấn đề là ở chỗ, tôi ấy mà, tôi còn có những cuộc hẹn khác... Cô không thể cứ ngồi lì ra đó được

- Thử lần nữa xem nào.

- Chẳng ích gì.
  - Chuyện này là thế quái nào vậy!
  - Tôi không rõ... ông muốn tôi phải thế nào nữa đây? ... Có lẽ là chúng thoái hoá khớp, hay một dạng phản xạ phát sinh từ cảm xúc quá mãnh liệt chẳng hạn.
  - Nếu tôi nói: “Thôi được rồi, đồng ý, tôi sẽ cho in bản thảo của cô thành sách... Cô sẽ đứng dậy được chứ?”
  - Dĩ nhiên là không rồi. Ông coi tôi là loại người nào vậy? Bộ dạng tôi trông u mê ngây dại đến mức ấy sao?
    - Không, nhưng ý tôi là nếu tôi thực sự sẽ cho in bản thảo của cô thành sách ấy?...
  - Trước hết, tôi sẽ không tin lời ông nói đâu... mà này, hợm đã, không phải tôi cố tình làm thế này để cầu xin lòng thương hại của ông, tôi bị tê liệt, ông hiểu được sự khác biệt đó chứ?
  - (hai bàn tay thon dài đưa lên xoa mặt) Và chuyện này nên xảy ra cho chính tôi mới phải... Chúa ơi...
  - (nhìn đồng hồ đeo tay của mình) Nghe này, bây giờ tôi sẽ cho di chuyển cô khỏi đây, bởi vì tôi thực sự cần dùng đến phòng làm việc của mình...

Và chính ông ta đẩy tôi ra ngoài hành lang như thể tôi đang ngồi xe lăn, chỉ trừ một điều tôi không phải đang ngồi trong một chiếc xe lăn và rằng đối với ông ta, chuyện này chắc chắn phải tạo ra một sự khác biệt đáng ghét... Tôi tĩnh tâm lại rất nhanh.

Chịu đựng đi, ông bạn. Hãy kiên nhẫn chịu đựng.
  - Giờ thì chị muốn một tách cà phê chứ?
  - Vâng. Rất sẵn lòng. Cô thật tử tế quá.
  - Chị chắc là không cần tôi gọi bác sĩ chứ?
  - Không, không. Cảm ơn. Chuyện này tự đến thì khắc sẽ tự đi thôi.
  - Người chị co hết lại rồi kìa.
  - Tôi biết chứ.
- Machinette không bao giờ có một mẫu giấy nhắc việc màu hồng nào dán trên điện thoại. Trước kia, cô ấy đối với tôi dễ mến bởi vì đó vốn đã là một cô gái dễ mến.

Ngày hôm đó, có lẽ tôi đã không mất tất cả.

Đúng vậy. Người ta không thường xuyên có dịp ngắm một người con gái giống như cô y trong nhiều giờ liền.

Tôi thích chất giọng của cô ấy.

Thình thoảng, cô ấy ra hiệu cho tôi để tôi cảm thấy bớt cô độc hơn.

Và rồi những chiếc máy tính cá nhân im bật, những chiếc máy trả lời tự động được khởi động, đèn đóm tắt ngúm và những ngăn làm việc dần vắng người.

Tôi nhìn tất cả bọn họ ra về, người này nối tiếp người kia và tất cả đều nghĩ rằng tôi ngồi đó là vì tôi có hẹn gặp. Nghe mới khó tin làm sao.

Cuối cùng Yêu Râu Xanh cũng rời khỏi hang để khiến những kẻ đang tập tọng viết lách phải khóc lóc van xin thảm thiết:

- Cô vẫn còn ở đây sao!!!

- ... - Nhưng tôi phải làm gì với cô bây giờ?

- Tôi không biết.

- Nhưng giá mà tôi biết được nhỉ. Tôi sẽ gọi cho cấp cứu hay cứu hoả và chỉ cần chưa đến năm phút, họ sẽ giúp sơ tán cô khỏi đây! Dẫu sao thì cô cũng không có ý định ngủ lại đây đấy chứ?!

- Không, đừng gọi ai cả, làm ơn đi... Rồi nó sẽ tự lỏng ra thôi, tôi cảm thấy thế... - Hẳn là thế rồi, nhưng tôi còn phải đóng cửa văn phòng, cô cũng hiểu điều ấy mà, phải không?

- Cho tôi xuống via hè với.

Hẳn bạn nghĩ là không phải ông ta đưa tôi xuống. Ông ta đã gọi hai nhân viên chạy vật đang loanh quanh gần đó. Hai gã cao lớn và điển trai, hai kẻ tay sai mình đầy hình xăm, để khiêng chiếc kiệu của tôi.

Mỗi gã cầm một tay ghế, nhắc bổng lên rồi nhẹ nhàng đặt tôi vẫn gắn chặt với cái ghế xuống chân toà nhà.

Quá sức đáng yêu.

Ngài chủ bút tương lai-trước đây của tôi, người đàn ông lịch lãm luôn tin tưởng vào tôi trong thì tương lai ấy, đã hồ hởi vẫy tay chào từ biệt tôi.

Ông ta đi xa dần và nhiều lần quay lại nhìn, vừa nhìn vừa lắc đầu như để thoát khỏi một cơn ác mộng, ông ta không tin được chuyện đó, thực sự

không tin chút nào.

Ít ra ông ta cũng sẽ có chuyện để kể cho mọi người nghe trong bữa tối.

Chính vợ ông ta sẽ được hài lòng. Riêng tối nay, ông ta sẽ không khiến bà phải ngán đến tận cổ với cơn khủng hoảng của ngành xuất bản nữa.

Lần đầu tiên trong ngày, tôi cảm thấy dễ chịu.

Tôi nhìn những nhân viên phục vụ của nhà hàng ở vỉa hè đối diện đang hối hả quanh những chiếc bàn có trải khăn với họa tiết cải hoa nổi, họ có phong cách làm việc hết sức nề nếp (giống hết những truyện ngắn của tôi, tôi nghĩ thế và nhếch mép cười khuấy), nhất là một người mà tôi chiếu tướng kỹ càng này giờ.

Đích thị là dạng bồi bàn kiểu Pháp chuyên gây rối loạn hệ hóc môn của những phụ nữ Mỹ mập ú vận đồ thể thao hiệu Reebok.

Tôi đã hút một điếu thuốc tuyệt ngon, chậm rãi nhả khói và quan sát khách bộ hành.

Gần như hạnh phúc (với một vài chi tiết cũng gần đạt đến mức đó, ví như sự hiện diện của một cột tính tiền đậu xe phía bên phải tôi đang bốc mùi nước đá chó khai nồng nặc).

Tôi đã ngồi như vậy mà chú tâm suy suy ngẫm về thảm họa của mình trong bao lâu?

Tôi không rõ.

Nhà hàng đang lúc đông khách và người ta nhìn thấy những cặp đôi ngồi bên bàn kê ngoài hiên đang cười phá lên và uống rượu vàng màu phớt đưng trong những chiếc ly hình cầu.

Tôi không thể ngăn mình có ý nghĩa thế này:

... có thể trong một cuộc đời khác, ngài chủ bút của tôi sẽ đưa tôi đến nhà hàng nay dùng bữa trưa “bởi lẽ làm vậy sẽ tiện hơn”, cũng khiến tôi cười phá lên và đề nghị gọi một loại rượu vang ngon hơn loại vang Côteaux de Provence kia... sẽ giục tôi viết thật mau cho xong cuốn tiểu thuyết này “chín chín một cách lạ lùng đối với một người phụ nữ ở tuổi cô...” rồi khoác tay tôi, tiễn tôi đến tận một trạm chờ taxi. Ông ta sẽ khoe khoang đôi chút để để quyến rũ tôi...

... chắc chắn là trong một cuộc đời khác.

Mà thôi... không phải chỉ có thể thôi đâu, nàng Marguerite ạ, nhưng chỗ quần áo cần là đang chờ tôi...

Tôi đã kéo mạnh chiếc quần jean của mình và đứng bật dậy, rồi tôi tiến thẳng về phía một thiếu nữ xinh đẹp rực rỡ đang ngồi trên bệ của bức tượng Bá tước Auguste.

Hãy nhìn cô ấy mà xem.

Đẹp, kêu gọi, thanh nhã, với cặp giò không chệ vào đâu được và hai mắt cá mịn màng, cái mũi hếch, vầng trán dô, bộ dạng hung hăng và kiêu hãnh.

Khắp người chẳng chịu đồ phụ kiện tết bằng sợi dây mảnh và những hình xăm.

Môi tô son màu đen và móng tay móng chân cũng sơn màu đen.

Một cô gái khác thường.

Cô ấy đều đặn ném ánh mắt tức tối sốt ruột về phía con phố kế bên. Tôi nghĩ là người bạn trai của cô ấy đã trễ hẹn.

Tôi đưa cho cô ấy tập bản thảo của tôi:

- Này, tôi nói, quà cho cô đấy. Để cô thấy thời gian trôi qua nhanh hơn. Tôi tin là cô ấy đã cảm ơn tôi nhưng tôi không chắc chắn về điều ấy lắm, bởi lẽ cô ấy không phải là người Pháp!... Ngao ngán bởi chi tiết này, suýt nữa tôi đã lấy lại món lễ vật tuyệt vời của mình và rồi... làm vậy có ích gì kia chứ, tôi tự nhủ, và trong lúc xa rời nó, tôi thậm chí còn cảm thấy hài lòng.

Bản thảo của tôi từ giờ trở đi đã nằm trong tay người thiếu nữ xinh đẹp nhất trần đời.

Điều đó đã an ủi tôi.

Chút ít.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: ttnt, lilypham

Nguồn: thư viện ebook

Phát hành: Nhã Nam Books và NXB Hội Nhà văn

Được bạn: Ct.Ly

Sưu tầm: CTT đưa lên

vào ngày: 2 tháng 3 năm 2009